ULUSLARARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

TOM GORDON'A ÂŞIK OLAN KIZ

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

TOM GORDON'A ÂŞIK OLAN KIZ

Broşürde Appalachian Yolu'nun Maine-Nej Hampshire bölümündeki altı millik yürüyüş parkurunun orta zorlukta olduğu belirtiliyordu. Bu parkur, dokuz yaşındaki Trisha McFarland'ın kardeşi Pete ve yeni boşanmış annesiyle bir cumartesi gününü geçirecekleri yerdi. Trisha, annesiyle kardeşinin her zamanki tartışmalarından kurtulmak için yoldan ayrılıp sonra da kestirmeden onları yakalamak isterken, tehlike ve korku dolu vahşiliğin derinliklerine daldı. Karanlık çöktüğündeyse bu derinliklerin tam ortasındaydı artık.

Trisha, sezgileriyle yönünü bulmak, aklıyla kendini savunmak ve cesaretiyle giderek artan korkusunu yenmek zorundaydı. Korkusunu yatıştırmak için walkman'inden Red Sox'ın beyzbol maçını yayınlayan radyo istasyonunu ayarladı. Kahramanı olan Tom Gordon'ın cesur atışları, Trisha'yı yalnızlığa karşı da koruyordu. Radyo istasyonunun sesi giderek zayıflayıp yok olduğunda Trisha, Tom Gordon'ın yanında olduğunu hayal etmeye başladı. Artık yalnız değildi.

En ilkel duygularımıza seslenen ve onları harekete geçiren *Tom Gordon'a Âşık Olan Kız*, bilinmeyene karşı duyduğumuz derin korkunun ve buna karşı koyacak cesaretin, inancın romanı. Daha doğrusu, bizi küçük bir kızın yenilmez ruhuna tanık eden korkunç bir peri masalı...

Sayfa6

/Sayfa6Yayinevi

/sayfa6

/sayfa_6

info@sayfa6.com
www.sayfa6.com

Online alışveriş: www.inkilap.com

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

TOM GORDON'A ÂŞIK OLAN KIZ

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

TOM GORDON'A ÂŞIK OLAN KIZ

Roman

İngilizceden çeviren
Baysan Bayar

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 142

Tom Gordon'a Âşık Olan Kız
Stephen King
Özgün adı: The Girl Who Loved Tom Gordon

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Editör: Nadide Altuğ
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

16 17 18 19 7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2016

ISBN: 978-975-10-3719-0

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks . (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN www.mandolin.com.tr
İNKILÂP www.inkilap.com
Sayfa6 www.sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Baysan Bayar

İstanbul'da doğdu ama, babasının görevi dolayısıyla gittikleri Ankara'da büyüdü. Eşinin 1989'da vefatından sonra çocuklarına karşı görevlerini de tamamlayıp, tercümanlığa başladı. Serbest tercüman olarak çalıştığı çeşitli yayınevlerinden yirmi kadar kitabı çıktı. Oğulları ve aileleri ile birlikte olmanın dışında, tercüme yapmak, fırsat buldukça tenis ve briç oynamaktan hoşlanan Bayar, halen Ankara'da yaşıyor.

Bu kitap, beyzbolla ilgili
benim ona öğrettiklerimden çok daha fazlasını bana
öğretmeyi başaran oğlum Owen içindir.

Haziran 1998

OYUN ÖNCESİ

Dünyanın dişleri vardı ve canı ne zaman isterse seni ısırabilirdi. Trisha McFarland, bunu dokuz yaşındayken keşfetti. Haziran başlarında, bir sabah saat onda, annesinin Dodge karavanında oturmuş, üstüne Red Sox topa vuruş antrenman kazağını giymiş (sırtında 36 GORDON yazılı olan), bebeği Mona ile oynuyordu. Saat on buçukta ormanda kaybolmuştu. On birde artık korkmamaya, *Bu tehlikeli, bu çok tehlikeli* diye düşünmemeye çalışıyordu. İnsanların ormanda kayboldukları zaman bazen çok ciddi şekilde yaralandıklarını düşünmemeye çalışıyordu. Bazen ölürlerdi de.

Bütün bunlar çişim geldiği için, diye düşündü. Aslında o kadar da çok sıkışmamıştı, bir ağacın arkasına giderken annesi ve Pete'ten yolun başında bir dakika beklemelerini isteyebilirdi. Yine kavga ediyorlardı, aman ne sürprizdi; işte bu yüzden bir şey söylemeden biraz geride kalmıştı. Sonra yoldan ayrılmış ve yüksek bir çalı kümesinin arkasına geçmişti. Onların tartışmalarını dinlemekten, şen şakrak görünmeye çalışmaktan bıkmış, annesine, "*Bırak artık gitsin o halde! Eğer yeniden Malden'a gidip babamla yaşamayı o kadar çok istiyorsa, neden bırakmıyorsun? Eğer ehliyetim olsaydı, burada yalnızca bir parça sessizlik ve huzur bulabilmek için onu kendim götürürdüm!*" diye bağıracak hale gelmişti. Peki ya sonra? Annesi ne derdi o zaman?

Yüzünde ne tür bir bakış belirirdi? Ve Pete... O daha büyüktü, nerdeyse on dört yaşındaydı ve aptal değildi, o halde neden aklını başına toplamıyordu? Neden buna bir son vermiyordu? "*Kesin şu saçmalığı!*" demek istiyordu ona (aslında ikisine birden), "*Kesin artık şu saçmalığı!*"

Annesiyle babası bir yıl önce boşanmışlardı ve anneleri velayetlerini almıştı. Pete, Boston banliyösünden Güney Maine'e taşınmalarına kızmış ve uzun uzun karşı koymuştu. Bu davranışın altında babasıyla birlikte olma isteği yatıyordu ve bunu her zaman annesine karşı kullanmıştı (yanılmayan bir içgüdüyle en derin ve zorlu şekilde kullanabileceğinin bu olduğunu anlamıştı), ama Trisha, bunun tek neden, hatta en büyük neden olmadığını biliyordu. Asıl nedeni Pete'in Sanford Ortaokulu'ndan nefret etmesiydi.

Malden'da oldukça iyi ayarlamıştı işlerini. Bilgisayar kulübünü kendi özel krallığı gibi idare ediyordu; arkadaşları vardı, sersemlerdi, tamam, ama grup halinde geziyorlardı ve kötü çocuklar onlara bulaşamıyordu. Sanford Ortaokulu'nda bilgisayar kulübü bile yoktu ve yalnız bir tek arkadaş edinmişti, Eddie Rayburn. Sonra ocak ayında Eddie de taşındı. O da bir ayrılığın kurbanı olmuştu. Yalnız kalmıştı Pete ve herkes onunla dalga geçiyordu. Daha fenası, bir sürü çocuk ona gülüyordu. Nefret ettiği bir lakabı olmuştu Pete'in; BilgisayÂlemi.

Babalarıyla birlikte olmadıkları, Malden'a gitmedikleri hafta sonlarının çoğunda, anneleri onları gezmeye götürürdü. Gezilere çok sadıktı ve Trisha'nın bütün kalbiyle annelerinin buna bir son vermesini istemesine rağmen gezilerde en kötü kavgalar olurdu. Trisha bu isteğinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Quilla Andersen'e (kızlık adını geri almıştı ve Pete'in bundan da nefret ettiğine bahse girebilirsiniz) inançları cesaret veriyordu. Bir keresinde, Maldenlerdeki evlerinde babalarıyla kalırken, Trisha babasının, büyükbabasıyla konuştuğunu duymuştu. "Eğer Quilla, Little

Big Horn'da olsaydı, Kızılderililer kaybederdi," demişti ve Trisha, babasının annesi hakkında böyle sözler söylemesinden hoşlanmamasına rağmen (bu sadakatsiz olduğu kadar çocukçaydı da) bu düşüncede bir gerçeklik payı olduğunu inkâr da edemiyordu.

Son altı ay boyunca, annesiyle Pete'in arası giderek bozulurken annesi onları Wiscasset'teki oto müzesine, Gray'deki Shaker köyüne, Kuzey Wyndham'daki New England Plant A-Torium'a, Saco Nehri'nde kano gezisine ve Sugarloaf'ta kayak yapmaya götürmüştü. (Trisha orada bileğini incitmişti, sonradan anne ve babasının çığlıklarla kavga etmesine neden olan bir incinmeydi bu; boşanma ne kadar eğlenceliydi, gerçekten ne eğlence!)

Bazen eğer bir yerden gerçekten hoşlanırsa, Pete çenesini kapatırdı. Six-Gun şehrinin "bebekler için" olduğunu ilan etmişti, ama annesi gezinin büyük bölümünü elektronik oyunların olduğu odada geçirmesine izin vermişti ve Pete eve dönerken çok mutlu olmasa bile en azından sessiz kalmıştı. Öte yandan Pete eğer annesinin seçtiği yerlerden birini beğenmezse (şu ana kadar en sevmediği yer Plant A-Torium olmuştu; o gün Sanford'a dönerken iyice berbat bir haldeydi), fikirlerini paylaşmakta çok cömert olurdu. "Birinin huyuna suyuna gitmek" sözü onun karakterine uymuyordu. Annelerininkine de uymadığını düşünüyordu Trisha. Kendisi bunun harika bir felsefe olduğunu düşünüyordu, ona bakan herkes babasının kızı olduğunu söylerdi. Bu bazen rahatsız ederdi onu, ama çoğunlukla hoşuna giderdi.

Trisha cumartesileri *nereye* gittiklerine aldırmazdı. Giderek kötüleşen kavgaları azalttığı için mini golf sahaları ve lunapark önerisine her defasında keyifle razı olabilirdi. Ama anne gezilerin öğretici olmasını istiyordu. Bu yüzden Plant-A-Torium ve Shaker köyüne gidiliyordu. Bütün diğer problemlerinin üstüne, cumartesileri bilgisayarında Sanitarium veya Riven oynamak varken, bir de gırtlağına kadar derslerin içine sokulmasından nefret edi-

yordu Pete. Bir iki kere fikirlerini o kadar cömertçe paylaşmıştı ki ("Edilen söz özetle ahmakçaydı," oldukça iyi özetliyordu) anne onu yeniden arabaya göndermiş, kendisi ve Trisha geri gelinceye kadar orada oturup "kendine gelmesini" söylemişti.

Trisha, annesine ona molaya ihtiyacı olan bir yuva çocuğu gibi davranmasının yanlış olduğunu, Pete'in Massachussetts'e otostop yaparak gitmeye karar verdiğinden, bir gün geri geldiklerinde arabayı boş bulabileceklerini söylemek istedi, ama tabii ki hiçbir şey söylemedi. Cumartesi gezileri zaten yanlıştı, ama annesi bunu asla kabul etmezdi. Gezilerin bir kısmının sonuna doğru Quilla Andersen, ağzının yanından inen derin çizgilerle ve sözde ağrıyan başını ovan parmak uçlarıyla en az beş yaş daha yaşlı görünüyordu, ama yine de gezilerden asla vazgeçmezdi. Trisha bilirdi bunu. Belki de annesi Little Big Horn'da olsaydı Kızılderililer yine kazanırlardı, ama ölü sayısı hatırı sayılır şekilde artardı.

Bu haftanın gezisi eyaletin batısındaki bir ilçedeydi. Appalachian Yolu, New Hampshire'a giderken çayırların ortasından geçiyordu. Bir gece önce mutfak masasında otururken, anneleri onlara bir broşürden resimler göstermişti. Resimlerin çoğunda mutlu yayalar, bir orman yolunun yanında yürürken veya güzel manzaralı yerlerde durup, ellerini gözlerine siper ederek ormanlarla dolu büyük vadilerin üzerinden White Dağları'na bakarken görülüyorlardı.

Pete masada feci şekilde sıkılmış olarak oturup broşüre bir göz atmaktan fazlasını yapmadı. Annesiyse onun bu gösterişli ilgisizliğini önemsememeyi tercih ediyordu. Trisha, artık huy edindiği gibi, son derece heyecanlı görünüyordu. Bugünlerde kendisini bir TV şovunda yarışır, ancak bir tencere seti kazanma düşüncesi karşısında neredeyse donuna edecek kadar korkar gibi görüyordu. Peki son günlerde kendini nasıl hissediyordu? Kırılmış bir şeyin iki parçasını bir arada tutan zamk gibi. *Güçsüz* zamk.

Quilla broşürü kapatıp ters çevirmişti. Arka tarafında bir harita vardı. Mavi yılankavi bir yolun üzerine vurdu. "Bu 68. Yol," dedi. "Arabayı buraya park edeceğiz, bu park yerine." Mavi küçük bir kaleye vurdu. Şimdi bir parmağıyla yılankavi kırmızı bir çizgiye vurdu. "Bu, New Hampshire, Kuzey Conway'deki 68. Yol'la 302'nin arasında. Yalnız altı mil ve oldukça iyi olduğu söyleniyor. Şimdi... Ortadaki bu küçük kısım için orta-zor deniyor, ama tırmanma gereçleri filan gerekecek kadar değil."

Başka bir mavi kareye vurdu. Pete başını eline yaslamış öteki tarafa bakıyordu. Elini küçümser bir tavır takınarak güldüğü ağzına götürdü. Bu yıl sivilceleri çıkmaya başlamıştı ve alnında taze bir küme parlıyordu. Trisha onu çok seviyordu, ama bazen, mesela dün akşam mutfak masasında anneleri yollarını açıklarken, ondan nefret de ediyordu. Ona korkak bir tavuk olmamasını söylemek istiyordu, çünkü babalarının dediği gibi, sonuçta iş buna varıyordu. Pete korktuğu için yeniyetme kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Malden'a geri dönmek istiyordu. Annesine, Trisha'ya aldırmıyor ve eğer uzun vadede kendisi için iyi olacak olmasa babasına da aldırmıyordu. Pete'in tek umurunda olan, açık tribünlerde birlikte yemek yiyeceği kimsenin olmamasıydı. Pete'in en çok umurunda olan, birinci zilden sonra sınıfa girdiğinde birinin daima, "Hey BilgisayÂlem! Nassın, homo çocuk?" diye bağırmasıydı.

"Çıktığımız park yeri bu," dedi anneleri, Pete'in haritaya bakmadığını ya da bakmıyormuş gibi yaptığını önemsemez bir şekilde. "Saat üç sıralarında bir araba gelecek buraya. Bizi yeniden arabamıza götürecek. İki saat sonra evde olacağız ve eğer çok yorgun değilseniz, sizleri sinemaya götürürüm. Nasıl!.."

Pete dün gece bir şey söylememişti, ama bu sabah, Sanford'tan gelişten başlayarak söyleyeceği çok şey vardı. Bunu yapmak istemiyordu, son derece aptalcaydı, ayrıca daha sonra yağmur

yağacağını da duymuştu. Neden bütün cumartesiyi yılın böcek bakımından en kötü zamanında ormanlarda yürüyerek geçirmeleri gerektiğini, Trisha'nın zehirli sarmaşığa değebileceğini (sanki umurundaymış gibi) söyledi ve söylendi durdu. Vıdı vıdı vıdı... Hatta evde oturup sınavları için çalışması gerektiğini söylemeye bile kalktı. Trisha'nın bildiği kadarıyla Pete hayatında cumartesi günleri hiç çalışmamıştı. Önce yanıt vermedi annesi, ama sonunda sinirine dokunmaya başladı oğlu. Fırsat verilince hep yapardı bunu. 68. Yol'daki küçük toprak park yerine vardıklarında direksiyondaki ellerinin eklemleri beyazlanmış ve Trisha'nın çok iyi tanıdığı o kısa cümlelerle konuşmaya başlamıştı. Anne, sarı alarmı geride bırakmış, kırmızı alarma geçmek üzereydi. Batı Maine ormanlarında altı millik çok uzun bir yürüyüş olacak gibi görünüyordu.

Önceleri Trisha samanlıklara, otlayan atlara ve manzaralı mezarlıklara doğru bağırarak onların dikkatini çekmeye çalıştı, ama aldırmadılar ona ve bir süre sonra kucağında Mona'yla (babası, Mona'ya Moanie Balogna demekten hoşlanırdı) arka koltukta öylece oturdu, yanında çantası onların tartışmalarını dinliyor, bir yandan da acaba ağlamalı mıyım, yoksa delirmeli miyim diye düşünüyordu. Ailesinin durmadan kavga etmesi insanı delirtebilir miydi acaba? Belki de annesinin parmak uçlarıyla şakaklarını ovması başı ağrıdığından değil, beynini ani öfkelere karşı korumak içindi.

Onlardan kaçabilmek için Trisha, kapılarını en sevdiği fantezisine açtı. Red Sox şapkasını çıkardı ve önündeki kalın siyah kalemle atılmış imzaya baktı; bu onu havaya soktu. Tom Gordon'un imzasıydı bu. Pete, Mo Vaughn'u sever ve anneleri Nomar Garciaparra'yı beğenirdi, ama Tom Gordon, Trisha ve babasının en sevdiği Red Sox oyuncusuydu. Tom Gordon Red Sox'un bitiricisiydi; sekizinci veya dokuzuncu devrede oyun bitmek üzereyken, ancak Sox hâlâ galipken girerdi. Babası Gordon'a hayrandı,

çünkü sinirlerini hiç bozmazdı o. "Flash'ın damarlarında buzlu su akıyor," demekten hoşlanırdı Larry McFarland. Trisha da her zaman aynı şeyi söylerdi, bazen de 3-0'da eğri (bu ona babasının bir *Boston Globe* makalesinde okuduğu bir şeydi) bir atış yapmaya cesaret ettiği için Gordon'u sevdiğini söylerdi. Yalnız Moanie Balogna'ya ve (bir kere) kız arkadaşı Pepsi Robichaud'a daha fazlasını söylemişti. Pepsi'ye Tom Gordon'u "oldukça yakışıklı" bulduğunu söylemişti. Mona ile tedbiri tamamen elden bırakmış, 36 numaranın yaşayan en yakışıklı adam olduğunu ve eline bir kere dokunursa bayılacağını söylemişti. Eğer, yanağından bile olsa, onu öperse herhalde öleceğini düşünüyordu.

Şimdi, annesi ve kardeşi ön koltukta gezi hakkında, Sanford Ortaokulu hakkında, dağılmış hayatları hakkında kavga ederlerken Trisha, martta sezon bitmeden hemen önce babasının ona aldığı imzalı şapkaya bakıyor ve şunları düşünüyordu:

Sanford Parkı'ndayım, sıradan bir günde oyun parkından geçip Pepsi'nin evine doğru yürüyorum. Ve işte bir adam sosisli sandviç arabasının yanında duruyor. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş ve boynunda altın bir zincir var. Bana arkası dönük, ama zincirinin güneşte göz kırptığını görebiliyorum. Sonra dönüyor ve görüyorum... Oo, inanamıyorum, ama gerçek, bu gerçekten o, Tom Gordon *bu, neden Sanford'ta olduğu bir sır, ama bu o, evet ve ah Tanrım gözleri, sahada bir işaret için adamlara bakarkenki gibi o gözler* ve *gülümseyip kaybolduğunu söylüyor. Merak ediyor acaba Kuzey Berwick diye bir şehri biliyor muyum, oraya nasıl gidebilir ve ah Tanrım, ama Tanrım titriyorum, tek kelime söyleyemeyeceğim, ağzımı açacağım, ama babamın fare osuruğu dediği kuru bir ciyaklamadan başka tek kelime çıkmayacak, ama konuşmayı deneyince* yapabiliyorum, *neredeyse normal çıkıyor sesim* ve *diyorum ki...*

Ben söylüyorum, o söylüyor, sonra ben söylüyorum ve sonra o söylüyor; karavanın ön koltuğundakilerin kavgası sürüp giderken, onların nasıl konuşacaklarını düşünüyorum. (Bazen, diye karar verdi Trisha, sessizlik hayatın en büyük nimetidir.) Annesi park yerine girdiğinde o hâlâ uzaklardaydı. *Trish kendi dünyasına gitti,* derdi babası. Olayların basit yapısının içinde dişler gizli olduğunun ve yakında bunu anlayacağının farkında olmadan, gözünü beyzbol şapkasının vizöründeki imzaya dikmiş bakıyordu. Sanford'taydı, TR-90'da değil. Kasaba parkındaydı, Appalachian Yolu'nun girişinde değil. Tom Gordon'la birlikteydi, 36 numarayla ve o da kendisine, Kuzey Berwick yolunun tarifine karşılık bir sosisli sandviç almayı öneriyordu.

Oh, ne kadar güzel.

BİRİNCİ DEVRE

Çantalarını ve Quilla'nın hasır bitki koleksiyonu sepetini kamyonetin arkasından çıkarırlarken ara verdiler, hatta Pete Trisha'ya çantasını sırtına yerleştirmesi için, kayışlarını sıkıştırarak yardım bile etti. Trisha bir an her şeyin artık iyi olacağı gibi çılgın bir düşünceye kapıldı.

"Çocuklar pançolarınızı aldınız mı?" diye sordu anneleri gökyüzüne bakarak. Orada hâlâ mavilik vardı, ama batıda bulutlar artıyordu gitgide. Yağmur yağacak gibiydi, ama herhalde Pete'in ıslanmasından dolayı sızlanmasını sağlayacak kadar erken değil.

"Ben aldım, anne!" diye bağırdı Trisha.

Pete evet olarak algılanabilecek bir sesle homurdandı.

"Yemekler?"

Trisha'dan olumlu, Pete'den bir tane daha homurtulu ses geldi.

"İyi, çünkü benimkini paylaşmayacağım." Kamyoneti kilitledi, sonra onları altında bir ok olan, BATI YOLU yazan bir levhaya giden toprak yola doğru götürdü. Orada kendilerinkinden başka hepsinin plakası şehir dışından olan bir düzine kadar araba vardı.

"Böcek spreyi?" diye sordu anne yürüyüş yoluna giden patikaya adım attıklarında. "Trish?"

"Aldım!" diye öttü Trisha, emin değildi, ama annesinin sırt çantasına bakması için arkasını dönüp durmadı. Bu Pete'in yeniden başlamasını sağlardı kesinlikle. Eğer yürümeyi sürdürürlerse

Pete kendisine ilginç gelen, en azından dikkatini dağıtacak bir şey görebilirdi. Bir rakun. Belki bir geyik. Bir dinozor da iyi olurdu. Trisha kıkırdadı.

"Komik olan nedir?" diye sordu annesi.

"Yalnız düşündü ben," diye yanıt verdi Trisha ve Quilla kaşlarını çattı çünkü, "düşündü ben" bir Larry McFarland'izmdi. *Çatarsa çatsın kaşlarını,* diye düşündü Trisha. *İstediği kadar çatsın. Onunlayım ve ihtiyar suratsız gibi söylenmiyorum, ama o hâlâ benim babam ve onu seviyorum.*

Trisha bunu ispatlar gibi imzalı şapkasının kenarına dokundu.

"Tamam çocuklar, hadi gidelim," dedi Quilla. "Ve gözlerinizi açık tutun."

"Bundan nefret ediyorum." Pete neredeyse inledi, kamyonetten çıktıklarından beri söylediği anlaşılabilir ilk sözdü ve Trisha: *Lütfen Tanrım,* diye düşündü, *bir şey yolla. Bir geyik veya bir dinozor veya bir UFO. Çünkü eğer yollamazsan, yine başlayacaklar.*

Tanrı geri gidip asıl orduya taze et geldiğini haber vermeleri kesin olan birkaç sivrisinek öncüsü gönderdi ve yalnızca NO.CONWAY İSTASYONU 5.5 Ml. yazan levhayı geçerlerken Pete ve annesi ormana, kendisine, birbirlerinden başka hiçbir şeye aldırmayarak tam gaz kavgaya başlamışlardı bile. Vıdı vıdı vıdı... Trisha bunun garip bir anlaşma tarzı olabileceğini düşündü.

Yazık oluyordu, çünkü gerçekten güzel bir sürü şeyi kaçırıyorlardı. Çamların o tatlı reçine kokusu meselâ. Ve bulutların ne kadar yakın göründüğü. Aslında buluttan çok beyazımsı gri duman izleri gibiydiler. Yürüyüş kadar sıkıcı bir şeye hobim diyebilmek için büyük olmak gerektiğini düşündü, ama bu gerçekten kötü değildi. Bütün Appalachian Yolu'nun bu kadar bakımlı olup olmadığını bilmiyordu. Herhalde değildi, ama eğer öyleyse, yapacak daha iyi bir şeyi olmayan insanların bütün bu binlerce mili neden

yürüdüklerini anlayabiliyordu. Trisha bunun ağaçların arasından geçen geniş dolambaçlı bir caddeyi yürümeye benzediğini düşündü. Doğal olarak asfaltlanmamıştı ve hep yokuş yukarıydı, ama yine de kolay bir yürüyüştü. Hatta içinde tulumba olan küçük bir kulübe bile vardı. Önündeki levhada: SU İÇMEK İÇİN UYGUNDUR. LÜTFEN SİZDEN SONRAKİ İÇİN TESTİYİ DOLDURUN yazıyordu.

Çantasında tepesinden sıkmalı kocaman bir şişe su vardı, ama birden Trisha'nın dünyada en çok istediği şey, o kulübedeki tulumbadan su çekip, paslı ağzından soğuk ve taze bir yudum içmek oldu. İçecek ve Dumanlı Dağlar'a gitmekte olan Bilbo Baggins olduğunu düşleyecekti.

"Anne?" diye sordu arkalarından. "Biraz durabilir miyiz şey için."

"Arkadaş edinmek bir *iştir,* Peter," diyordu annesi. Dönüp Trisha'ya bakmadı. "Öyle durup senin yanına gelsinler diye bekleyemezsin."

"Anne? Pete? Lütfen biraz durabilir miyiz şey için..."

"Anlamıyorsun," dedi oğlan heyecanla. "Hiçbir *fikrin* yok. Sen ortaokuldayken her şey nasıldı bilmiyorum, ama şimdi çok farklı."

"Pete? Anne? Anneciğim? Bir tulumba var." Aslında bir tulumba vardı, doğru söylenişi buydu artık, çünkü tulumba geride kalmıştı ve giderek daha da geride kalıyordu.

"Bunu kabul edemem" dedi anne kesin bir sesle, çok ciddiydi. Trisha, *Pete'i delirttiğine şaşmamalı,* diye düşündü. Sonra gücenerek, *Görünmez Kız, ben buyum işte,* diye düşündü. *Keşke evde kalsaydım.* Kulağında bir sivrisinek vızıldadı ve sinirlenerek ona vurdu.

Çatal bir yola geldiler. Anayol veya bir cadde kadar geniş değil tabii, ama yine de idare ederdi. NO.CONWAY 5.2 yazan bir levhanın işaret ettiği yol sola gidiyordu. Öteki yolda, daha dar ve yer yer bitkilerle örtülü olanda KEZAR NOTCH 10 yazıyordu.

"Sanırım tuvalete gitmem gerek," dedi Görünmez Kız ve tabii ikisi de aldırmadı. Yan yana âşıklar gibi doğruca yürüyerek ve birbirlerinin yüzüne âşıklar gibi bakarak ve en kötü düşmanlar gibi tartışarak, Kuzey Conway'e giden yola karıştılar. *Evde kalmalıydık,* diye düşündü Trisha. *Bunu evde yapabilirlerdi* ve *ben de bir kitap okurdum.* Hobbit'i *yeniden okurdum, belki de ormanlarda yürümekten hoşlananlarla ilgili bir öykü.*

"Napalım, ben çiş yapıyorum," dedi asık suratla ve KEZAR NOTCH yazan yoldan ileri doğru yürüdü. Burada bir sürü çam ağacı vardı. Tevazu ile anayoldan geride duruyorlardı, mavi siyah dallarını birbirlerine uzatarak. Ve tabii ki çalılıklar da vardı, düğüm düğümdüler. Zehirli sarmaşık, zehirli meşe veya zehirli sumağı işaret eden parlak yapraklar var mı diye baktı, yoktu... Şükürler olsun Tanrı'ya verdiği ufak nimetler için. Annesi iki yıl önce, hayat daha basit ve daha tatlıyken, ona bu bitkilerin resimlerini göstermiş, bunları ayırt etmeyi öğretmişti. O günlerde Trisha annesiyle sık sık ormanda yürüyüşe giderdi. (Pete'in Plant A-Torium gezisinden şikâyetleri *annelerinin* oraya gitmeyi istemesindendi. Bundaki açık gerçeklik, bütün gün bu konuda söylenirken ne kadar bencil olduğu konusunda kör oluşuydu.)

Yürüyüşlerinin birinde annesi, ona kızların ormanda nasıl tuvalete gittiklerini de öğretmişti. "En önemli şey, belki de *tek* önemli şey, bunu bir zehirli sarmaşık kümesinde yapmamaktır. Şimdi bak. Beni izle ve yaptığım gibi yap."

Trisha iki tarafa da baktı, kimseyi görmedi ve yoldan ayrılmaya karar verdi. Kezar Notch'a giden yol kullanılmıyor gibiydi, anayolun genişliği yanında dar bir ara sokaktı, ama yine de tam ortasına çömelmek istemedi. Biçimsiz geldi ona bu.

Kuzey Conway çatalı yönüne doğru yoldan ayrıldı, hâlâ annesiyle Pete'in tartışmalarını duyabiliyordu. Daha sonra, tamamen kaybolup da, ormanda ölebileceğini düşünmemeye çalıştığı sıra-

da, net olarak duyduğu son cümleyi hatırlayacaktı; kardeşinin incinmiş, öfkeli sesiyle: *Sizlerin yaptığı hatayı neden biz ödemek zorundayız bilmiyorum!* demesini.

Şort yerine kot pantolon giymiş olmasına rağmen bir çalı demetinin üstünden dikkatle geçerek onun sesine doğru beş altı adım attı. Durakladı, geriye baktı ve Kezar Notch yolunu hâlâ görebildiğini fark etti. Demek oradan gelen herkes onu, sırtında yarı dolu bir sırt çantası ve başında bir Red Sox şapkasıyla çömelmiş çiş yaparken görebilirdi. Pepsi'nin dediği gibi, çıplak kıç utancı. (Quilla Andersen bir defasında Penelope Robichaud'un resminin sözlükte *kaba* kelimesinin yanında olması gerektiğini söylemişti.)

Trisha lastik pabuçlarıyla geçen yılın ölü yapraklarından bir halıda biraz kayarak, hafif bir yokuştan aşağı indi, aşağı vardığında artık Kezar Notch yolunu göremiyordu. Güzel. Diğer yönden, tam ormanın içinden, bir erkeğin sesi ve bir kızın kahkahasını duydu, seslerinden anlaşıldığına göre anayoldan yürüyenler uzakta değillerdi. Trisha kot pantolonunun düğmesini açarken, annesi ve kardeşinin ah-o-çok-ilginç tartışmalarını kesip, onun ne yaptığını görmek için arkalarına bakar ve onun yerine bir adamla bir kız görürlerse, belki de endişe edebileceklerini düşündü.

İyi! Birkaç dakika düşünecek başka bir şey olur onlar için. Kendilerinden başka bir şey.

Marifet, demişti annesi iki yıl önce ormanda geçirdikleri günlerin birinde, dışarıda yapmak değil, bunu oğlanlar kadar kızlar da becerir, marifet elbiselerini sırılsıklam etmeden yapmaktır.

Trisha uygun bir çam dalına tutundu, dizlerini büktü, sonra boşta kalan eliyle bacaklarının arasına uzandı, pantolon ve iç çamaşırını öne doğru ve ateş hattının dışına çekti. Bir an hiçbir şey olmadı, tipik değil miydi bu? Ve Trish içini çekti. Sol kulağının çevresinde bir sivrisinek kana susamış halde vızıldadı ve ona vurmak için boşta olan eli yoktu.

Komikti ve gülmeye başladı. İşi bitince silinmek için bir şey arayarak kararsızca çevresine baktı ve babasının tabiriyle, şansını zorlamamaya karar verdi. Poposunu şöyle bir salladı (sanki bir işe yararmış gibi) ve pantolonunu çekti. Sivrisinek yine yüzünün yanında vızıldayınca, sertçe vurdu ona ve mutlu bir halde avucunun içindeki kan lekesine baktı. "Silahsızım sanmıştın dostum, değil mi?" dedi.

Trisha yokuşa doğru döndü, sonra hayatının en kötü fikri geldi aklına. Bu fikir Kezar Notch yoluna geri gitmektense ileri gitmekti. Yollar bir Y şeklinde çatallaşıyordu; yalnızca aralıktan geçecek ve anayola ulaşacaktı yeniden. Çocuk oyuncağı. Kaybolmak olası değildi, çünkü öteki yürüyenlerin seslerini net bir şekilde duyabiliyordu. Kaybolma şansı hiç yoktu gerçekten.

İKİNCİ DEVRE

Trisha'nın ihtiyaç molası verdiği çukurun batı kenarı, aşağı indiği kenardan oldukça dikti. Birkaç ağacın yardımıyla tırmanıp tepeye çıktı ve daha düz arazide seslerin geldiği tarafa yöneldi. Çok fazla çalılık vardı. Dikenli, iç içe geçmiş çalıların çevresinden dolaştı, ama gözlerini anayoldan hiç ayırmıyordu. Bu şekilde on dakika kadar yürüdü, sonra durdu. Göğsüyle midesi arasındaki, vücudun bütün tellerinin düğümlenmiş gibi olduğu o duyarlı noktada, huzursuzluğun ilk çırpınmalarını duydu hafifçe. Şimdiye kadar Appalachian Yolu'nun Kuzey Conway koluna gelmiş olması gerekmiyor muydu? Öyle olması gerekiyordu; Kezar Notch kolunda çok yürümemişti, herhalde elli adımdan fazla değildi (kesinlikle altmış, en fazla yetmişten çok değildi) o halde Y'nin birbirinden ayrılan iki kolunun arasındaki açıklık çok büyük olamazdı değil mi?

Anayoldaki sesleri duymaya çalıştı, ama orman artık sessizdi. Aslında, bu doğru değildi. Eski büyük batı kasaba çamlarının arasından rüzgârın uğultusunu, bir alakarganın gaklamasını ve kof bir ağaçta kahvaltısını arayan bir ağaçkakanın uzaktan gelen gagalama seslerini, yeni gelen iki sivrisineği duyabiliyordu (şimdi iki kulağının da çevresinde vızıldıyorlardı), ama hiç insan sesi yoktu. Sanki bu kocaman ormanda yalnızca o vardı. Çok tuhaftır ki vücudunun o duyarlı noktasındaki kelebek yine kıpırdadı. Bu defa biraz daha güçlü olarak.

Yola çıkmak, yolun vereceği rahatlığa kavuşmak için Trisha yeniden ileriye doğru ve daha hızlı yürümeye başladı. Devrilmiş büyük bir ağacın yanına geldi, üstünden geçemeyeceği kadar yüksek olduğundan, altından sürünmeye karar verdi. Yapılacak en akıllıca şeyin çevresinden dolaşmak olduğunu biliyordu, ama ya nerede olduğunu şaşırırsa ne olacaktı?

Şaşırdın bile, dedi kafasında ürkütücü soğuk bir ses.

"Kes sesini, şaşırmadım, kes sesini," diye fısıldadı ona ve dizlerinin üstüne çöktü. Küfle kaplı kof ağacın bir yerinde bir boşluk vardı ve Trisha kıvrılarak girdi oraya. Orayı kaplayan yapraklar ıslaktı, ama o bunu fark ettiğinde gömleğinin önü zaten sırılsıklamdı ve bunun önemli olmadığına karar verdi. Biraz daha kıvrılarak ilerledi ve çantası güm diye ağacın gövdesine çarptı.

"Patla lanet olası!" diye fısıldadı (*patla lanet olası* Pepsi ve kendisinin bu aralar en sevdiği küfürdü, nedense o kadar İngiliz sayfiye evi dili gibiydi ki) ve geri çekildi. Dizlerinin üstünde doğruldu, yapışan yaprakları gömleğinden silkeledi ve bunu yaparken parmaklarının titrediğini farketti.

"Korkmuyorum," dedi özellikle yüksek sesle, çünkü fısıltılı sesi korkutuyordu onu biraz. "Hiç korkmadım. Yol tam şurada. Beş dakika sonra çıkmış, onları yakalamak için koşuyor olacağım." Çantasını sırtından indirip önünde itekleyerek ağacın altından sürünmeye başladı.

Yarı yola geldiğinde altında bir şey kımıldadı. Yere baktı ve yaprakların arasında sürünen şişman kara bir yılan gördü. Bir an için beynindeki bütün düşünceler, sessiz beyaz bir iğrenme ve korku patlamasında kayboldu. Vücudu buz kesti ve boğazı tıkandı. *Yılan* kelimesini düşünemiyordu bile, ancak sıcak elinin altında onun soğuk nabız atışlarını hissediyordu. Trisha çığlık attı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama çevresinin hâlâ engellerle dolu olduğunu unutmuştu. Kalın bir ağaç dalı küçücük sırtının tam

ortasına battı. Canı yanmıştı. Yeniden karnının üstüne düştü ve olabildiğince hızlı ve kendisi de sanki bir yılanmış gibi sürünerek ağacın altından çıktı.

Pis şey gitmişti, ama korkusu duruyordu. Elinin tam altındaydı, yaprakların altına saklanmış ve *elinin tam altında.* Belli ki sokan cinsten değildi, Tanrı'ya şükür. Ama ya başkaları da varsa? Ya zehirliyseler? Ya orman onlarla doluysa? Ve tabii ki öyleydi, orman hoşa gitmeyen bir sürü şeyle doluydu, korkulan ve içgüdüyle nefret edilen, insanı şuursuz bir panikle dolduran her şeyle. Neden razı olmuştu sanki gelmeye? Neden yalnız razı olmakla kalmamış, bir de *keyifle* razı olmuştu?

Çantasının kayışını bir eline dolayıp bacağına vurarak, devrilmiş ağaca ve devrilmemiş olanların aralarındaki yapraklı yerlere şüpheli bakışlar attı, yılanı göreceğinden korkarak, aslında bir korku filmindeki yılanlar gibi bir alay yılan görmekten korkarak hızla ilerledi. *Katil yılanların istilası, başrolde Patricia McFarland,* ormanda kaybolan bir kızın ilginç hikâyesi. Trisha, "Hayır ben..." diyecekti ki omzunun üstünden geriye baktığından, çamurlu topraktan çıkmış sivri bir taşa takılarak sendeledi, boşta olan kolunu dengesini bulmak için boşuna bir gayretle salladı ve sonra yana doğru sert bir şekilde düştü. Bu, belinde ağacın dalının battığı yerden bir ağrı dalgasının yükselmesine neden oldu.

Nemli, ama devrik ağacın altındaki boşluktakiler gibi vıcık vıcık olmayan yaprakların üstünde öylece kalakaldı. Hızla nefes alıyordu, alnının tam ortası zonklamaya başlamıştı. Aniden kederle fark etti ki, doğru yöne gidip gitmediğini bilmiyordu artık. Omzunun üzerinden geriye baktı, gitmiyor olabilirdi de.

Yeniden ağaca git o halde. Devrilmiş ağaca. Altından çıktığın yerde dur ve dümdüz ileri bak, işte bu senin gitmek istediğin yön, anayolun yönü.

Ama acaba öyle miydi? Eğer öyleyse, neden anayola gelmemişti hâlâ?

Gözlerinin kenarlarında yaşlar belirdi. Hırsla geri aldı onları gözlerini kırparak. Eğer ağlamaya başlarsa, kendi kendine korkmadığını söyleyemeyecekti. Eğer ağlamaya başlarsa her şey olabilirdi.

Yosun kaplı, devrilmiş ağaca doğru yavaşça yürümeye başladı yeniden, birkaç saniye için bile olsa yanlış yöne gitmiş olmak, yılanı (zehirli ya da değil, iğreniyordu onlardan) görmüş olduğu yere dönmek hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik yılanı tekrar göreceğini çok iyi biliyordu. Yılanı gördüğü (ve Tanrım, hissettiği) yerdeki yaprakların arasında koyu bir leke çarptı gözüne. Boylu boyunca uzanan bir kızın izi vardı toprağın üstünde. Suyla dolmaya başlamıştı bile. Ona bakarak elini ümitsizlikle gömleğinin önüne sürdü yeniden. Nemli ve çamurluydu. Bir ağacın altında süründüğünden dolayı gömleğinin nemli ve çamurlu olması şu ana kadar olan en korkulacak şeydi. Planda bir değişiklik olduğunu gösteriyordu ve yeni plan kof ağaçların altındaki boşluklarda sürünmeyi içeriyorsa, bu iyi bir değişiklik değildi.

Neden yoldan ayrılmıştı bir kere? Neden yolu *gözden* kaybetmişti? Yalnızca çiş yapmak için mi? O kadar fazla gerekmediği halde çiş yapmak için mi? Eğer öyleyse, deli olmalıydı. Ve sonra da meçhul ormanın içinde güvenli bir şekilde yolunu bulabileceğini zannettiren (aklına şimdi gelen cümle buydu) deliliği tutmuştu. Aslında bir şey öğrenmiş oldu bugün: Yoldan ayrılmaması gerektiğini. Yapılması gerekenler ya da bunların ne kadar kötü yapıldığı, katlanmak zorunda kaldığı vıdı vıdılar önemli değildi, en iyisi yoldan ayrılmamaktı. Yoldan ayrılmadığın zaman Red Sox gömleğin temiz ve kuru kalıyordu. Yolda göğsün ve miden arasındaki boşlukta kelebekler kıpırdamıyordu. Yolda güvendeydin.

Güvende.

Trisha eliyle sırtını yokladı ve gömleğinde bir yırtık bulunduğunu hissetti. Ağacın bir dalı delmişti onu demek. Öyle olmadığını umuyordu. Ve elini geri çektiğinde parmaklarının ucuna kan bulaşmıştı. Trisha iç çekmeyle hıçkırma arası bir ses çıkardı ve parmaklarını pantolonuna sildi.

"Sakin ol, en azından paslı bir çivi değildi," dedi. "Tanrı'ya şükret." Bu, annesinin sözlerinden biriydi ve yararı olmadı. Trisha, hayatında hiç bu kadar lanetli hissetmemişti kendisini.

Ağaca boydan boya baktı, hatta lastik ayakkabılı ayaklarından birini yaprakların arasında dolaştırdı, ama yılandan eser yoktu. Sokan cinsten değildi herhalde, ama ne olursa olsun çok *korkunç* yaratıklardır yılanlar. Bacakları yoktur ve sürünürler, pis dillerini içeri dışarı sokup çıkarırlar. Düşünmeye bile dayanamıyordu, şimdi bile avucunun altında nasıl da soğuk bir kas gibi zonkluyordu.

Neden çizme giymedim sanki, diye düşündü Trisha, bileksiz Reebok'larına bakarak. *Neden burada bir çift lanet olası lastik ayakkabıylayım?* Yanıt şu doğal olarak; çünkü lastik ayakkabılar yolda yürümek için uygundur ve plana göre de yolda kalınacaktı.

Trisha bir an için gözlerini kapattı. "Yine de iyiyim," dedi. "Bütün yapmam gereken aklımı başıma alıp delirmemek. Nasıl olsa bir iki dakika içinde insan sesleri duyacağım."

Bu defa kendi sesi onu biraz daha inandırdı ve kendisini daha iyi hissetti. Geri döndü, ayaklarını yatmış olduğu kara lekenin üstüne iki yana koydu ve poposunu ağacın yosunlu gövdesine yasladı. İşte. Doğru ilerde. Anayol. Öyle olmalı.

Belki de. Ama belki burada beklesem daha iyi olur. Ses duymak için beklesem. Doğru yöne gittiğimden emin olmak için.

Ama beklemeye dayanamıyordu. Yeniden yola çıkmak ve yapabildiği kadar çabuk bu on (belki de artık on beş olmuştu) korkunç dakikayı arkada bırakmak istiyordu. Onun için çantasını yeniden

omuzlarına astı (bu defa askıları düzeltmek için kızgın, dalgın, ama aslında iyi olan bir erkek kardeş yoktu) ve yola koyuldu. Ormanda uçan minik böcekler, tatarcıklar onu bulmuşlardı artık ve gözlerinin önünde o kadar çok dolaşıyorlardı ki görüş alanı siyah noktalarla bulanıyordu sanki. Onları eliyle kovaladı ama vurmadı. "Sivrisineklere vur, ama küçük böcekleri elinde kovalamak daha iyidir," demişti annesi. Belki de Trisha'ya kızların ormanda nasıl çiş yaptığını öğrettiği gündü bu. Quilla Andersen (o zamanlar daha hâlâ McFarland'dı) vurmanın o küçük böcekleri sanki daha çok çektiğini ve tabii vuranın da kendi rahatsızlığının daha çok farkına varmasını sağladığını söylemişti. "Ormandaki böcekler söz konusu olduğunda, bir at gibi düşünmek en iyisi," demişti Trisha'nın annesi. Onları kovalayacağın bir kuyruğun olduğunu düşün.

Devrilmiş ağacın yanında durup böcekleri vurmadan kovalarken Trisha gözlerini kırk elli metre ötedeki bir çam ağacına dikmişti. Kırk elli metre kadar kuzeyde, eğer hâlâ pusulayı şaşırmadıysa. Ona doğru yürüdü ve elini ağacın sakızlı gövdesine dayadıktan sonra devrilmiş ağaca doğru baktı. Düz bir çizgi mi? Öyle sanıyordu.

Cesaretlenerek bu sefer de parlak kırmızı meyveleri olan bir çalı kümesine dikti gözünü. Doğa yürüyüşlerinin birinde annesi göstermişti bunları ve Trisha onların öldürücü zehir olduklarını söylediğinde, Pepsi Robichaud öyle demişti, annesi gülmüş ve "Meşhur Pepsi her şeyi bilmiyormuş demek. Rahatladım şimdi doğrusu. Bunlar böğürtlendir, Trish" demişti. "Hiç zehirli değildirler. Teaberry sakızı gibidir tatları, o pembe paketli olanlardan." Annesi bir avuç dolusu böğürtleni ağzına atmış ve boğulup kıvranarak yere düşmeyince, Trisha da birkaçını denemişti. Ona çiklet gibi gelmişti tatları, hani ağzını karıncalandıran o yeşiller gibi.

Çalılara doğru yürüdü, keyfi yerine gelsin diye o böğürtlenlerden birkaç tane toplamayı düşündü, ama yapmadı. Aç değildi ve

bu kadar neşesiz olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Aç değildi, mumlu yeşil yaprakların (onlar da yenebilir demişti Quilla, ama Trisha hiç denememişti, ne de olsa bir dağ sıçanı değildi) baharlı kokusunu içine çekti, sonra dönüp yeniden çam ağacına baktı. Hâlâ düz bir çizgide yolculuk ettiğini anladı ve üçüncü bir işaret seçti bu defa, eski siyah beyaz filmlerdeki şapkalara benzeyen çatlak bir kaya. Sonra bir huş kümesiyle karşılaştı ve huşlardan yavaşça bir yokuşun ortasındaki süslü bir eğreltiotu yuvasına yürüdü.

Bütün işaretleri göz önünde tutmaya o kadar dikkatini vermişti ki (artık başını çevirip geriye doğru bakmak yok, tatlım) eğreltiotlarının yanına geldiğinin farkına bile varmamıştı. İşaretten işarete gitmek çok iyiydi ve düz bir çizgide kaldığını düşündü. Peki ya yanlış yönde düz bir çizgideyse? Belki biraz yanlış yönde olabilirdi ama, yanlış gitmiş olmalıydı. Eğer yanlış yön olmasaydı, şimdiye kadar yola çıkmış olması gerekiyordu. Şimdiye kadar yürüdüğü...

"Aman," dedi ve sesinde hoşuna gitmeyen garip bir tıkanma vardı, "bir mil olmalı. *En az* bir mil."

Bütün çevresini böcekler sarmıştı. Gözlerinin önünde tatarcıklar ve diğer küçük böcekler, kulaklarının çevresinde helikopterler gibi dolaşan, o delirten vızıltıyı çıkaran nefretlik sivrisinekler. Birine vurdu, ama kendi kulağını çınlatarak kaçırdı. Ama yine de vurmamak için kendini tutmak zorundaydı. Eğer bunu yapmaya başlarsa, eski bir çizgi filmdeki gibi durmadan kendini tokatlayacaktı.

Çantasını yere bıraktı, çömeldi, tokalarını açtı, kapağını kaldırdı. İşte mavi plastik pançosu ve içinde kendine hazırladığı yemeğin bulunduğu kesekâğıdı buradaydı. Gameboy ve biraz güneş yağı. Güneş tamamen battığı ve yukarıdaki mavinin son kırıntıları da dolmaya başladığı için ona gereksinmesi olmayacaktı. Su şişesi ve bir şişe Surge ve Twinkieleri ve bir torba patates cipsi de

vardı. Ama, böcek spreyi yoktu. Bunu bilmiyor muydu zaten? Onun için Trisha onun yerine güneş losyonu sürdü, en azından tatarcıkları uzak tutardı, sonra her şeyi yeniden çantasına doldurdu. Twinkilere bakmak için durdu bir an, sonra o paketi de ötekilerle birlikte çantaya tıktı. Aslında çok severdi onları (eğer onlardan uzak durmayı öğrenmezse, Pete'in yaşına gelince yüzü herhalde kocaman bir sivilce olacaktı) ama şimdilik tamamen tok hissediyordu kendini.

Ayrıca asla Pete'in yaşına gelemeyebilirsin, dedi o huzursuz eden ses içeriden. Nasıl olur da insanın içinde bu kadar soğuk ve ürkütücü bir ses olabilirdi? Amacına nasıl ihanet ederdi böyle? *Asla bu ormandan çıkamayabilirsin.*

"Kes sesini, kes sesini, *kes sesini,*" diye söylendi fısıltıyla ve çantanın kapağını titreyen parmaklarla kapattı. İşi bitince tam ayağa kalkacakken durdu, bir dizi eğreltiotunun yanındaki yumuşak toprakta, başı yukarıda, annesinden uzak ilk seferine çıkmış karaca yavrusu gibi havayı kokladı. Ancak Trisha koklamıyordu; dinliyor, bütün dikkatiyle o duyguya odaklanıyordu.

Rüzgârın hafif nefesiyle hışırdayan dallar. İnleyen sivrisinekler (berbat, pis şeyler). Ağaçkakan. Uzakta bir karganın gaklaması. Sessizlik ve işitebilmenin en uzak noktasında bir uçağın uğultusu.

Yoldan gelen hiçbir ses yok. Tek bir ses bile yok. Sanki Kuzey Conway'e giden yol iptal edilmiş gibi. Ve uçağın motorunun sesi bütünüyle yok olurken Trisha gerçeği kabullendi.

Midesi ve bacakları ağırlaşmış gibi ayağa kalktı. Başını, kurşun bir ağırlığa bağlanmış gazla dolu bir balon gibi hafif ve garip hissediyordu. Aniden yalnızlık içinde boğuldu, dostlarından uzaklaştırılmış bir yaratık gibi olmanın parlak ama can sıkıcı duygusu nefesini kesiyordu. Nasıl olduysa bağlarından kurtulmuş, oyun sahasının dışına, bildiği kuralların artık kullanılmadığı bir yere çıkmıştı.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey! Sesimi duyan var mı? Duyuyor musunuz beni? Hey!" Bir yanıt gelmesi için dua ederek durakladı, ama hiçbir yanıt gelmedi, onun için sonunda en kötü kelimeleri bağırmaya başladı: "İmdat, kayboldum! İmdat, kayboldum!" Gözyaşları akmaya başlamıştı artık ve damlacıkların akmasına engel olamıyor, durum sanki kontrolündeymiş gibi kandıramıyordu kendini. Sesi titredi, küçük bir çocuğun titrek sesine benzedi ve sonra arabasında unutulmuş bir bebeğin çığlığı oldu ve bu ses, ormanda ağlayan, çığlık çığlığa yardım isteyen, kaybolduğu için yardım isteyen tek insan sesi, bu korkunç sabahta olanların hepsinden daha fazla korkuttu onu.

ÜÇÜNCÜ DEVRE

On beş dakika kadar eğrelti otlarının yanında hiç kımıldamadan durup, bazen elini ağzına koyarak sesini yol bulunduğunu sandığı tarafa doğru yöneltip bağırdı. Son bir çığlık attı (kelimeleri olmayan, kızgınlık ve korkuyla karışık bir kuş ötüşü) o kadar çok yükseltmişti ki sesini, boğazı acıdı, sonra çantasının yanına oturdu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağladı. Belki beş dakika kadar ağladı (tam olarak söylemek olanaksızdı, saati evde yatağının yanındaki masanın üstünde kalmıştı, Büyük Trisha'dan akıllıca bir davranış daha) ve ağlamayı kestiği zaman biraz daha iyi hissetti kendini... Böcekler dışında. Böcekler her yerdeydi, kanını içmek ve terini yudumlamak için sürünüp inliyorlardı. Böcekler delirtiyordu onu. Trisha, Red Sox şapkasını böceklere doğru havada sallayarak, onlara vurmamak gerektiğini kendisine hatırlatıp, vuracağını, hem de olaylar değişmezse *hemen* vuracağını bilerek ayağa kalktı. Kendisini tutamayacaktı.

Yürümeli mi, yoksa olduğu yerde durmalı mıydı? Hangisinin daha doğru olacağını bilmiyordu. Artık mantıklı düşünemez hale geldiği için çok fazla korkuyordu. Ayakları onun adına karar verdi ve Trisha, çevresine korkuyla bakarak, şişmiş gözlerini koluyla silerek yeniden harekete geçti. Kolunu ikinci kez yüzüne götürdüğünde üstünde bir düzine sivrisinek gördü ve üçünü vurarak öldürdü. İki tanesi patlayacak kadar şişmişti. Kendi kanını görmek

normal olarak rahatsız etmezdi onu, ama bu defa bacaklarının gücü kesildi ve bir çam ağaçlarıyla dolu bir alanda iğne yapraklı halıya oturdu ve biraz daha ağladı. Başı ağrıyor ve midesi bulanıyordu. *Ama daha biraz önce arabadaydım,* diye tekrar tekrar düşündü. *Arabada, arabanın arka koltuğunda, onların birbirlerine sataşmalarını dinliyordum.* Sonra kardeşinin ağaçların aralarından süzülen kızgın sesini düşündü: *Sizin yaptığınız hataları neden bizim ödememiz gerektiğini bilmiyorum!* Bunların Pete'den duyacağı son sözler olabileceği aklına geldi birden ve bu düşünce sarstı onu, tıpkı gölgelerin arasındaki canavara benzer bir görüntünün sarstığı gibi.

Bu kez gözyaşları daha çabuk kurudu ve artık o kadar çok ağlamıyordu. Yeniden (neredeyse farkına varmadan şapkasını sallayarak) ayağa kalktığında biraz daha sakindi. Annesi ve Pete, şimdiye kadar onun kaybolmuş olduğunu anlamışlardır. Annenin ilk aklına gelen Trisha'nın tartışmalara sinirlenip arabaya geri döndüğü olacaktı. Ona seslenecekler, sonra geriye dönüp yolda rastladıkları insanlara Red Sox şapkası giyen bir kız görüp görmediklerini soracaklar. Annesinin, "Dokuz yaşında, ama daha büyük gösterir," dediğini duyar gibiydi. Annesinin ve park yerine gidip arabada olmadığını görünce, ciddi olarak endişelenmeye başlayacaklardı. Annesi korkacaktı. Onun korkması fikri Trisha'yı kendini suçlu hissettiği kadar korkuttu da. Ortalık karışacaktı, belki de korucular ve Orman Hizmetleri de işe karışacaktı ve bütün bunlar onun suçuydu. Yoldan ayrılmıştı. Bu, zaten karmakarışık olan aklına yeni bir endişe ekledi. Trisha, hızlı hızlı yürümeye başladı, bütün bu telefon konuşmaları yapılmadan, olay halkın sorunu haline gelmeden önce anayola dönmeyi umut ediyordu. Düz bir çizgi üzerinde bir işaretten ötekine, daha önceki dikkati olmaksızın yürüyordu, gitgide daha da batıya döndüğünün farkında değildi. Appalachian Yolu'ndan ve onun yan yollarından

uzaklaşıyor, çalılıklarla, derelerle, daha engebeli alanlarla dolu küçük ama sık ağaçların bulunduğu yöne doğru ilerliyordu. Bir bağırdı bir dinledi, bir dinledi bir bağırdı. Annesi ve kardeşinin hâlâ tartışmalarında kilitli kaldıklarını ve şu ana kadar Trisha'nın kaybolduğunu hâlâ fark etmediklerini bilse aklı dururdu.

Gitgide daha da hızlı yürümeye başladı. Tepesinde dönen böcekleri kovalıyor, çalı kümelerinin çevresinden dolaşmaya zahmet etmeden doğruca ortalarından geçiyordu. Dinledi ve bağırdı, bağırdı ve dinledi, ama artık gerçekten *dinlemiyordu.* Ensesinde, saçlarının hemen altında sıralanıp biriken ve kokteyl saatindeymişler gibi hızla kan çeken sivrisinekleri, hâlâ kurumakta olan gözyaşlarının soluk yapışkan izlerine yakalanmış ve kıvranan tatarcıkları da hissetmiyordu.

Paniğe kapılması yılanı hissettiği zamanki gibi ani olmamış, ama garip bir şekilde ağır ağır, dünyadan çekilerek, duyularını dışa kapatma şeklinde olmuştu. Gittiği yöne aldırmadan daha hızlı yürüdü, kendi sesini duymadan imdat istedi, en yakın ağacın arkasından gelse bile duyamayacağı kulaklarla dinledi yanıtı. Ve koşmaya başladığının farkında bile değildi. *Sakin olmalıyım,* diye düşündü, lastik ayakkabılı ayakları yürüme noktasını aştıklarında. *Biraz önce arabadaydım,* diye düşündü koşması sürat koşusuna döndüğünde. *Sizin hatalarınızı neden biz ödemek zorundayız,* diye düşündü, sanki gözlerinden birine girecekmiş gibi ileri doğru çıkmış olan bir daldan eğilerek kaçarken. Ama sol yanağını kurtaramamıştı bu daldan, yüzünün yan tarafında incecik, kanlı bir çizgi vardı şimdi.

Koştukça yüzüne çarpan rüzgâr serin ve ne tuhaftır ki keyiflendiriciydi, sanki çok uzaktan gelen çatırtı sesleri çıkararak bir çalılığın içinden geçiyordu (pantolonunu yırtan ve kollarında sıyrıklar açan dikenlerin farkında değildi). Bir yokuştan tırmandı, şimdi şapkası eğrilmiş ve saçları arkasında uçuşur halde (at kuy-

ruğunu tutan lastik çoktan kaybolmuştu) tüm hızıyla koşuyordu, eski bir fırtınada devrilmiş küçük ağaçların üstünden atlayarak geçiyordu ve aniden önünde, bulunduğu yerden millerce ötede, uzak kenarında tunçtan uçurumların yükseldiği uzun gri-mavi bir vadi belirdi. Ve hemen önündeki şey, onu "anne" diye bağırarak ölüme sürükleyecek gri bir boşluktan başka bir şey değildi.

Aklı gitmişti yine, korkunun o beyni durduran kükremesinde kaybolmuştu, ama bedeni, zamanında durmanın uçuruma düşmeyi önleyemeyeceğini fark etti. Tek ümidi çok geç olmadan hareketinin yönünü değiştirebilmekti. Trisha sola döndü, bunu yaparken sol ayağı boşluğu tekmeledi. Yerlerinden oynayan çakıl taşlarının eski kaya duvardan aşağı yuvarlandığını duyabiliyordu.

Trisha, ormanın iğne kaplı tabanının yerini, uçurumun kenarındaki kel taşlara bıraktığı yoldan koştu. Neredeyse düşecekti aşağıya, kafası bu karmaşık ve yoğun düşüncelerle dolu bir şekilde koştu, bir de kahramanının kudurmuş bir dinozoru uçurumdan ölüme doğru sürüklediği bir bilimkurgu filmi hayal meyal geliyordu gözlerinin önüne.

Önünde devrilmiş bir dişbudak ağacının büyük bir bölümü bir geminin pruva direği gibi uçuruma uzanmıştı. Trisha iki koluyla onu yakalayıp sarıldı, çizilmiş ve kanlı yanağı ağacın yumuşak gövdesine dayanmış, her nefesi bir çığlıkla başlayıp bir hıçkırıkla bitiyordu. Bu şekilde, her tarafı titreyerek ve ağaca sarılmış vaziyette uzun süre kaldı. Sonunda gözlerini açtı. Başı sağ tarafa dönüktü ve kendine engel oluncaya kadar aşağıya bakmıştı bile.

Burada uçurumun yüksekliği yalnızca on beş metre kadardı, aralarından parlak yeşil çalılar çıkan buzlu kaygan molozlarla bitiyordu. Bir yığın çürümekte olan ağaç ve dallar da vardı, uzun zaman önceki bir fırtınada uçurumun kenarından aşağı düşmüş cansız tahtalar. O zaman Trisha'nın gözlerinin önüne bir görüntü geldi. Bütün belirginliği içinde korkunç bir görüntü. Kendisini,

çığlıklar atıp kollarını sallayarak o yığının üzerine düşerken gördü; ölü bir dalın çenesinin altından ve dişlerinin arasından girdiğini, dilini damağına yapıştırdığını, sonra beynine girip öldürdüğünü gördü.

"Hayır!" dedi, alçak sesle ve hızla konuşarak. Kollarında ve yanağındaki çalı çizikleri zonkluyor ve teriyle yanıyordu, bu küçük acıların ancak şimdi farkına varıyordu. "İyiyim. İyiyim. Evet, iyiyim." Dişbudak ağacını bıraktı, ayaklarının üstünde sallandı sonra kafasının içine panik hücum edince yeniden sarıldı ona.

"Ben iyiyim," dedi, hâlâ yavaş sesle ve hızla. Üst dudağını yaladı ve ıslak tuzu tattı. "Ben iyiyim, ben iyiyim." Bunu üst üste durmadan söyledi, ama kollarını o dişbudak ağacına sarılmaktan vazgeçmeleri için razı etmesi üç dakika sürdü. Sonunda bunu başarınca, Trisha uçurumdan geri çekildi. Şapkasını yeniden düzeltti ve vadinin ilerisine doğru baktı. Gökyüzüne çevirdi gözlerini, yağmur bulutlarıyla doluydu ve aşağı yukarı altı trilyon ağaç gördü, ama hiçbir hayat belirtisi görmedi. Bir kamp ateşinin dumanı bile yoktu.

"Ben iyiyim, yine de ben iyiyim." Uçurumdan bir adım daha geriledi ve bir şey bacaklarının arkasına dokununca çığlık attı.

(Yılanlar yılanlar)

Dizlerinin arka tarafı gıdıklandı. Yalnızca çalılardı tabii ki. Böğürtlen çalıları... Orman onlarla doluydu, öğğğğ. Ve böcekler de bulmuşlardı onu yeniden. Yeniden bulut oluyorlardı, gözlerinin önünde dans eden yüzlerce siyah nokta, ancak bu kez noktalar daha büyüktüler ve siyah güllerin goncaları gibi açılıyorlardı sanki. *Bayılıyorum, bu bayılma,* diye düşünecek kadar zamanı oldu Trisha'nın ve çalıların arasına sırt üstü düştü, gözleri kayıp gitti, solgun yüzünün üzerinde böcekler, parlayan bir bulut gibi dolaşıyorlardı. Bir iki dakika sonra sivrisinekler göz kapaklarına konup beslenmeye başladılar.

DÖRDÜNCÜ DEVRENİN BAŞI

Annesi eşyaların yerlerini değiştiriyordu. Bu, Trisha' nın ayılırken ilk aklına gelen şeydi. İkincisiyse, babası onu Lynn'deki Good Skates'e götürmüştü ve çocukların eski eğri sahada patenlerle kayma seslerini duyuyordu. Sonra burnunun üstüne soğuk bir şey damladı ve gözlerini açtı. Bir tane daha soğuk su damlası tam alnının ortasına düştü. Gökyüzünü saran parlak ışık yüzünden gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bunu izleyen ikinci bir şimşek onu korkutup yana döndürdü. İçgüdüsel olarak cenin pozuna geçerken, gırtlaktan gelen bir çığlık attı. Sonra gökler delindi.

Trisha kalkıp oturdu, vahşice soğuk bir göle atılan biri gibi nefes alarak (zaten böyle hissediyordu) ne yaptığını düşünmeden düşen şapkasını yakalayıp başına geçirdi. Sendeleyerek ayağa kalktı. Gök gürledi yeniden ve şimşek havada mor bir iz bıraktı. Burnunun üstüne yağmur damladı ve saçları yanaklarına yapışık bir halde orada ayakta dururken, önündeki vadinin dibinde yüksek, yarı ölü bir ladin ağacının aniden patlayarak alevler içinde iki parçaya ayrıldığını gördü. Yağmur o kadar hızlı yağıyordu ki vadi gri tülbente sarılmış bir hortlak resmi gibi olmuştu.

Yeniden ormanın içine doğru yürüdü. Yere çömeldi, çantasını açtı ve mavi pançosunu çıkardı. Giydi (*geç olsun da güç olmasın,* derdi babası) ve devrilmiş bir ağacın üstüne oturdu. Hâlâ başı dönüyordu ve göz kapakları şişmişti, kaşınıyordu. Çevresindeki

ağaçlar yağmuru biraz tutuyordu, ama hepsini değil; sağanak çok şiddetliydi. Trisha pançosunun başlığını kaldırdı ve yağmur damlalarının bir arabanın üstüne yağan yağmur gibi ona vurmasını dinledi. Gözlerinin önünde hep var olan böcek bulutunun dans edişini gördü ve güçsüz bir elle kovdu onları. *Hiçbir şey uzaklaştıramaz onları* ve *hep aç karınları, ben baygınken göz kapaklarımdan beslendiler ve benim cesedimden beslenecekler*, diye düşündü ve ağlamaya başladı. Ümitsiz ve cansız bir ağlamaydı bu. Ağlarken, tepesindeki gök her gürlediğinde korkuyla büzülüp, böcekleri kovalamayı sürdürdü.

Saat ve güneş olmayınca zaman da yoktu. Trisha'nın bütün bildiği, orada, devrilmiş bir ağacın üstüne sığınmış, mavi pançosuyla oturduğuydu. Fırtınanın doğuya doğru giderek dinmesini bekliyordu, dinmiş gibi görünüyordu ama hâlâ saldırgan bir kabadayı gibiydi. Yağmur damlaları geliyordu üzerine. Sivrisinekler vızıldıyordu, biri pançosunun başlığının siperi ve başı arasına sıkışmıştı. Başlığın dışından başparmağını bastırdı ve vızıldama aniden durdu.

"İşte," dedi kederle. "Bu senin hakkından geldi, vıcık vıcık oldun."

Ayağa kalkmaya yeltendi ve midesi guruldadı. Önceleri aç değildi, ama şimdi acıkmıştı. Acıkacak kadar uzun süre kaybolmuş olma fikri aslında çok korkunçtu. Daha başka hangi korkunç şeylerin kendisini beklediğini düşündü ve bilmediğinden, göremediğinden dolayı mutlu oldu. *Belki de hiç*, dedi kendi kendine. *Hadi canım mutlu ol, belki de bütün korkunç şeyler geride kalmıştır artık.*

Trisha pançosunu çıkardı. Çantasını açmadan önce acıyarak kendine baktı. Baştan aşağı ıslaktı ve baygınlığından, ilk baygınlığından beri çam iğneleriyle kaplanmıştı. Pepsi'ye söylemesi gerekecekti, tabii Pepsi'yi bir daha göreceğini varsayarsak.

"Buna başlama," dedi ve çantasının kapağını açtı. Yiyip içmek için getirdiklerini çıkarıp önüne düzgün bir şekilde yerleştirdi. Yemeğinin içinde olduğu kesekâğıdını görünce midesi daha şiddetle guruldamaya başladı. *Saat kaç* olmuştu? Kafasının içinde metabolizmasına bağlı zihinsel bir saat, öğleden sonra üç suları olduğunu, kahvaltı masasında oturup Corn Flakes'leri yutmasından sekiz, bu aptalca sonsuz kestirme yolda gitmeye başlamasından beri beş saat geçtiğini gösteriyordu. Üçtü saat. Hatta belki de dört.

Yemek torbasında soyulmamış bir katı yumurta, bir ton balığı sandviçi ve biraz kereviz vardı. Ayrıca o bir torba patates cipsi (küçük), su şişesi (oldukça büyük), Surge şişesi (büyük şişe, Surge'e bayılırdı) ve de Twinkieler.

Limonlu gazoz şişesine bakarken, Trisha birden açlıktan çok susuzluk hissetti ve de deli gibi şeker yeme isteği. Kapağı açtı, şişeyi dudaklarına getirdi, sonra durakladı. Ne kadar susamış olursa olsun yarısını birden kafasına dikmesi akıllılık olmazdı. Daha uzun bir süre burada kalabilirdi. Beyninin bir kısmı inleyerek bu fikri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyordu, sadece gülüp geç ve düşünme, ama Trisha bunu göze alamazdı henüz. Ormandan çıktığı zaman yine bir çocuk gibi düşünebilirdi, ama şimdilik olabildiğince büyük biri gibi düşünmek zorundaydı.

Orada ne olduğunu gördün, diye düşündü, *içinde ağaçlardan başka hiçbir şey olmayan büyük bir vadi. Ne yol var ne duman. Akıllıca davranmalısın. Erzaklarını saklamalısın. Annen aynı şeyi söylerdi, baban da öyle.*

Kendine üç büyük yudum gazoz izni verdi, şişeyi dudaklarından uzaklaştırdı, geğirdi, sonra iki küçük yudum daha aldı. Sonra şişeyi yeniden sıkıca kapattı, erzaklarının geri kalanını düşündü.

Yumurtaya karar verdi. Kabuğunu soydu, kabukları kesekâğıdına koymaya dikkat etti, (oralarda çöp bırakmanın şimdi veya sonra, orada olduğunu gösteren herhangi bir işaretin gerçekten hayatını

kurtarabileceği hiç aklına gelmedi) ve birazcık tuz döktü üstüne. Bunu yapmak bir an hıçkırmasına neden oldu, çünkü kendisini dün gece Sanford'daki mutfakta bir parça mumlu kâğıdın üstüne annesinin öğrettiği gibi tuz koyarken görebiliyordu. Yukarıdaki ışığın sayesinde başının ve ellerinin formika tezgâhın üstüne düşen gölgelerini görebiliyordu; erkek kardeşinin üst katta dolaşırken çıkardığı gıcırtıları duyabiliyordu. Bu anıda onu neredeyse görünür hale getiren sanal bir gerçeklik vardı. Boğulmakta olan birinin hâlâ kendisini kayıkta sanması gibi, o kadar sakin ve huzurlu, o kadar dikkatsizce güvende hissetti kendini.

Dokuz yaşındaydı ama, on olmak üzereydi ve yaşına göre iriydi. Açlık, bütün anılar ve korkulardan daha güçlüydü. Yumurtaya tuz döktü ve burnunu çekerek çabucacık yedi. Çok lezzetliydi. Kolaylıkla bir tane, hatta iki tane daha yiyebilirdi. Annesi yumurtalara "kolesterol bombaları" derdi, ama annesi orada değildi ve ormanda kaybolmuşsan, çizikler içinde ve göz kapakların böcek yenikleriyle o kadar şişmiş ve ağırlaşmışsa (kirpiklere yapışan unlu yapıştırıcı, belki de) kolesterol pek önemli gibi görünmüyordu.

Trisha Twinkielere baktı, sonra paketi açtı ve birini yedi. "Seksüü-el" dedi, Pepsi'nin her zamanki övgülerinden biriydi bu. Her şeyi bir yudum su izledi. Sonra, ellerinden birinin ihanet edip ağzına başka bir şey sokmasına fırsat vermeden geri kalan yiyecekleri yeniden yemek torbasına koydu (tepesi daha fazla kıvrılıyordu şimdi torbanın) üçte biri dolu olan Surge şişesini kontrol etti tekrar ve her şeyi çantaya yerleştirdi. Bunları yaparken parmakları çantanın yan tarafındaki bir şişkinliğe değdi ve aniden bir coşku dalgası, belki de taze kalorilerle beslenerek, keyiflendirdi onu.

Walkman'i! Walkman'ini de getirmişti!

İç cebin fermuarını açıp kutsal şarap ve ekmeği tutan rahiplerin en saygılısı gibi çıkardı onu. Kulaklık teli Walkman'in gövdesine sarılmıştı ve minik kulaklıklar plastik gövdenin kenarlarına ta-

kılmıştı. Onun ve Pepsi'nin en sevdiği kaset (Chumbawamba'dan "Tubthumper") içindeydi, ama Trisha o anda müziği düşünecek halde değildi. Kulaklıkları taktı ve kulaklarına yerleştirdi, düğmeyi TEYP'ten RADYO'ya getirip açtı.

Önce yalnız hafif bir parazit belirdi, çünkü, bir Portland istasyonuna, WMGX'e ayarlanmıştı. Ama FM bandından biraz ileride Norveç'ten WOXO'ya geldi ve öteki tarafa doğru ayarlayınca da Appalachian Yolu üzerinde giderken içinden geçtikleri bir kasaba olan Castle Rock'taki küçük radyo istasyonunu WCAS'ı buldu. Neredeyse kardeşinin sesini duyar gibiydi ve de yeni keşfedilmiş alaycılık damlayan genç sesinin, "*WCAS! Bugün Hicksville, yarın bütün dünyada*!" dediğini. Ve hiç kuşkusuz bu bir Hicksville istasyonuydu. Mark Chesnut ve Trace Adkins gibi mızmız şarkıcılar, çamaşır makineleri, kurutucular, Buick'ler ve av tüfekleri satmak isteyen insanların telefonlarına yanıt veren bir kadın spikerle yer değiştiriyorlardı. Vahşiliğin ortasında insan sesleri, insanlarla kurulan bir bağlantı sayılırdı bu. Trisha şapkasıyla hep çevresinde olan böcek bulutunu kovalayarak devrilmiş bir ağacın üstüne afallamış bir halde oturdu. Saati ilk bildirdiklerinde üçü dokuz geçiyordu.

Üç buçukta kadın spiker, Halk Ticaret Postası'na, haberleri okumak için uzunca bir ara verdi. Caste Rock ahalisi cuma ve cumartesi geceleri üstsüz dansöz oynatan bir bar için kavgaya tutuşmuşlardı, bir özel sağlık yurdunda yangın çıkmıştı (kimseye bir şey olmamış) ve Caste Rock Sürat Yolu 4 Temmuz'da yeniden havai fişeklerle açılacaktı. Bu öğleden sonra hava yağmurlu olacak, akşama açılacak, yarın güneşli, sıcaklık otuz dereceye kadar çıkacak. Hepsi bu. Kayıp bir küçük kız yok. Trisha rahatlamalı mı, yoksa endişelenmeli mi bilemedi.

Tam piller bitmesin diye kapatmak için uzanıyordu ki kadın spikerin, "Bu akşam saat yedide Boston Red Sox'un o baş belası New York Yankeeler ile karşılaşacağını unutmayın. Bütün coş-

kuyu burada WCAS'ta, Sox'un olduğu yerde yakalayabilirsiniz. Ve şimdi de yeniden..." dediğini duydu Trisha, radyoyu kapatıp kablosunu ince plastik gövdesine sararken.

Yeniden küçük bir kızın en berbat gününe dönüyoruz, diye düşündü. O berbat balık midesinde dolaşmaya başladığından beri belki de ilk kez biraz iyi hissediyordu kendini. Bir şeyler yemiş olmaktı belki de bunun nedeni, ama radyonun gerçek neden olduğunu düşünüyordu.

Sesler, gerçek insan sesleri, o kadar da yakın ki.

Bacaklarının alt kısımlarında sivrisinekler yığılmış, pantolonunun kumaşını delmeye çalışıyorlardı. Tanrıya şükür ki şort giymemişti. Şimdiye kadar tüketilmiş, biftek olmuştu bile.

Sivrisinekleri kovaladı, sonra ayağa kalktı. Şimdi ne olacak? Ormanda kaybolmakla ilgili bir şey biliyor muydu? Şey, güneş doğudan doğar, batıdan batar; hepsi bu aşağı yukarı. Bir keresinde biri ona ağacın güney veya kuzeyinde yosun olduğunu söylemişti, ama hangisinde olduğunu hatırlayamıyordu. Belki de yapılacak en iyi şey burada oturmak, bir çeşit barınak yapmak (yağmurdan çok böceklerden korunmak için, bir tanesi pançosunun başlığına girmişti ve onu delirtiyordu) ve birinin gelmesini beklemekti. Kibriti olsa ateş yakardı belki (yağmur yayılmasını önlerdi) ve biri dumanı görürdü. Tabii ya. Babası demişti bunu.

"Bir dakika," dedi. "Dur bir dakika."

Suyla ilgili bir şey. Ormandan su yardımıyla çıkmak.

Birden hatırladı ve yeniden bir sevinç dalgası hissetti. Bu defaki o kadar güçlüydü ki, sanki başını döndürdü ve oynak bir müzik duyduğundaki gibi ayaklarının üzerinde sallandı.

Bir dere bulurdun. Annesi söylememişti bunu ona, uzun zaman önce, belki de yedi yaşlarındayken *Küçük Ev* kitaplarında okumuştu. Bir dere bulurdun ve onu izlerdin, eninde sonunda o seni daha büyük bir dereye götürürdü. Eğer daha büyük bir de-

reyse, onu da daha da büyük bir dereye gelinceye kadar izlerdin. Ama sonunda akarsu daima denize giderdi. Ve orada ormanlar yoktu. Yalnızca sahil, kayalar ve bazen de bir fener. Peki nasıl bulacaktı akarsuyu? Ne olacak, uçurumu izleyecekti tabii ki. Aptalca kenarından aşağı düşmek üzere olduğu uçurumu. Uçurum ona düz bir yön gösterecek ve eninde sonunda bir dere bulacaktı. Herkesin söylediğine göre ormanlar bunlarla doluydu.

Çantasını yeniden sırtladı (bu kez pançosunun üstünden) ve dikkatle uçuruma ve devrilmiş ağaca doğru yürüdü. Şimdi ormana panikle dalışına, büyüklerin eskiye, çocukluk davranışlarının en kötüsüne bakarkenki hoşgörüyle karışık utancıyla bakıyordu, ama hâlâ uçurumun kenarına yaklaşamadığını fark etti. Eğer yaklaşsa midesi bulanacaktı. Yeniden bayılabilir veya kusabilirdi. Bu kadar az yiyeceği varken kusmak hiç iyi bir fikir değildi.

Sola döndü ve ormanın içinde vadiye inişi sağına alıp beş altı metre kadar uzakta kalarak yürümeye başladı. Arada bir kendini daha yakınından gitmeye, uzaklaşmadığından ve geniş görüntüsüyle uçurumun hâlâ orada olduğundan emin olmak için bakmaya zorluyordu. Ses duymak için kulak kabartıyordu, ama fazla ümitle değil; yol artık her yerde olabilirdi ve onu bulmak tam bir şans işiydi. Akarsuyu dinliyordu ve sonunda duydu da.

Eğer o aptal uçurumdan aşağı bir şelale olarak iniyorsa bana bir yararı olmaz, diye düşündü ve dereye ulaşmadan önce duyduğu sesin şelale olup olmadığını anlamak için yeterince yaklaşmaya karar verdi. Hayal kırıklığını önlemek için.

Ağaçlar biraz geri çekilmişti, ormanın kenarıyla uçurumun kenarı arasındaki açıklık, yer yer çalılarla kaplıydı. Dört veya beş hafta sonra yaban mersinleriyle dolacaklardı. Ama şimdi yaban mersinleri yalnızca minik tomurcuklardı, yeşildiler ve yenmezlerdi. Böğürtlenler duruyordu hâlâ, onların zamanıydı ve bunu akılda tutmak da iyi fikir olabilirdi. Ne olur ne olmaz diye.

Yaban mersini çalıları arasındaki toprak kırık taşlarla doluydu ve düzgün değildi. Trisha'nın lastik pabuçları altındaki ses ona kırık tabakları düşündürdü. Bu yassı çakılların üstünde daha da yavaş yürüdü, uçurumun kenarından iki üç metre kadar uzaktayken yere çöküp emekledi. Ve kenara ulaştığında keyifle güldü, çünkü orada uçurum neredeyse artık yoktu.

Vadiden görünen manzara hâlâ geniş ve etkileyiciydi, ama bu çok uzun sürmeyecekti, çünkü bu taraftaki toprak çökmekteydi. Trisha o kadar dikkatle dinliyordu ki (daha çok da kendisine aklına sahip olup, yine sıyırmamasını söylüyordu) bunun farkına bile varmamıştı. Son bir ufak çalı perdesinin arasından yol açarak biraz daha ilerledi, aşağıya baktı.

Uçurum şimdi yalnız beş altı metre ötedeydi ve artık dik değildi, kayaların yüzü dik, oyuklu bir yokuş haline gelmişti. Aşağıda kel ağaçlar, yine meyvesiz yaban mersini ağaççıkları, çalı demetleri vardı. Ve de parçalanmış buzlu kaya yığınları. Sağanak durmuştu, gök gürültüsü arada bir gelen kötü huylu bir mırıldanmaya dönmüştü, ama hafif hafif yağmayı sürdürüyordu ve bu parçalanmış taşların, bir madendeki cürüf gibi kaygan, sevimsiz bir görünüşü vardı.

Trisha geri çekildi, ayağa kalktı, sonra çalılıkların arasından akarsuyun sesine doğru yol açtı kendine. Artık yorulmaya başlamıştı, bacakları ağrıyordu, ama aslında iyi olduğunu düşündü. Korkuyordu doğal olarak, ama eskisi kadar değil.

Onu bulacaklardı. Ormanda insanlar kaybolunca daima bulurlardı onları. Uçakları, helikopterleri, köpeklerle insanları gönderir ve kayıp kişi bulununcaya kadar ararlardı.

Ya da belki de kendi kendimi kurtarırım. Ormanda bir yerde bir kamp bulurum, kapı kilitli ve evde kimse yoksa, camı kırar, telefonu kullanır...

Trisha kendini geçen sonbahardan beri kullanılmamış bir avcı kulübesinde görebiliyordu; basma örtülerle kaplı kamp mobilya-

sını ve yerdeki ayı postunu görebiliyordu. Tozun ve eski soba küllerinin kokusunu alıyordu. Bu hayal o kadar güçlüydü ki eski, hafif kahve kokusunu bile duyuyordu. Orası boştu, ama telefon çalışıyordu. O eski tiplerdendi, kulaklık o kadar ağırdı ki iki eliyle tutmak zorunda kaldı, ama çalışıyordu ve "Merhaba, anne? Ben Trisha. Nerede olduğumu tam olarak bilmiyorum, ama ben iyi..." derken duyabiliyordu.

Hayali kulübe ve hayali telefon konuşmasına o kadar dalmıştı ki neredeyse ormandan çıkan ve çakıllarla kaplı bir yokuştan akan bir dereye düşüyordu.

Trisha bir kızılağacın dallarına tutundu ve dereye bakarak, hatta biraz gülümseyerek durdu. Berbat bir gün olmuştu, gerçekten *trés** berbat, ama sonunda şansı döner gibiydi. Yokuşun kenarına geldi. Dere köpüklerle akıyor, orada burada daha büyük bir kayaya çarpıp güneşli bir öğleden sonra gökkuşakları yapacak olan serpintileri döküyordu. Suyun iki yanındaki eğimler kaygandı ve bütün o gevşek ıslak taşlar güvensiz gibiydi. Yine de yer yer çalılar vardı. Eğer kaymaya başlarsa, bunlardan birini, derenin yanındaki kızılağacı yakaladığı gibi yakalardı.

"Su seni insanlara götürür," dedi ve yokuştan aşağı inmeye başladı.

Derenin sağ tarafından, küçük sıçramalarla, yanlamasına indi. Yokuşun açısı yukarıdan göründüğünden daha dik olmasına ve düzgün olmayan toprak her adımda lastik ayakkabılarının altında oynamasına rağmen önceleri her şey iyiydi. Şu ana kadar fark etmediği çantası, o bebek taşıma çantalarından birindeki kocaman hareketli bir bebeği andırmaya başlamıştı; her kımıldadığında dengesini sağlayabilmek için kollarını sallaması gerekiyordu. Yine de durumu fena değildi ve bu da iyi bir şeydi, çünkü yokuşun yarı

* trés: Fransızca "pek çok" anlamındaki sözcük. (ed.)

yolunda durakladığı zaman, ileri attığı sağ ayağı alttaki gevşek taşlara gömülünce, bir daha yukarıya tırmanamayacağını anladı. Şu veya bu şekilde, vadinin tabanına gitmek zorundaydı.

Yeniden harekete geçti. Yolun üçte birinde bir böcek (kocaman bir tane, tatarcık veya sivrisinek değil) yüzüne doğru uçtu. Bu bir eşekarısıydı ve Trisha bir çığlık atarak vurdu ona. Yokuş tarafında çantası şiddetle sallandı, sağ ayağı kaydı ve birden dengesini yitirdi. Düştü, kayalık yokuşa bir darbeyle omuzunu vurdu ve aşağı kaymaya başladı.

"İşte boku yedik!" diye bağırdı ve toprağa tutunmaya çalıştı. Bütün eline geçen kendisiyle birlikte kayan kopmuş bir taş parçası ve kırık bir kuartz parçasının kestiği avucunda bıçak gibi batan acı oldu. Bir çalıya el attı ve o da aptal kısa kökünden çıktı. Ayağı bir şeye çarptı, sağ bacağı kötü bir açıda büküldü ve birden bir taklayla dünya dönerken kendini havada buldu.

Trisha sırt üstü düştü ve bacakları açık, kollarını sallayarak acı, korku ve şaşkınlıkla çığlık atarak kaymaya başladı. Pançosu ve bluzu omuzlarına kadar sıyrılmıştı; keskin taşlar sırtından deri parçaları sıyırıyordu. Ayaklarıyla fren yapmaya çalıştı. Sol ayağı bir kaya çıkıntısına çarptı ve onu sağ yanına çevirdi. Bu durum önce midesinin üstünde sonra sırt üstü ve sonra yeniden midesinin üstünde, çantası vücuduna batarak, sonra da her düştüğünde havaya sıçrayarak yuvarlanmasına neden oldu. Gök yerdeydi, yokuşun nefretlik kırık çakıllı kenarıysa yukarıda, sonra yer değiştirdiler. Hadi eşlerinizi dönerek değiştirin, herkes değiştirsin.

Trisha son on metreyi sol yanında sol kolu ileri uzanmış ve yüzü dirseğinin içine gömülü olarak indi. O yandaki kaburgalarını zedeleyecek kadar sert bir şeye çarptı ve sonra, daha başını kolundan kaldırıp bakamadan, sol elmacık kemiğinin hemen üstünde iğne acısı gibi bir acı hissetti. Trisha çığlık attı ve vurmaya çalışarak dizlerinin üstüne dikildi. Tam kendisini sokarken ve

gözlerini açıp çevresini sardıklarını gördüğünde bir şeyi ezdi (bir eşekarısı daha, başka ne olabilir). Sarı kahverengi, kuyruk tarafları daha ağır gibi duran, şişko hantal zehir fabrikaları.

Yaygaracı bir derecikten altı metre kadar uzaklıktaki bir yokuşta bulunan ölü bir ağaca kadar kaymıştı. Ölü ağacın en alt çatalında, dokuz yaşında ama yaşına göre uzun küçük bir kızın göz hizasında, gri bir arı oğulu vardı. Kızgın arılar üstünde uçuşuyorlardı; daha çoğu da üstteki bir delikten çıkmaktaydılar.

Trisha'nın boynunun sağ tarafına, şapkasının hemen altına batan bir şey acı verdi. Bir vuruş daha sağ kolunu dirsekten yukarı sızlattı. Tam bir panik içinde çığlık atarak koşmaya başladı. Bir şey boynunun arkasını, bir başka şey sırtını, pantolonunun belinin üstünden, bluzunun sıyrılmış ve plastik pançonun paramparça olduğu yerden soktu.

Dere yönünde amaçsızca koştu. Oradaki alan daha açık gibiydi. Çalı kümesinin çevresinden geçti ve yerdeki çalılar artmaya başlayınca aralarına dalıp kendine yol açtı. Dereye gelince, nefes almaya çalışarak ve yaşlı gözlerle (ve korkuyla) omuzunun üstünden geriye baktı. Arılar gitmişti, ama onlardan kaçıncaya kadar çok zarar vermişlerdi. Sol gözü, onu ilk yakalayanın soktuğu yerin yakınından, neredeyse kapanacak kadar şişmişti.

Eğer kötü bir etki olursa ölürüm, diye düşündü, ama panik duygusu ağır bastığı için buna hiç aldırmadı. Ağlayarak ve burnunu çekerek, kendisini bütün bu belalara sokmuş olan küçük derenin yanına oturdu. Yeniden kontrolü ele aldığını hissedince çantasını çıkardı. Şiddetli titremeler onu sarsıyor, her biri vücudunu yay gibi geriyor ve arıların soktuğu yerlerden bıçak gibi kızgın acılar geliyordu. Kollarını çantasına doladı, bebek gibi salladı onu ve daha çok ağladı. Çantasını öyle tutmak ona, karavanın arka koltuğunda yatan Mona'yı, kocaman mavi gözlü, iyi, yaşlı Moanie Balogna'yı düşündürdü. Öyle zamanlar olmuştu ki, anne

babası ayrılmaya hazırlanırken, sonra da bunu gerçekleştirdiklerinde onu rahatlatan tek şey Mona'ydı sanki. Öyle zamanlar vardı ki, Pepsi bile anlayamazdı. Şimdi anne babasının boşanması hiç önemli gelmiyordu ona artık. Anlaşamayan büyüklerden daha büyük sorunlar vardı, eşekarıları vardı mesela ve Trisha Pepsi'yi yeniden görebilmek için çok şey verebileceğini düşündü.

Böcek sokmalarından ölmeyecekti en azından veya zaten ölüyor da olabilirdi. Annesi ve komşuları Bayan Thompson'un böcek sokmalarına alerjisi olan birinden söz ettiklerini hatırladı. Bayan Thompson, "Böceğin ısırmasından on saniye sonra, zavallı ihtiyar Frank balon gibi şişti. Eğer yanında ilacı olmasaydı, sanırım boğularak ölürdü," demişti.

Trisha boğulduğunu sanmıyordu, ama sokulan yerler feci şekilde zonkluyordu ve balon gibi şişmişlerdi. Gözünün yanındaki küçük kızgın deriden bir yanardağ haline gelen şişliği görebiliyordu ve parmaklarıyla hafifçe dokunduğu zaman başına bir ağrı giriyor ve acıyla bağırtıyordu onu. Artık ağlamıyordu, ama o gözden yine de çaresizce yaşlar boşanıyordu.

Ellerini yavaşça ve dikkatle oynatarak kendini inceledi Trisha. En azından yarım düzine yeri sokmuşlardı (sol kalçamın üstünde bir yer var ki diye düşündü, orada iki, hatta üç tane olabilirdi, en çok da orası ağrıyordu). Sırtı berelenmiş gibiydi ve yuvarlanırken son kısmında en büyük zararı gören sol kolu, bilekten dirseğe kadar kan içindeydi. Yüzünün sol tarafında dalın battığı yer yine kanıyordu.

Haksızlık, diye düşündü. *Hak...*

Sonra başından aşağı kaynar sular indi birden. Walkman'i kırılmış, küçük yan cebinde milyonlarca parçaya ayrılmıştı. Öyle olmalıydı. Bu düşüşe dayanmış olması olanaksızdı.

Trisha çantanın tokalarını titreyen kanlı ellerle çekiştirdi ve sonunda kayışlarını açtı. Gameboy'unu çıkardı ve o kırılmıştı.

Elektronik bliplerin zıpladıkları pencereden birkaç sarı cam kırığı kalmıştı ancak. Ayrıca patates cipslerinin paketi yırtılmıştı ve Gameboy'un çatlamış beyaz kasası yağlı kırıntılarla kaplanmıştı.

Her iki plastik şişe de, içinde su olan ve öteki Surge şişesi, ezilmişlerdi, ama sağlamdılar. Yemek torbası kaza geçirmiş gibi ezilmişti (ve o da patates cipsleriyle kaplanmıştı) ama Trisha içine bakmaya zahmet bile etmedi. *Walkman'im*, diye düşündü, içteki cebi açarken hıçkırıklarla ağladığının farkında değildi. *Benim zavallı zavallı Walkman'im*. İnsanların dünyasının seslerinden bile ayrı düşmüş olmak ona olup bitenlerin hepsinden daha dayanılmaz gibi gelmişti.

Trisha cebe uzandı ve bir mucize çıkardı oradan; işte Walkman'i, sağlamdı. Küçük aygıtın gövdesine doladığı kulaklık kordonu, açılıp dolaşmıştı, ama hepsi bu kadardı. Bir ona bir de yanındaki Gameboy'a gözlerine inanamayarak bakarak, Walkman'i elinde tuttu. Nasıl biri sağlam diğeri paramparça olabilirdi? Bu olası mıydı?

Değil, dedi kafasının içindeki soğuk ve nefretlik ses. *Sağlam görünüyor, ama içi kırıldı.*

Trisha kordonu düzeltti, kulaklıkları yerine koydu ve parmağını güç düğmesinin üstüne koydu. Arı sokmalarını, böcek ısırıklarını, kesik ve sıyrıkları unutmuştu. Şiş, ağır göz kapaklarını kapatarak biraz karanlık yaptı. "Lütfen Tanrım," dedi karanlığın içine, "Walkman'im kırılmamış olsun." Sonra güç düğmesine bastı.

"Şu anda gelen bir haber," dedi bir kadın spikerin sesi. Sanki Trisha'nın kafasının içinden yayın yapıyordu. "İki çocuğuyla birlikte Appalachian Yolu'nun Castle County kısmında yürüyüş yapan Sanfordlu bir kadın, dokuz yaşındaki kızı Patricia McFarland'ın ortadan yok olduğunu, büyük olasılıkla, TR-90'ın ve Morton kasabasının batısında, ormanda kaybolduğunu bildirmiştir." Trisha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bundan sonraki on dakika, hatta WCAS vazgeçemediği kötü huyları olan biri gibi co-

untry müziğine ve de NASCAR raporlarına döndüğü zaman bile dinlemeye devam etti. Ormanda kaybolmuştu. Bu resmileşmişti artık. Yakında harekete geçerlerdi. *Onlar,* kimlerse, helikopterlerini uçurmak, av köpeklerini koklatmak için hazır tutan insanlar herhalde, diye düşündü. Annesi korkudan ölecekti ama bu olasılığı düşününce Trisha garip bir memnuniyet hissetti.

Biraz da kendini beğenmişlikle, *denetlenmiyordum*, diye düşündü. *Ben küçük bir çocuğum ve doğru dürüst denetlenmiyordum. Hem eğer benim canıma okursa ben de, "Siz tartışmayı kesmiyordunuz ve ben artık dayanamıyordum," derim.* Pepsi hoşlanırdı bundan çünkü tam V.C. Andrews'luk bir şey.

Sonunda Walkman'i kapattı, kulaklık kordonunu yeniden sardı, plastik kaba bilinçsizce bir öpücük kondurdu ve sevgiyle yeniden çantanın cebine yerleştirdi. Ezilmiş yemek torbasına bir göz attı ve ton balığı sandviçinin ve kalan Twinkilerin ne durumda olduklarına bakmaya dayanamayacağına karar verdi. Çok moral bozucuydu. Yumurtasını yumurta salatasına dönmeden yemesi çok iyi olmuştu. Bu düşünce herhalde bir kıkırdamayı hak ediyordu, ama onda gülecek hal kalmamıştı belli ki; annesinin yorulmaz olduğuna inandığı kıkırtı kuyusu, belli ki bir süre için kurumuştu.

Trisha, oraya yakınlığı bir metreden de az olan küçük derenin kıyısına oturdu ve çok kederli bir şekilde patates cipslerini önce patlamış torbadan, sonra yemek torbasının dibinden toplayarak ve sonunda en ufak parçacıkları çantasının dibinden ayıklayarak yedi. Büyük bir böcek vızıldayarak burnunun yanından geçince bağırdı ve yüzünü korumak için elini kaldırıp büzüldü, ama yalnızca bir atsineğiydi.

Trisha, altmış yaşında bütün gün çalışmış bir kadın gibi yorgun hareket ederek (bütün gün çalışmış altmış yaşında bir kadın gibi hissediyordu kendini), her şeyi çantasına yerleştirdi (kırık Gameboy bile girdi içine sonunda) ve ayağa kalktı. Kapağı yeniden ka-

pamadan önce pançosunu çıkarıp önüne tuttu. İnce şey yokuştan kayarken onu koruyamamıştı ve şimdi yırtıktı ve başka şartlarda olsa komik bulacağı şekilde sallanıyordu (tam bir mavi plastik hula eteğine benziyordu) ama atmamasının daha doğru olacağını düşündü. Hiçbir şey olmasa bile, bulutlarını talihsiz başının çevresine toplamış olan böceklerden korurdu onu. Sivrisinekler eskisinden de daha kalabalıktılar, kuşkusuz kollarındaki kan kokusu çekmişti onları. Kokusunu alıyorlardı herhalde.

"Böğ," dedi Trisha, burnunu buruşturup şapkasını böcek bulutuna sallayarak "Ne kadar iğrenç!" Kolunu kırmadığı veya kafatasını çatlatmadığı Bayan Thomas'ın arkadaşı Frank gibi böcek sokmalarına karşı alerjisi olmadığı için kendine minnettar olması gerektiğini anlatmaya çalıştı, ama korkmuş, derisi sıyrılmış, şişmiş ve genellikle hırpalanmışken minnettar olmak çok zordu.

Pançosundan kalan paçavrayı giyiniyordu ki (sonra da çantasını takacaktı sırtına) dereye baktı ve suyun hemen üstündeki kıyıların ne kadar çamurlu olduğunu fark etti. Pantolonunun beli kalçasındaki eşekarısının soktuğu yere sürtününce yüzünü buruşturarak bir dizinin üstüne çöktü ve kahverengi gri macundan bir parmak aldı. Denemeli mi denememeli mi?

"Ne zararı olabilir," diye sordu içini çekerek ve kalçasının üstündeki şişe sürdü. Ne güzeldi serinliği. Kaşıntılı ağrı neredeyse aniden yok oldu. Ulaşabildiği bütün ısırıkların hepsine dikkatle sürdü. Sonra ellerini pantolonuna sildi (elleri ve pantolonu altı saat önce olduklarından çok daha fazla hırpalanmışlardı), yırtık pançosunu giydi, sonra çantasını taktı sırtına. Şans eseri, ısırıkların hiçbirine değmeden sırtındaki yerini aldı çantası. Trisha yeniden derenin yanında yürümeye başladı ve beş dakika sonra yeniden ormana girdi.

Sonraki dört saat filan, öten kuşlar ve böceklerin hiç kesilmeyen vızıltısından başka bir şey duymadan dereyi izledi. Yağmur

bu süre boyunca durmadan çiseledi, bir defasında bulabildiği en büyük ağacın altına sığınmasına rağmen onu sırılsıklam edecek kadar çok yağdı. İkinci sağanakta en azından gök gürültüsü ve şimşek yoktu.

Trisha o güne kadar kendini, o geçirdiği berbat, ürkütücü gün kararırken hissettiği kadar tam bir şehir kızı gibi hiç hissetmemişti. Orman sıkışmıştı sanki. Bir süre yaşlı çamların arasından yürüyebildi ve orman orada bir Disney filmindeki gibi iyiydi sanki. Sonra o yumruk gibi sıkışmış ağaçlar çıkıyordu önüne ve kendini çalı gibi ağaçların yumrulu kümelerinin ve sıkışık çalıların (bunlar dikenlerle doluydu), kollarını ve gözlerini tırmalamaya çalışan birbirine geçmiş dalların aralarından geçmeye çalışırken buluyordu. Bütün amaçları ona engel olmaktı sanki ve o basit yorgunluk tükenmişliğe doğru giderken Trisha onlarda bir zekâ, yırtık mavi pançolu bir yabancının varlığını hisseden, sinsi ve zararlı bir bilinç var olduğunu düşünmeye başladı. Kendini tırmalama arzuları, hatta bir gözünü çıkaracak kadar şanslı olmaları gerçekte pek önemli değilmiş gibi görünmeye başladı ona. Çalıların gerçek isteği, onun diğer insanlara ulaşma yolunu, oradan çıkış yolunu gösteren dereye gitmesini önlemekti.

Trisha, eğer derenin yakınındaki ağaç kümeleri ve çalılar çok sıkışırsa dereyi gözünün önünden ayırmaya razıydı, ama sesinden ayrılmaya niyeti yoktu. Eğer derenin mırıltısı çok azalırsa, dizleri ve ellerinin üstüne çöküyor, aralarından kayıp bir delik aramaktansa, dalların en kötülerinin altından emekliyordu. Vıcık vıcık toprakta emeklemek işin en kötü kısmıydı (çam korularında yer kuruydu ve çam iğneleri güzel bir halı gibiydi; dalların sıkışık olduğu yerlerde toprak hep ıslaktı sanki). Çantası dallar ve çalıların birbirine girdiği yerlerde sürükleniyor, bazen gerçekten sıkışıyor ve bu sırada, tatarcık bulutu ve böcekler yüzünün önünde asılı durup dans ediyorlardı.

Bütün bunları bu kadar kötü, moral bozucu yapanın ne olduğunu anlıyordu, ama adını koyamıyordu. Bazılarını biliyordu, çünkü annesi anlatmıştı: Huşlar, kayınlar, kızılağaçlar, ladinler ve çamlar... Bir ağaçkakanın yankılı darbeleri ve kargaların cırtlak sesleri... Hava kararmaya başladığında cırcır böceklerinin gıcırdayan kapı gibi sesleri... Ama bütün diğerleri ne olacaktı? Annesi ona söylediyse bile Trisha artık hatırlamıyordu, ama annesinin söylemiş olduğunu da sanmıyordu. Annesinin ormanlarda yürümekten hoşlanan, çok az doğa kılavuzları okumuş, bir süredir Maine'de yaşayan, ama aslında Massachusettsli bir şehirli olduğunu düşünüyordu. Mesela parlak yeşil yaprakları olan kalın çalılar neydi? Lütfen Tanrım, zehirli meşe olmasın! Veya tozlu gövdeleriyle, küçük, değersiz görüntülü ağaçlar? Ya da sarkık ince yapraklı olanlar? Sanford'taki annesinin bildiği ve yürüyüş yaptıkları ormanlar (bazen Trisha ile bazen de yalnız) oyuncak ormanlardı. Bunlar oyuncak orman değildiler.

Trisha, kendisini arayan yüzlerce adamın ona doğru sel gibi geldiklerini hayal etmeye çalıştı. Hayal gücü iyiydi ve başlangıçta bunu kolayca yapabiliyordu. Appalachian Yolu'nun bütün batı yönü boyunca park yerlerine giren, yön gösteren, camlarında CHARTER ARAMA TAKIMI yazan büyük sarı okul arabalarını görüyordu. Kapılar açıldı ve kahverengi üniformalı adamlar döküldü dışarı, bazıları ellerinde zincirli köpekler, hepsinin bellerine takılı walkie-talkie'ler, özel bir kısmı olan o pilli megafonlarla ilk duyacağı onlar olacaktı; yükseltilmiş Tanrı seslerinin, "PATRICIA McFARLAND, NEREDESİN? EĞER DUYUYORSAN, SESİME DOĞRU GEL!" diye seslenmeleri.

Ama ormandaki gölgeler çoğalıp el ele tutuşmaya başladıklarında yalnızca derenin ve kendi nefesinin sesi vardı. Kahverengi üniformalı adamların hayali resimleri yavaş yavaş kayboluyordu.

Bütün gece burada duramam, diye düşündü, *kimse benden bütün gece burada kalmamı isteyemez.*

Paniğin yine kendisini yakaladığını hissediyordu, kalbini hızlandırıyor, ağzını kurutuyor, gözlerini yuvalarında zonklatıyordu. Ormanlarda kaybolmuştu, adını bilmediği ağaçlar tarafından kıstırılmış, şehir lügatinin hiçbir işe yaramadığı bir yerde tek başına ve sonuçta hepsi ilkel olan, dar bir keşif ve direniş alanında bırakılmıştı. Tek bir kolay adımla şehir kızından mağara kızına geçiş.

Evde kendi odasında, köşedeki sokak lambasının camdan giren ışığında bile karanlıktan korkardı. Eğer geceyi burada geçirmek zorunda kalırsa korkudan öleceğini düşündü.

Benliğinin bir parçası kaçmak istiyordu. Akarsuyun onu sonunda insanlara götüreceği filan yoktu, bütün bunlar *Küçük Ev* bokunun uydurmasıydı herhalde. Dereyi izliyor oluşu getire getire yalnızca daha fazla böceğe getirmişti onu. Bundan kaçmak istiyordu, gidişin en kolay olduğu yere doğru koşmak. Koşmak ve karanlık olmadan insanları bulmak. Bu fikir tamamen deliceydi ve fazla yararı olmadı, gözlerindeki zonklamayı (ve de böcek ısırıklarının olduğu yerleri, şimdi *onlar da* zonkluyordu) veya ağzındaki korkunun bakır tadını azaltmıyordu.

Trisha birbirine dolaşmış olan bir ağaç kümesini yararak yol açtı. Derenin sola doğru kıvrılıp hilal şeklini aldığı açıklığa geldi, çalılar ve ağaçlarla kuşatılan bu yer, cennetten bir küçük parçaydı sanki. Hatta, devrilmiş bir ağaç gövdesi, bir bank gibi duruyordu derenin kenarında.

Ona doğru gidip oturdu, gözlerini kapattı ve kurtulmak için dua etmeye çalıştı. Tanrı'ya Walkman'inin kırılmamış olması için dua etmek kolaydı, çünkü düşünmeden olmuştu bu. Ama şimdi, dua etmek zordu. Anne ve babası kiliseye gitmezlerdi. Annesi yozlaşmış bir Katolikti ve babasının, Trisha'nın bildiği kadarıyla, yozlaşacak bir şeyi hiç olmamıştı ve şimdi kaybolduğunu, buna söyleyecek sözü olmadığını görüyordu. Tanrı'ya dua etti ve bu, ağzından yavan ve rahatsız edici bir şekilde çıktı, dua burada bir

elektrikli konserve açacağının görevini gördü. Gözlerini açtı ve o küçük açıklığa baktı, havanın grileştiğini görüyor, yara bere içindeki ellerini sinirden sıkıyordu.

Annesiyle dini konuları konuşup konuşmadığını hatırlayamıyordu. Ama bir aydan az bir süre önce babasına dine inanıp inanmadığını sormuştu. Malden'daki küçük yerin arkasına, hâlâ çıngırtılı beyaz kamyonuyla gelen Sunny Treat Man'den (Sunny Treat kamyonunu düşünmek Trisha'ya yeniden ağlama arzusu verdi) külahlı dondurma yiyorlardı. Pete, "aşağıda parkta" eski arkadaşlarıyla eğleniyordu.

"Tanrı," demişti babası, kelimeyi sanki yeni bir dondurma tadıymış gibi tadarak, vanilyalı Jimmies yerine vanilyalı Tanrı. "Nereden çıktı şimdi bu tatlım?"

Bilemeyip başını sallamıştı kız. Şimdi, bu bulutlu, böcekli haziran akşamı karanlığında, devrilmiş bir ağacın üstünde otururken korkutucu bir fikir belirdi; ya ta içinde ileriyi gören bir yer bunun olacağını görüp de sorduysa? Kızın kurtulabilmesi için biraz Tanrı'ya gereksinmesi olacağına karar vererek yukarıya bir işaret fişeği attıysa?

"Tanrı," dedi, Larry McFarland, dondurmasını yalayarak. "Tanrı, şimdi, Tanrı..." Biraz daha düşündü. Trisha piknik masasının bir kenarına oturmuş, onun küçük bahçesine bakıyor, ona gereksindiği zamanı veriyordu. Sonunda, "Sana neye inandığımı söyleyeceğim," dedi. "Ben altduyuma inanırım."

"*Neye?*" Şaka yapıp yapmadığını anlayamayarak bakmıştı ona. Şaka yapıyor bir hali yoktu.

"Altduyum. Fore Sokağı'nda geçirdiğimiz günleri hatırlıyor musun?"

Fore Sokağı'ndaki evi tabii hatırlıyordu. Bulundukları yerden üç blok ötede, Lynn kasabasına yakındı. Babasının daima otlarını biçtiği daha büyük bir bahçesi olan, bundan büyük bir evdi.

Sanford... Büyükanne ve büyükbabalar... Yaz tatilleri... Pepsi Robichaud'un yalnız yaz arkadaşı ve kainattaki en komik şeyin koltuk altı osurukları olduğu zamanlardı onlar... Tabii gerçek osuruklar dışında. Fore Sokağı'nda mutfak, bu evde olduğu gibi bayat bira kokmazdı. Başını salladı, çok iyi hatırlayarak.

"Elektrikle ısınırdı o ev. Hatırlar mısın kenarlardaki ısıtıcılar ısıtmadıkları zaman bile nasıl uğuldarlardı? Hatta yazın bile?" Başını sallamıştı Trisha. Babası da sanki beklediği buymuş gibi başını sallamıştı.

"Çünkü alışıyorsun ona," demişti. "Ama inan bana Trish, o ses hep ordaydı. Kenarlarda ısıtıcıları olmayan evlerde bile sesler vardır. Buzdolabı çalışır durur. Borular tıngırdar. Yerler gıcırdar. Dışarıda trafik akar gider. Bütün bunları daima duyarız, onun için çoğunlukla hiç duymayız bile. Onlar..." Çok küçükken okumaya yeni başladığında dizlerine oturduğu zaman yaptığı gibi, cümleyi kızın tamamlaması için işaret etti. Eski sevimli davranışı.

"Altduyum" dedi, kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini anladığından değil, ama onun bunu isteği çok açık olduğundan.

"Kesinlikle" dedi, bir kere daha dondurmasıyla işaret ederek. Vanilyalı dondurmadan bir parçası haki pantolonun paçasından aşağı kaydı ve onun o gün kaç tane bira içtiğini merak etti.

"Kesinlikle tatlım, altduyum. Hindistan'daki her böceğin ve Avustralya'daki her kuşun düşüşünü kaydeden, düşünen bir Tanrı'ya, bütün günahlarımızı büyük bir deftere kaydeden ve biz ölünce bizi yargılayan bir Tanrı'ya inanmıyorum. Kasıtlı olarak kötü insanları yaratıp sonra kasıtlı olarak onları yarattığı cehennemde kızarmaya yollayan bir Tanrı'ya inanmıyorum, ama inanıyorum ki *bir şey* var."

Çevresindeki çok uzamış, yer yer açılmış çimenleri olan bahçeye, kızı ve oğlu için yaptığı sallan-tırmana (Pete artık onun için çok büyüktü, Trisha da öyle, ama orada olduğu zamanlarda yal-

nızca onu mutlu etmek için birkaç defa sallanır veya kızaktan kayardı), iki tane bahçe cücesine (bol bol fışkırmış olan yabani bahar otlarından dolayı biri zorla görülebiliyordu), en arkada boyanması gereken çitlere baktı. O anda kendisine çok yaşlı görünmüştü babası. Biraz aklı karışık. Biraz korkmuş. (*Biraz ormanda kaybolmuş*, diye düşündü şimdi, çantası lastik ayakkabılarının arasında, devrilmiş ağacın üstünde otururken.) Sonra başıyla onaylamış ve yeniden kıza bakmıştı.

"Evet, bir şey. İyilik için acımasız bir güç. Acımasız, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Başıyla onaylamıştı, tam bildiğinden değil, ama onun durup açıklamasını istemediğinden. Kendisine öğretmesini istemiyordu, bugün değil; bugün, yalnız ondan öğrenmek istiyordu.

"Bence sarhoş gençleri, sarhoş gençlerin *çoğunu*, mezuniyet gecesinden veya gittikleri ilk büyük rock konserinden dönerlerken arabalarını çarpmaktan koruyan bir güç var. Bir şey ters gitse bile birçok uçağın düşmesini de önlüyor. Hepsinin değil, çoğunun. 1945'ten beri kimsenin, hiçbir canlının üstünde nükleer silah kullanmamış olması da bizim tarafımızı tutan *bir şey*'in var olması gerektiğini gösterir. Günün birinde biri kullanacak doğal olarak, ama yarım yüzyıl sonra... Bu uzun bir zaman."

Neşeli, boş yüzleriye bahçe cücelerine bakarak bir an duraksamıştı.

"Çoğumuzun uykuda ölmesini engelleyen bir şey var. Öyle kusursuz, sevecen, her şeyi gören Tanrı değil; bunu hiçbir kanıtın desteklediğini sanmıyorum, ama bir güç."

"Altduyum."

"İşte bu."

Anlamamıştı, ama sevmemişti. İlginç ve önemli olduğunu düşündüğün bir mektup alıp, açtığın zaman onun sevgili Kiracı'ya olduğunu görmek gibi bir şeydi bu.

"Başka bir şeye daha inanıyor musun, baba?"

"Bilinen şeyler işte. Ölüm, vergiler ve senin dünyanın en güzel kızı olduğuna."

"Ba-baa." Gülerek ona sarılmış, başının üstünden öperken dokunuşundan ve öpücüğünden hoşlanmış ama nefesindeki bira kokusunu sevmemişti.

Babası onu bırakıp ayağa kalkmıştı. "Aynı zamanda bira saati olduğuna da inanıyorum. Biraz buzlu çay ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi ve belki de geleceği gören bir şey iş başındaydı, çünkü o ayağa kalkarken, "Başka bir şeye daha inanıyor musun? Gerçekten," demişti.

Gülümsemesi ciddi bir bakış haline dönüştü. Öylece düşünerek durdu orada (kütüğün üstünde otururken, babasının, onun yüzünden bu kadar uzun düşünmüş olmasının gururunu okşadığını hatırladı), dondurması elinde erimeye başlamıştı. Sonra yeniden gülümseyerek bakmış, "Senin aşkın Tom Gordon galiba kırk oyun kurtaracak bu yıl," demişti. "Sanırım şu anda birinci liglerde en iyi kapatıcı. Tabii sağlıklı kalır ve Sox vuruşları yerini bulursa, gelecek kasım dünya serilerinde oynayabilir. Bu senin için yeterli mi?"

"*Evvettt!*" diye bağırmıştı gülerek, kendi ciddiyeti bozularak, çünkü Tom Gordon gerçekten aşkıydı ve babasını bunu bildiği ve tersleyeceğine iyi davrandığı için seviyordu. Gömleğine dondurmanın bulaşmasına aldırmayarak koşup sarılmıştı babasına sıkı sıkı. Hem arkadaşlar arasında azıcık Sunny Treat'in lafı mı olurdu?

Ve şimdi burada giderek koyulaşan grilikte oturup, ormandan gelen su seslerini dinlerken, ağaçların yakında ürkütücü şekillere dönüşecek olmasını izlerken, kendisine megafonlardan "SESİME DOĞRU GEL!" diye bağrılmasını ya da köpeklerin uzaktan gelen havlamalarını duymayı beklerken, "*Altduyum için dua edemiyorum. Yapamıyorum işte,*" diye düşündü. Tom Gordon'a da dua edemezdi, bu komik olurdu, ama belki de onun atışını dinleyebi-

lirdi. Hem de Yankeeler'in karşısında. WCAS radyosu çalışanları Sox formalarını giymişlerdi; Trisha da kendisininkini giyebilirdi. Pillerini korumak zorundaydı, bunu biliyordu, ama birazcık dinleyebilirdi, değil mi? Ve de kim bilir? Belki de oyun bitmeden o megafonla yükseltilmiş sesleri ve köpeklerin havlamalarını duyabilirdi.

Trisha çantasını açtı, Walkman'ini iç cebinden huşu ile çıkardı ve kulaklıklarını yerlerine yerleştirdi. Bir an, aniden radyonun çalışmayacağından, yokuştan yuvarlanırken hayati bir telin yerinden çıktığından ve bu defa düğmeye bastığında ses çıkmayacağından eminmiş gibi duraksadı. Belki de bu aptalca bir fikirdi, ama her şeyin ters gittiği böyle bir günde, feci şekilde olası bir fikir gibi de görünüyordu ona.

Devam et, devam et, korkak tavşan olma!

Düğmeye bastı, bir mucize gibi kafası Jerry Trupiano'nun sesiyle doldu. Daha da önemlisi, Fenway Park'ın sesleriyle. Orada, o su seslerinin geldiği, kararmakta olan ormanda, kayıp ve yapayalnız oturuyordu, ama otuz bin insanı dinleyebiliyordu. Bu bir mucizeydi.

"...çizgiye geliyor," diyordu Troop. "Kendini hazırlıyor. Atıyor. Ve... *Üçüncü vuruş tamam*, Martinez bakarken yakaladı onu! Oo, bu bir kaymaydı ve çok güzeldi! Bu iç köşeye gitti ve Bernie Williams donakaldı! Amannnn! İki buçuk devrenin sonunda, hâlâ Yankeeler iki, Boston Red Sox sıfır."

Melodik bir ses Trisha'ya bir çeşit araba tamiri için 1-800-54 GIANT'ı aramasını söyledi, ama o duymadı. İki buçuk devre oynanmış bile, buna göre saatin sekiz buçuk olması gerek. Önce bu şaşırtıcı gibi geldi, ama ışığın solgunluğuna göre, inanmak zor değildi. Sonsuzluk gibiydi; aynı zamanda zaman geçmemiş gibiydi.

Trisha eliyle böcekleri kovaladı (bu davranış artık o kadar otomatik oluyordu ki, farkında bile olmadan yapıyordu) ve sonra yemek torbasına daldı. Ton balıklı sandviç korktuğu kadar kötü

değildi, ezilmiş ve parçalanmıştı, ama hâlâ bir sandviçe benziyordu. Torba onu sanki korumuştu. Ama kalan Twinkieler, Pepsi Robichaud'nun deyişiyle "vıcık vıcık" olmuştu.

Trisha oyunu dinlerken tonlu sandviçinin yarısını yavaşça yedi. Bu, iştahını artırdı ve kalanı rahatça bitirebilirdi, ama onu torbaya koyup onun yerine ıslak keki kaşıklayıp içindeki kötü-tatlı kremayı (bu şey de daima krema yerine krem gibi olur diye düşündü Trisha) parmaklayarak, vıcıklaşmış Twinkie'yi yedi. Parmağıyla yiyebileceği kadarını bitirince, kâğıdı ters çevirdi ve yalayarak temizledi. *Bana Bayan Spratt deyin*, diye düşündü ve Twinkie ambalajını yeniden yemek çantasına koydu. Kendisine üç büyük yudum Surge izni verdi, sonra Red Sox ve Yankeeler üçüncü ve dördüncü devreleri oynarken, kirli bir parmakla biraz daha patates cipsi kırıntıları bulmaya çalıştı.

Beşinci devrenin ortasında Martinez Jim Corsi'yle yer değiştirmişti ve Yankeeler dörde karşı birdiler. Larry McFarland Corsi'ye derin bir güvensizlikle bakardı. Bir keresinde telefonda Trisha ile beyzbol üzerine konuşurken, "Yaz bu sözlerimi tatlım, Jim Corsi Red Sox'un dostu değildir," demişti. Trisha, elinde olmadan kıkırdamaya başlamıştı. O kadar *ciddiydi* ki sesi. Bir süre sonra babası da kıkırdamaya başlamıştı. Bu onların arasında bir parola olmuştu, yalnız onların olan bir şey, bir şifre sanki; "Yaz bu sözlerimi, Jim Corsi Red Sox'ların dostu değildir."

Corsi, altıncı devrenin başında Yankeeler'e bir-iki-üç atarak Red Sox'ların dostuydu ama. Trisha radyoyu kapatıp pilleri koruması gerektiğini biliyordu. Tom Gordon, Red Sox'ların üç koşu geride olduğu bir oyunda atıcılık yapmayacaktı, ancak Fenway Park'la bağlantıyı kesme düşüncesine dayanamıyordu. Karşılıklı oynayan Jerry Trupiano ve Joe Castiglione'yi değil, deniz kabuğundan gelen mırıltıyı andıran sesleri daha hevesle dinliyordu. O insanlar oradaydılar, gerçekten *orada*. Sosisli sandviçler yiyor,

bira içiyor, hediyelikler, dondurma ve Legal Seafood'dan balık türlüsü alıyorlardı. Darren Lewis (DeeLu derdi spikerler ona bazen) vurucu yerine girip, gün yerini karanlığa bırakırken ışık kümeleri gölgesini arkasına düşürdüğünde seyirciler onu izliyorlardı. Bu otuz bin mırıldanan sesi, sivrisineklerin alçak sesli uğultusuna (karanlık çöktükçe daha da artmıştı), yapraklardan düşen damlaların sesine, cırcır böceklerinin paslı rik-rik'ine ve var olan başka seslere değişemezdi.

Korktuğu o başka seslerdi işte.

Karanlıktaki başka sesler.

DeeLu sağa kaydı ve bir out'dan sonra Mo Vaughn yana atılıp gitmeyen bir topu tuttu. "*Geriye, geriye ÇOOK GERİYE!*"diye bağırdı Troop. "*Bu Red Sox sahasında!* Biri, sanırım Rich Garces olabilirdi, uçarken yakaladı onu. *Sayı, Mo Vaughn!* Bu yılın on ikincisi ve Yankeeler'in liderliği bire indi."

Ağaç kütüğünün üstünde otururken Trisha gülüp ellerini çırptı ve sonra Tom Gordon imzalı kepini daha sıkıca başına yerleştirdi. Hava artık bütünüyle kararmıştı.

Sekizinci devrenin sonunda Nomar Garciaparra, Green Monster'in tepesindeki ekrana iki koşuluk bir top attı. Red Sox'lar beşe dört öne geçtiler ve Tom Gordon dokuzuncunun başında atıcılık yapmak için oyuna girdi.

Trisha devrilmiş ağaçtan yere kaydı. Ağacın kabukları kalçasındaki eşekarısı ısırıklarını sıyırdı, ama o fark etmedi bile. Sivrisinekler gömleği ve yırtık pançosunun sıyrılıp açık bıraktığı sırtına aniden iştahla saldırdılar, ama onları da hissetmedi. Deredeki son kalan ışık pırıltısına, solgun kararmış gümüş rengi gözlerini dikti ve ellerini ağzının yanlarına bastırarak ıslak toprakta oturdu. Birden, Tom Gordon'un tek koşuluk liderliği koruyup, sezon başında Anaheim'de yenildikten sonra bir daha hiç yenilmeyen güçlü Yankeeler'in karşısında zaferi garantilemesi çok önemli hale geldi.

"Haydi Tom," diye fısıldadı.

Bir Castle View otelinde annesi korkunun ızdırabı içindeydi; babası, Boston'dan Portland'a, Quilla ve oğlunun yanına gelmek için Delta'yla uçuyordu; Rally Point Patricia olarak belirtilmiş olan Castle Kasabası barakalarında, kayıp kızın hayal ettiklerine çok benzeyen araştırma ekipleri sonuç vermeyen ilk seferlerinden dönüyorlardı; barakaların dışında, Portland'daki üç ve Portsmouth'dan iki TV istasyonundan haber arabaları park etmişti; üç düzine deneyimli ormancı (bazılarının yanında köpekler vardı) Motton ve New Hampshire'ın üstüne doğru uzanan üç bağımsız kasabaya kadar uzanan ormanlarda kalmışlardı; TR-90, TR-100 ve TR-110. Ormanda kalanların anlaştığı nokta Patricia McFarland'ın hâlâ Motton veya TR-90'da olduğuydu. Ne de olsa küçük bir kızdı ve son görülmüş olduğu yerden çok uzaklaşmış olamazdı. Bu deneyimli kılavuzlar, av korucuları ve orman görevlileri, Trisha'nın, araştırmacıların en fazla önem verdikleri bölgenin batısına doğru neredeyse dokuz mil kadar uzaklaşmış olduğunu bilseler donup kalırlardı.

"Haydi, Tom," diye fısıldadı. "Hadi Tom, şimdi bir iki üç. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Ama bu akşam olmadı. Gordon dokuzuncu devrenin başlangıcını Yankeeler'in yakışıklı ama kötü durdurucusu Derek Jeteri yürüterek açtı ve Trisha babasının bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırladı; bir takım ilk yürüyüşü alırsa, kazanma şansları yüzde yetmiş artar demişti.

Eğer kazanırsak, eğer Tom kurtarırsa, ben de kurtulacağım. Bu düşünce aniden geldi aklına. Sanki kafasında patlayan bir havai fişek gibiydi.

Aptalcaydı tabii, babasının bir üç ve iki atışından önce tahtaya vurması (her seferinde yaptığı gibi) kadar salakçaydı, ama karanlık arttıkça ve dere son gümüş ışıklarını terk ettikçe, bu iki kere

ikinin dört ettiği gibi, tartışılamaz gibi görünüyordu: Eğer Tom Gordon kurtarırsa o da kurtulacaktı.

Paul O'Neill fırladı. Biri gitti. Bernie Williams öne çıktı. "Her zaman tehlikeli bir vurucu," dedi Joe Castiglione ve Williams hemen, Jeter'i üçüncü yaparak ortaya bir tane attı.

"*Neden* böyle dedin. Joe?" diye inledi Trisha. "Kahrolası, neden *söyledin* bunu?"

Birinci ve üçüncü başarılıydı, yalnız biri dışında. Fenway'deki seyirci topluluğu tezahürat yapıyordu umutla. Trisha onların koltuklarında öne eğildiklerini hayal edebiliyordu.

"Haydi Tom, haydi Tom," diye fısıldadı. Tatarcık ve böcek bulutları hâlâ çevresindeydi, ama artık farkına varmıyordu. Yüreğine soğuk ve güçlü bir hüzün duygusu çöktü – kafasının içindeki nefretlik ses gibiydi bu. Yankeeler çok iyiydiler. Bir taban vuruşu berabere yapardı oyunu, bir uzun top arayı açabilirdi ve o korkunç, *korkunç* Tino Martinez ayaktaydı, en tehlikeli vurucu hemen arkasındaydı. Saman Adam şimdi sahada dizinin üstüne çöküp sopasını sallayarak bakacaktı.

Gordon topu fırlattı, falso olarak havalandı top. "*Dışarı at onu!*" diye bağırdı Joe Castiglione. Sanki inanamıyor gibiydi. "Harika! Martinez bir ayak farkıyla kaçırmış olmalı bunu!"

"*İki* ayak," diye ekledi Troop.

"Demek sonunda böyle oluyor," dedi Joe ve Trisha onun sesinin arkasında öteki sesleri, taraftarların seslerinin yükseldiğini duyabiliyordu. Ritmik el çırpmalar başladı. Fenway'in sakinleri sanki kilisede ilahi söylemeye hazırlanan halk gibi ayağa kalkıyorlardı. "İkisi tamam, ikisi çıktı, Red Sox bir koşu ileride oluşuna tutunuyor, Tom Gordon tepede, ve..."

"Söylemeyin bunu," diye fısıldadı, elleri hâlâ ağzının yanlarına bastırılmış halde, "sakın söylemeyin bunu!"

Ama söyledi. "Ve her zaman tehlikeli Darryl Strawberry kaleye geliyor."

Hepsi buydu, oyun bitmişti. Büyük Şeytan Joe Castiglione ağzını açmış ve büyü yapmıştı. Neden sanki yalnız Strawberry'nin *adını* söylememişti? Neden herkesin bildiği gibi onları tehlikeli yapan o "her zaman tehlikeli" at bokuyla başlamıştı lafa?

"Peki, herkes güvenlik kemerlerini bağlasın," dedi Joe. "Strawberry sopayı hazırlıyor. Jeter üçüncünün çevresinde dans edip ya bir atış yapmaya ya da Gordon'un ilgisini çekmeye çalışıyor, ama beceremiyor. Gordon içeri bakıyor. Varitek işareti çakıyor. Set sayısına. Gordon atıyor... *Strawberry sallıyor ve kaçırıyor*, birinci vuruş. Strawberry iğrenmiş gibi kafasını sallıyor..."

"İğrenmemeli, oldukça iyi bir atıştı," diyor Troop ve Trisha, kimsenin bilmediği bir yerin koltuk altında oturmuş, "*Kes sesini Troop, bir dakikacık kes sesini," diye düşünüyor.*

"Straw dışarı adım atıyor... Başlığına vuruyor... Şimdi yine içerde. Gordon Williams'a birinci için bakıyor... Set sayısına... Atıyor. *Dışarı çıkıyor ve* alçaktan."

Trisha inledi. Parmaklarının uçları şimdi yanaklarına o kadar bastırılmıştı ki dudakları garip bir gülümsemeyle gerilmişti. Kalbi göğsünde çekiç gibi atıyordu.

"İşte yine başlıyoruz," dedi Joe. "Gordon hazır. Atıyor, Strawberry sallıyor ve *sağ sahaya doğru uzun yüksek bir atış, eğer doğru devam ederse gider, ama sürükleniyor... Sürükleniyor... Sürükleniyor..."*

Trisha nefesini tutarak bekledi.

"Faul," dedi Joe sonunda ve Trisha yeniden nefes almaya başladı. "Ama çoooook yakındı bu. Strawberry şu anda bir üç koşuluk vuruşu kaçırdı. Altı veya sekiz ayak kadar Pesky Pole'un ters tarafına gitti."

"Bence dört ayak," diye ekledi Troop.

"Bence senin ayakların *kokuyor,*" diye fısıldadı Trisha. "Haydi Tom, haydi, *lütfen.*" Ama yapmayacaktı, bunu kesinlikle biliyordu artık. En fazla bu kadar ve daha yakın değil.

Yine de onu görebiliyordu. Randy Johnson gibi sıska ve uzun değil, Rich Garces gibi kısa ve tıknaz değil. Orta boylu, biçimli ve yakışıklı. *Çok* yakışıklı, özellikle başındaki kep gözlerini gölgelerken... Ancak babası, aşağı yukarı bütün beyzbol oyuncuları yakışıklıdır, derdi. "Genetik oluyor," dedi ona ve ekledi: "Tabii birçoğunun kafası boştur, onun için denge oluyor." Ama Tom Gordon'un görünüşü değildi her şey. Trisha'nın dikkatini ve hayranlığını ilk çeken şey onun topu atmadan önceki dinginliğiydi.

Bazılarının yaptığı gibi atış noktasının çevresinde dolaşmaz, ayakkabılarıyla oynamak için eğilmez veya reçine torbasını kaldırıp sonra beyaz bir toz bulutu çıkararak yine fırlatmazdı. Hayır, 36 Numara, vurucunun bütün oyalanmalarının bitmesi için öylece beklerdi yalnızca. Vurucunun hazır olmasını beklerken parlak beyaz üniformasının içinde o kadar sakin dururdu ki... Ve sonra, kurtarma atışında her başarılı olduğunda yaptığı bir şey vardı. Atış noktasından ayrılırken yaptığı bir şey. Trisha bayılırdı buna.

"Gordon atışa hazırlandı ve attı... Ve toprağa gitti! Varitek gövdesiyle bloke etti ve bu, bir koşu kazandırdı. Beraberlik koşusu."

"Kargaları taşlayın!" dedi Troop.

Joe buna değer vermedi bile. "Gordon atıcı yerinde derin bir nefes aldı. Strawberry hazırlandı. Gordon döndü... Attı... *Yüksek.*" Bir yuhalama fırtınası kötülük rüzgârı gibi esti Trisha'nın kulaklarında.

"Tribünlerdeki otuz bin kadar insan bununla aynı fikirde değil, Joe," diye yorum yaptı Troop.

"Doğru, ama son sözü kale işareti levhasının arkasındaki Larry Barnett söylüyordu ve yüksek olduğunu söyledi. Sayı olduğu gibi Strawberry'ye gidiyor. Üç ve iki."

Arka planda taraftarların ritmik el çırpmaları çoğaldı. Sesleri havada, başında çınladı. Yaptığının farkında olmadan ağaç gövdesinin tahtasına vurdu.

"Tribünler ayakta," dedi Joe Castiglione, "otuz bin taraftarın hepsi, çünkü kimse buradan ayrılmadı bu gece."

"Belki bir veya iki kişi," dedi Troop. Trisha aldırmadı. Joe da öyle.

"Gordon atışa."

Evet, onu atışta görebiliyordu, elleri bitişik, artık kaleye doğrudan değil, sol omuzunun üstünden bakmakta.

"Gordon başlıyor."

Bunu da görebiliyordu: Sol ayak sıkıca basan sağ ayağın arkasına gelirken eller (birinde eldiven var, biri topu tutuyor) göğüs kemiğine yükseliyor. Hatta Bernie Williams'ı bile görebiliyor, atışla fırlamış, ikinciye gitmek için hızla geçiyor, ama Tom Gordon aldırmıyor ve hareket halindeyken bile, gözlerini Jason Varitek'in eldivenine ve kalenin alt kısmına odaklayıp dış köşeye doğru bakarak o temel dinginliğini koruyor.

"Gordon *üç... iki... atışını...* yaptı...VE..."

Kalabalıktan anladı, kalabalığın gök gürültüsü gibi ani sevinç seslerinden.

"*Üçüncü vuruş tamam!*" Joe neredeyse çığlık atıyordu. "*Aman Tanrım, üç ve ikiyi eğri attı ve Strawberry'yi dondurdu! Red Sox, Yankeeler'i dörde beş yendi ve Tom Gordon on sekizinci kurtarışını yaptı!*" Sesi daha normal bir tona döndü. "Gordon'un takım arkadaşları, önde yumruğunu sıkıp havaya kaldırmış olan Mo Vaughn atış yerine doğru geliyorlar, ama Vaughn daha oraya gelemeden Gordon o ani işaretini yapıyor, Sox bitiricisi olduğu kısa sürede taraftarlarının çok iyi tanıdığı o işareti."

Trisha göz yaşlarına boğuldu. Walkman'i kapattı ve o ıslak toprakta sırtı ağaç gövdesine dayalı ve bacakları açık, öylece otur-

du. Bacaklarının arasından orası burası yırtılan mavi pançosu sarkıyordu. Kaybolduğunu kesinlikle anladığında ağladığından daha fazla ağladı, ama bu defa iç rahatlığıyla ağlıyordu. Kaybolmuştu, ama bulunacaktı. Bundan emindi. Tom Gordon kurtarışı yapmıştı, öyleyse o da yapacaktı.

Hâlâ ağlıyordu. Pançosunu çıkardı, ağacın olabildiğince altına doğru serdi ve üstüne oturdu. Bunları yaptığının pek farkında değildi. Benliğinin büyük kısmı hâlâ Fenway Park'taydı, hakemin Strawberry'yi çağırışını, Mo Vaughn'ın Tom Gordon'u kutlamak için atış yerine gidişini görüyordu. Nomar Garciaparra'nın kısadan, John Valentin'in üçüncüden ve Mark Lemke'nin de aynı şeyi yapmak üzere ikinciden gelişini görebiliyordu. Ama onlar yanına gelmeden Gordon kurtarışı her garantilediğinde yaptığını yapıyordu; göğü işaret ediyordu. Parmağıyla kısacık bir işaret.

Trisha Walkman'ini yeniden çantasına koydu, sonra Gordon'un yaptığı gibi yukarıyı işaret etti. Hem neden olmasın? *Bir şey* onu, çok korkunç olmasına rağmen bu ana kadar getirmişti. Ve işaret ettiğinde, o bir şey Tanrı gibi olabiliyordu. Hem aptal şansa veya altduyuma işaret edemezdin ya.

Bunu yapınca kendini hem daha iyi hissetti hem daha kötü; daha iyi, çünkü kelimelerle bir şey anlatmaktansa dua eder gibiydi, daha kötü, çünkü o gün ilk defa kendini gerçekten yalnız hissetti. Tom Gordon gibi işaret etmek bu ana kadar kuşkulanmadığı bir şekilde yalnız hissettirdi kendini. Walkman'in kulaklıklarından dökülüp başını dolduran sesler bir rüyaydı sanki şimdi hayalet sesleri. Titredi bunu düşününce. Burada, ormanda, karanlıkta devrilmiş bir ağacın altına sığınmışken hayaletleri düşünmek istemiyordu. Daha da fazlası, babasını istiyordu. Babası onu buradan çıkarabilirdi, elinden tutar götürürdü buradan. Ve eğer yürümekten yorulursa taşırdı onu. Güçlü kasları vardı onun. Pete'le birlikte hafta sonlarında onunla kaldıkları zaman cumartesi akşamlarının

sonunda onu kollarına alıp küçük yatak odasına taşırdı. Dokuz yaşında (ve de yaşına göre büyük) olmasına rağmen yapardı bunu. Malden'daki hafta sonlarının en sevdiği kısmıydı.

Trisha, acı veren bir şaşkınlıkla keşfetti ki, durmadan şikâyet eden o berbat kardeşini bile özlüyordu.

Ağlayarak ve ıslak havayı içine çekerek uykuya daldı. Böcekler karanlıkta gitgide daha yaklaşarak çevresinde dönmeye başladılar. Sonunda onun teninin açıkta kalan kısımlarına konup kanı ve teriyle ziyafet çekmeye başladılar.

Yaprakları oynatan, üstlerinde kalan son damlacıkları sallayıp düşüren bir hava akımı dolaştı ormanda. Bir veya iki saniye sonra hava dinginleşti. Derken birdenbire değişti; kırılan dalların sesi belirdi sessizliğin içinden. Bir süre durgunluktan sonra hışırdayan dalların sesi ve sonra kulak tırmalayan bir ses duyuldu. Bir karga bağırdı korku içinde. Bir an sessizlik oldu ve sonra sesler, Trisha'nın başı kolunun üstünde uyuduğu yere yaklaşarak yeniden başladı.

DÖRDÜNCÜ DEVRENİN SONU

Malden'da babasının küçük evindeydiler. Biraz fazlaca paslanmış bahçe iskemlelerinde yalnız ikisi oturuyor, biraz fazlaca uzamış çimenlere bakıyorlardı. Bahçe cüceleri ona bakar gibiydi, çimen yığınlarının arasında ona sevimsiz ifadelerle gülümsüyorlardı. Ağlıyordu, çünkü babası ona kötü davranmıştı. Hiç kötü davranmazdı, her zaman sarılır, başının tepesini öper ve canım derdi ona, ama şimdi kötü davranıyordu, çünkü mutfak penceresinin altındaki mahzen kapısını açıp dört basamak inip, soğuk dursun diye orada tuttuğu birasını getirmek istememişti. O kadar üzgündü ki, yüzü alerji olmuştu galiba, kaşınıyordu. Kolları da öyle.

Babası gönlünü almak için ona doğru eğildi. Babasının nefesindeki bira kokusunu hissetti Trisha. Bir biraya daha ihtiyacı yoktu, zaten sarhoştu, ondan gelen hava bira ve ölü fare kokuyordu. "Neden böyle küçük korkak bir tavuk olmak istiyorsun? Senin damarlarında bir damla bile buzlu su yok."

Ağlamaya devam ederek, ama ona damarlarında biraz da olsa buzlu su bulunduğunu göstermek için paslı bahçe iskemlesinden kalktı ve daha da paslı bodrum kapısına doğru gitti. Of, her tarafı kaşınıyordu, o kapıyı açmak istemiyordu çünkü çok kötü bir şey vardı öteki tarafta. Bahçe cüceleri bile biliyordu bunu, sinsi gülümsemelerine bakmak yeterdi bunu anlamak için. Yine de kapının koluna uzandı. Babası arkasında o korkunç yabancı sesiyle

hadi, hadi diyerek alay ederken, hadi, hadi, *canım*, hadi, git ve *yap* şunu, diyordu.

Kapıyı çekti ve mahzene inen basamaklar yok olmuştu. Bütün merdiven yok olmuştu. Yerinde muazzam bir eşekarısı kovanı vardı. Yüzlerce eşekarısı ölümle aniden karşılaşmış birinin gözleri gibi kara bir delikten çıkıyordu. Yok, yüzlerce değil *binlerceydiler*, şişman ve hantal zehir fabrikaları doğrudan ona doğru uçuyorlardı. Kaçacak zamanı yoktu, hepsi birden onu sokacak ve onlar, derisinin üstüne dolaşır, *gözlerine* girer, *ağzına* sokulur, dilini *boğazına* kadar zehirle doldururlarken ölecekti.

Trisha çığlık attığını sandı, ama başını ağacın altına vurup, terli saçlarına kabuk parçaları ve yosun düşürüp de uyanınca ince, kedi miyavlaması gibi bir ses duydu. Kilitlenmiş boğazı ancak bu kadarına izin veriyordu.

Bir an, yatağının neden bu kadar *sert* olduğunu, kafasını nereye vurduğunu merak ederek, nerede olduğunu tamamen şaşırdı. Gerçekten yatağının *altına* girmiş olabilir miydi acaba? Ve de vücudunda bir şeyler geziniyordu sanki, kelimenin tam anlamıyla bir şeyler *geziniyordu* gördüğü rüya yüzünden, aman Tanrım ne korkunç bir kâbustu.

Kafasını yeniden vurdu ve her şeyi hatırladı. Yatağında hatta altında bile değildi. Ormandaydı, ormanda kaybolmuştu. Bir ağacın altında uyuyordu ve vücudunda hâlâ bir şeyler geziniyordu.

"Çekilin, piçler çekilin!" diye tiz ve korkmuş bir sesle bağırdı ve ellerini hızla gözlerinin önünde ileri geri salladı. Tatarcık ve sivrisineklerin çoğu üstünden uçtular ve yeniden bulutlarını yaptılar. Bir şeylerin gezindiği duygusu geçti, ama o korkunç kaşınma kaldı yine de. Oradan geçen ve bir lokma almak için duran her şey tarafından sokulmuştu. Her yeri kaşınıyordu. Ve tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Trisha yüzünü buruşturarak ağacın altından emekleyerek çıktı. Nefes nefeseydi, kayalıklı tepeden kayması yüzünden her ta-

rafı tutulmuştu, özellikle boynu, sol omzu, sol kolu ve sol bacağı uyuşmuştu. Mandalar kadar uyuşuk, derdi annesi olsa. Büyüklerin (en azından onun ailesindekilerin) her durum için bir sözleri vardı; manda kadar uyuşuk, tarla kuşu kadar şen, cırcırböceği kadar canlı, direk kadar sağır, bir ineğin içi kadar karanlık, şey kadar ölü.

Hayır bunu düşünmek istemiyordu, şimdi değil.

Trisha ayağa kalkmaya çalıştı, ama beceremedi ve topallayıp emekleyerek ay biçimindeki açıklığa gitmeye başladı. Hareket ettikçe koluna, bacağına yeniden biraz can geliyordu. O tatsız karıncalanma duygusu. İğneler batıyordu sanki.

"Lanet olsun, patla," dedi boğuk sesle, en çok da kendi sesini duyabilmek için. "Burası bir ineğin içi kadar karanlık."

Ancak derenin yanında durduğunda, Trisha öyle olmadığını gördü. Küçük açıklığa ay ışığı düşüyordu, soğuk ve berraktı bu ışık. Trisha'nın arkasında keskin hatlı bir gölge yapacak ve dere suyu üstünde kül parlaklığında pırıltılar yaratacak kadar güçlüydü. Gökteki nesnenin şekli biraz bozulmuştu, göz kamaştıracak kadar parlak gümüşten bir taştı, ama o yine de baktı, şişmiş, kaşınan yüzü ve yukarı çevrilmiş gözleri vakur. Bu geceki ay o kadar parlaktı ki en parlaklarının dışında bütün yıldızları yok ediyordu ve bir şey veya durduğu yerden aya bakmakla ilgili bir şey, ona ne kadar yalnız olduğunu hissettirdi. Tom Gordon'un dokuzuncunun başında üç kurtarış yaptığından dolayı kendisinin de kurtulacağına dair daha önceki inancı kaybolmuştu, tahtaya vur, omuzunun üstünden tuz at, veya Nomar Garciaparra' nın yaptığı gibi vurucu yerine girmeden önce haç işareti yap daha iyi. Burada kameralar, ani tekrarlar, taraftarlar da yoktu. Ayın yüzünün soğuk güzelliği ona altduyumun daha inanılabilir olduğunu söylüyordu. Tanrı olduğunu bilmeyen bir Tanrı, kaybolan küçük kızlarla ilgilenmeyen, hiçbir şeye aldırmayan, uyuşturulmuş, beyni daireler çizen bir böcek bulutu gibi olan, gözleri dalgın ve boş bir ay olan bir Tanrı.

Trisha ağrıyan yüzüne su vurmak için dereye eğildi, sudaki yansımasını gördü ve inledi. Sol elmacık kemiğinin üstündeki eşekarısı ısırığı daha da şişmiş bir şekilde (belki de uykusunda kaşımış veya bir yere vurmuştu) üzerine sürdüğü çamurun altından görünüyordu, son patlamasından kalan birikmiş lavların arasından fışkıran yeni uyanmış bir yanardağ gibiydi. Gözünün şekli değişmişti, sokakta görseler insanların gözünü kaçıracağı eğri ve garip bir göz haline gelmişti. Yüzünün geri kalan kısmı da öyle, hatta daha da kötüydü; ısırıldığı yerler yumrular halindeydi, o uyurken yüzlerce sivrisineğin soktuğu yerler şişmişti. Çömeldiği yerdeki su biraz daha durgundu ve orada üzerinde hâlâ bir sivrisinek kaldığını gördü. Hortumunu onun derisinden çıkaramayacak kadar fazla şişmiş olduğundan, sağ gözünün kenarına yapışmıştı. Büyüklerin sözlerinden biri daha aklına geldi; tıka basa yersen bir yere kımıldayamazsın.

Vurup öldürdü onu. Canı yanmıştı, gözü kendi kanına bulandı birden. Trisha çığlık atmamayı başardı, ama titrek bir iğrenme sesi, böğğğğğğ, sımsıkı kapanmış dudaklarından kaçtı. İnanamayarak parmaklarındaki kana baktı. Bir sivrisinek nasıl bu kadar çok kan alabilirdi? Kimse inanmazdı buna!

Avuçlarını suya daldırdı ve yüzünü yıkadı. Birinin orman suyunun insanı hasta edebileceğine dair söylediklerini hatırladığı için hiç içmedi, ama suyun kuru ve yumrular dolu tenine dokunuşu (sanki soğuk saten gibi) harikaydı. Biraz daha alıp boynunu ıslattı ve kollarını dirseklerine kadar daldırdı. Sonra çamur aldı avucuna ve sürmeye başladı. Bu defa yalnız ısırıklara değil, her tarafına, 36 GORDON tişörtünün yakasının kenarından taa saçlarının dibine kadar. Bunu yaparken Nick at Nite'da gördüğü *I Love Lucy* dizisindeki bir sahneyi hatırladı. Lucy ve Ethel güzellik salonunda ikisinin de suratında moda olan o 1958 çamur maskeleri vardı ve Desi içeri giriyor, önce birine sonra diğerine bakıyor ve "Hey Loocy, hanginizsiniz yahu?" diyor ve izleyiciler kahkahadan kırılıyorlardı. Belki de öyle görünüyordu ama Trisha'nın umurunda

bile değildi. Burada izleyiciler, gülme efektleri de yoktu ve artık ısırılmaya dayanamıyordu. Eğer ısırılırsa çıldırabilirdi.

Beş dakika kadar sürdü yüzüne çamuru, göz kapaklarına dikkatle birkaç kere dokundu, sonra sudaki aksine bakmak için eğildi. Derenin kenarındaki oldukça durgun suda gördüğü, ayışığında yüzü siyaha boyalı saz şairi şovunda bir çamur kızdı. Yüzü arkeolojik bir kazıda topraktan çıkarılmış bir vazo gibi solgun griydi. Saçları kirli bir su gibi fışkırmıştı. Gözleri beyaz, ıslak ve korku doluydu. Güzellik bakımı yapılan Lucy ve Ethel gibi komik değildi. Ölü gibiydi. Ölü ve kötü bakım yapılmış ya da her neyse işte.

Sudaki yüzle konuştu Trisha: "Sonra Küçük Siyah Sambo dedi ki, 'Lütfen kaplanlar, benim güzel yeni elbiselerimi almayın.'"

Ama bu da komik değildi. Yumrularla dolu, kaşınan kollarına çamur sürdü, sonra ellerini yıkamak için suya daldırdı. Ama bu aptalcaydı. O Allah'ın cezası böcekler onu oradan da sokarlardı.

Kolunda ve bacağındaki karıncalanma hemen hemen geçmişti. Yuvarlanmadan çömelip çişini yapmayı başardı. Başını sağa veya sola her çevirişinde acıyla yüzünü buruşturmasına rağmen ayağa kalkıp yürüyebiliyordu da. Tıpkı ileriki blokta oturan Bayan Chetwynd trafik ışıklarında beklerken yaşlı bir adamın, kadının arabasına arkadan vurduğunda olduğu gibi, sarsıntı geçirdiğini sanıyordu. Yaşlı adam hiç incinmemişti, ama zavallı Bayan Chetwynd altı hafta boyunluk takmak zorunda kalmıştı. Belki de bundan kurtulunca *kendisine de* boyunluk takarlardı. Belki de onu *M*A*S*H* dizisindeki gibi ortasında kırmızı haç olan bir helikopterle hastaneye götürürlerdi, ve...

Unut bunu, Trisha. O korkutucu soğuk sesti. *Sana boyunluk yok. Helikopter gezisi de yok.*

"Kes sesini," diye mırıldandı, ama ses susmadı.

Sana bakım da yapılmayacak, çünkü seni asla bulamayacaklar. Burada öleceksin, ölünceye kadar ormanda gezi-

neceksin ve hayvanlar gelip senin çürümekte olan gövdeni yiyecekler ve bir gün bir avcı gelip senin kemiklerini bulacak.

Bu son söylediği şeyde o kadar korkunç bir inadırıcılık vardı ki... TV'de bir kere değil, birkaç kere böyle hikâyeler duymuştu. Galiba yeniden ağlamaya başladı. Avcıyı gerçekten görebiliyordu, parlak kırmızı bir yün ceket ve turuncu bir kep giyen, tıraş olması gereken bir adam. Yatıp bir geyiğin gelmesi veya yalnızca çiş yapmak için bir yer aramakta. Beyaz bir şey görüyor ve önce düşünüyor, *Yalnız bir taş*, ama yaklaştıkça taşın göz delikleri olduğunu görüyor.

"Kes şunu," diye fısıldadı, devrilmiş ağaca ve altındaki buruşuk panço kalıntısına doğru yürürken (o pançodan nefret ediyordu artık. Neden olduğunu bilmiyordu, ama ters giden her şeyin simgesiydi sanki. "Kes şunu lütfen."

Soğuk ses kesilmedi. Soğuk sesin söyleyecek bir sözü daha vardı. Bir tek söz, en azından.

Veya belki de kendi kendine ölmeyeceksin. Belki de oradaki şey seni öldürecek ve yiyecek.

Trisha devrilmiş ağacın yanında durdu, bir eli küçük bir dalın ölü çıkıntısını tutuyordu ve o korkuyla çevresine baktı. Uyandığı andan beri tek düşünebildiği şey ne kadar kötü kaşındığıydı.

Çamur, kaşıntının hızını ve eşekarısı ısırıklarının zonklamasını kesmişti ve yeniden nerede olduğunu fark etti. Geceydi, ormandaydı ve tek başınaydı.

"En azından ay var," dedi, ağacın yanında durup korkuyla ay şeklindeki küçük açıklığa bakıyordu. Sanki o uyurken ağaçlar ve çalılar yakına gelmiş gibi daha küçük görünüyordu şimdi bu açıklık. Sinsice sokulmuşlardı, sinsice.

Ay ışığı da sandığı kadar iyi bir şey değildi ayrıca. Açıklıkta parlıyordu, doğru, ama bu her şeyi aynı anda gerçek ve gerçek dışı gösteren aldatıcı bir parlaklıktı. Gölgeler çok siyahtı ve bir rüzgâr ağaçları kıpırdattığında gölgeler rahatsız edici bir şekilde değişiyordu.

Ormanda bir şey cıvıldadı, boğulur gibi oldu, yeniden cıvıldadı ve sesi kesildi.

Uzaklarda bir baykuş öttü.

Daha yakında, bir dal çatırdadı.

Neydi bu? diye düşündü Trisha, çatırtı sesine doğru dönerek. Kalp sesleri normal bir yürüyüşten hızlı bir yürüyüşe ve sonra koşuya dönüştü. Birkaç saniye sonra yerinden çıkacak ve kendisi de yerinden fırlayacaktı, yeniden panikleyecek ve orman yangınından kaçan bir geyik gibi koşacaktı.

"Bir şey yok, hiçbir şey değil," dedi. Sesi alçak ve hızlıydı... Annesinin sesine çok benziyordu, ama o bunu bilmiyordu. Trisha'nın yanında durduğu devrilmiş ağacın otuz mil ötesinde annesi huzursuz bir uykudan uyanmıştı, gözleri hâlâ açık yarı rüyada, kayıp kızına bir şey olduğundan veya olacağından emindi.

Duyduğun bir şey bu, Trisha, dedi soğuk ses. Sesi üzgün geliyordu, ama bunun altında sözcüklerle anlatılamayacak kadar neşe vardı. *Senin için geliyor. Senin kokunu aldı.*

"Yok *şey* filan," dedi Trisha, her yükselmek istediğinde tam bir sessizliğe dönüşen ümitsiz fısıltı gibi bir sesle. "Hadi canım sen de, *şey* filan yok."

Güvenilmez ay ışığı ağaçların ışığını değiştirip onları kara gözlü kemik suratlara çevirmişti. Birbirine sürtünen iki dalın sesi bir canavarın pıhtılaşmış mırıltısına dönüştü. Trisha acemice bir daire çizdi çevresinde, her yere aynı anda bakmaya çalışıyor, çamurlu suratındaki gözleri oradan oraya dönüyordu.

Bu özel *bir şey, Trisha. Kayıp kişileri bekleyen bir şey. İyice korkuncaya kadar dolaşmalarına izin verir onların, çünkü korku onları daha lezzetli yapar, eti tatlandırır, sonra almaya gelir. Göreceksin onu. Her an çıkabilir ağaçların arasından. Birkaç saniye meselesi aslında. Ve yüzünü görünce delireceksin. Seni bir gören olsa, çığlık atacağını düşünür. Ama sen gülü-*

yor olacaksın, değil mi? Çünkü deliren insanlar hayatları sona ererken böyle yaparlar, gülerler... Ve gülerler... Ve gülerler.

"Kes şunu, öyle bir *şey* yok, ormanda *şey* diye bir şey yok, kes sesini!"

Bunları çok hızla fısıldadı ve ölü bir dalın yumrusunu tutuyordu, başlama işareti veren başlatıcının tabancası gibi bir ses çıkararak kırılıncaya kadar sıktı onu. Ses onun yerinden zıplamasına ve küçük bir çığlık atmasına neden oldu, ama aynı zamanda yatıştırdı da. Ne de olsa ne olduğunu biliyordu bunun. Yalnızca bir dal ve kendi kırdığı bir dal. Hâlâ dalları kırabiliyordu, dünyanın üzerinde hâlâ o kadar kontrolü vardı. Sesler yalnızca seslerdi. Gölgeler yalnız gölgelerdi. Korkabilirdi, isterse o aptal hain sesi dinleyebilirdi, ama (*şey, o özel şey)* yoktu ormanda. *Vahşi hayvanlar* vardı ve kuşkusuz eski öl veya öldür yasası hâlâ sürüyordu hemen şu anda orada, ama orada yoktu bir yaratı...

Var.

Ve vardı.

Şimdi bütün düşüncelerine bir son vererek ve farkına varmadan nefesini tutarak, buz gibi bir kesinlikle bir şeyin var olduğunu biliyordu Trisha. *Bir şey* vardı. O anda içinden hiçbir ses gelmiyordu, kendisinin anlamadığı bir parçası, belki de evler, telefonlar ve elektrik ışıklarının dünyasında uyuyan ve ormanda özel bir sinir düzeneği vardı içinde sadece. O parça göremiyor ve düşünemiyordu, ama hissedebiliyordu. Şimdi ormanda bir şeyi hissetti.

"Merhaba," diye ay ışığına ve ağaçların kuru kemik yüzlerine seslendi. "Merhaba, orada biri var mı?"

Castle View motelinin Quilla'nın kendisiyle paylaşmasını istediği odasında Larry McFarland, üstünde pijamasıyla ikiz yataklardan birinin üzerinde kolu eski karısının omuzlarında oturuyordu. Quilla'nın pamuklu geceliklerin en incelerinden birini giymiş olmasına ve altında hiçbir şey olmamasına ve üstelik bir yıldan

fazladır kendi sol elinden başka bir şeyle seksüel ilişkiye girmemiş olmasına rağmen hiçbir şehvet hissi duymuyordu (en azından o anda). Kadın tepeden tırnağa titriyordu. Sanki sırtındaki bütün kasların içi dışına çıkmış gibi geldi adama.

"Bir şey değil," dedi. "Yalnızca bir rüya. Onunla uyandığın ve bu duyguya dönüşen bir kâbus."

"Hayır," dedi Quilla, başını saçları hafifçe yüzüne çarpacak kadar hızlı sallayarak. "O tehlikede, bunu hissediyorum. Korkunç bir tehlikede." Ve ağlamaya başladı.

Trisha ağlamıyordu, o sırada değil. O anda ağlayamayacak kadar korkmuştu. Bir şey izliyordu onu. *Bir şey.*

"Merhaba?" yeniden denedi. Yanıt yok... Ama oradaydı ve hareket ediyordu artık, açıklığın hemen arkasındaki ağaçların gerisinde, soldan sağa doğru ilerleyerek. Ve gözleri, yalnızca ay ışığını izler ve hissederken, baktığı yerde bir dalın kırıldığını duydu. Sanki biri nefes veriyordu... Öyle miydi, yoksa? Yoksa yalnızca bir esinti miydi?

Öyle olmadığını biliyorsun, diye fısıldadı soğuk ses ve tabii ki biliyordu.

"Beni incitme," dedi Trisha ve şimdi gözyaşları dökülüyordu artık. "Her neysen, lütfen incitme beni. Ben seni incitmeyeceğim, lütfen sen de beni incitme. Ben... Ben yalnızca bir çocuğum."

Gücü bacaklarından kayıp gitti ve Trisha düşmekten çok katlandı sanki. Hâlâ ağlıyor, korkudan tepeden tırnağa titriyordu.

Küçük ve korumasız bir hayvan gibi devrilmiş ağacın altına sokuldu yeniden. İncitilmemek için yalvarışlarını neredeyse bilinçsizce sürdürüyordu. Çantasını yakaladı ve sanki bir kalkan gibi yüzünün önüne çekti. Kocaman, titreten hıkçırıklar parçalıyordu gövdesini ve bir dal daha kırıldığında çığlık attı. Henüz açıklığa gelmemişti, henüz değil, ama neredeyse. Neredeyse.

Ağaçların arasında mıydı? Ağaçların birbirine girmiş dallarının arasında mı ilerliyordu? Kanatları olan bir şey miydi, bir yarasa gibi?

Çantasının üstüyle sığındığı ağacın kıvrımının arasında kalan yerden bir göz attı. Ay ışığıyla aydınlanmış göğün altında yalnızca karışık dalları gördü. Aralarında bir yaratık yoktu (en azından onun gözlerinin seçebileceği kadarıyla) ama şimdi orman bütünüyle sessizdi. Hiçbir kuş ötmüyor, hiçbir böcek sesi gelmiyordu otların arasından.

Her neyse çok yakındı, karar vermeye çalışıyordu. Gelip onu parçalamalı mıydı, yoksa geçip gitmeli miydi? Bu bir şaka ya da bir rüya değildi. Bu açıklığın kenarının hemen dışında ayakta duran veya çömelmiş veya belki de tünemiş olan şey, ölüm ve çılgınlıktı. Karar vermeye çalışıyordu, onu şimdi mi alsın, yoksa biraz daha olgunlaşması için bıraksın mı?

Trisha çantasına sarılarak ve nefesini tutarak yattı orada. Bir sonsuzluk kadar sonra, bir dal daha kırıldı, bu daha uzaktaydı. Her ne idiyse, uzaklaşıyordu.

Trisha gözlerini kapattı. Çamurla kaplı göz kapaklarının altından gözyaşları aktı ve aynı derecede çamurlu yanaklarından aşağı indi. Dudakları titriyordu. Bir an ölmüş olmayı diledi. Böyle bir korkuyu yaşamaktansa ölmek daha iyiydi, kayıp olmaktansa ölü olmak daha iyiydi.

İlerilerde bir dal daha çatırdadı. Rüzgârsız bir hava akımı ile yapraklar titredi ve bu da daha uzaktaydı. Gidiyordu, ama artık onun burada, ormanda olduğunu biliyordu. Geri gelecekti. Gece, binlerce mil kadar gelen boş yolda uzadı gitti.

Asla uyumayacağım. Asla.

Annesi Trisha uyuyamadığı zaman bir şey hayal etmesini söylerdi. *Hoş bir şey hayal et. Uyku Perisi gecikince yapılacak en iyi şey budur, Trisha.*

Kurtulmuş olduğunu mu hayal etmeli? Hayır, bu onun daha kötü hissetmesine neden olurdu. Sanki susamışken büyük bir bardak suyu hayal etmek gibi.

Susadığını fark etti, bir kemik kadar kurumuştu. Korkunun en kötü kısmı geçtikten sonra geriye bu kalmıştı, o susuzluk. Biraz gayretle çantasını çevirdi ve tokalarını açtı. Oturuyor olsa daha kolay olurdu, ama bu gece o ağacın altından hiçbir şekilde çıkmayacaktı, *dünyada* çıkmayacaktı.

O geri gelip, dedi soğuk ses. *Geri gelip seni dışarı çekmezse.*

Su şişesini kavradı, büyük birkaç yudum aldı, kapağını yeniden kapatıp yerine koydu. Sonra, özlemle Walkman'inin içinde olduğu fermuarlı cebe baktı. Onu dışarı alıp biraz dinlemeyi çok fena halde istiyordu, ama pilleri korumak zorundaydı.

Çantasını kapatıp önce yeniden tokaladı, sonra kollarını doladı çantasının çevresine. Artık susamadığı için ne hayal etmeliydi? Ve birden anladı. Tom Gordon'un açıklıkta kendisiyle birlikte olduğunu, orada derenin yanında durduğunu hayal etti. Sırtında üniformasıyla Tom Gordon o kadar beyazdı ki, ay ışığında parlıyordu. Aslında kendisini korumuyordu çünkü, yalnızca hayaldi... Ama *yine de* koruyordu. Neden olmasın? Bu onun hayaliydi, sonuçta.

"Neydi o ormandaki?" diye sordu ona.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Tom. Kayıtsızdı sesi. Tabii kayıtsız görünebilirdi, değil mi? Gerçek Tom Gordon iki yüz mil uzakta Boston'daydı ve herhalde şimdi kilitli bir kapının ardında uyumaktaydı.

"Nasıl yapıyorsun bunu?" diye sordu, yine uykuluydu artık, o kadar uykuluydu ki yüksek sesle konuştuğunun farkında bile değildi.

"Sırrı nedir bunun?"

"Neyin sırrı?"

"Kazanmanın," dedi Trisha, gözleri kapanarak.

Tanrı'ya inanmak diyor gibi geldi sanki (her başarılı olduğunda gökyüzünü işaret etmiyor muydu ne de olsa?) veya kendine inanmak veya elinden geleni yapmak (bu Trisha'nın futbol koçunun

bir ilkesiydi. "Elinden geleni yap, gerisini unut" ama 36 Numara o derenin yanında dururken bunların hiçbirini söylemedi.

İlk vurucunun önüne geçmeye çalışmalısın, idi söylediği. *Ona o ilk atışla meydan okumalısın, vuramayacağı bir top atmalısın. Vuruş yapacağı yere, ben bu adamdan daha iyiyim diye düşünerek gel. Bu fikri onun elinden almalısın ve beklememek daha iyidir. Hemen yapmaktır en iyisi. Bunu yapınca daha iyi olan sen olursun, kazanmanın sırrı budur.*

"Sen nasıl..." *atmayı seversin ilk atışta...* Sormak istediği sorusunun gerisiydi, ama bunu söyleyinceye kadar uykuya daldı. Castle View'da anne babası da bu defa aynı dar yatakta ani, doyurucu ve bütünüyle plansız bir seksten sonra uyumuşlardı. *Eğer bana söylemiş olsaydın,* Quilla'nın uyumadan önceki son düşüncesiydi. Larry'nin düşüncesi ise, *Bir milyon yıl bile olsa* idi.

O baharın son günlerindeki sabahın erken saatinde, bütün aileden en huzursuz uyuyan kişi Pete McFarland'dı. Anne babasınınkine bitişik odada, homurdanarak ve huzursuzca bir yandan ötekine dönerken yatak örtülerini karmakarışık ediyordu. Rüyasında annesiyle tartışıyorlardı, yolda yürüyor ve tartışıyorlardı, bir noktada iğrenerek arkasını döndü (veya belki de biraz ağlamaya başladığını görme zevkini ona vermemek için) ve Trisha yok olmuştu. Bu noktada rüyası tekledi, boğaza takılan bir kemik gibi takıldı beynine. Onu çıkarmaya çalışarak yatağında ileri geri döndü. Gitmekte olan ay, alnında ve şakaklarındaki ter taneciklerini parlatarak baktı ona.

Arkasını döndü ve o gitmişti. Döndü ve o gitmişti. Döndü ve o gitmişti. Yalnızca boş bir yol vardı.

"Hayır," diye mırıldandı Pete uykusunda, başını iki yana sallayıp, rüyayı bozmaya çalışarak, kendisini boğmadan öksürerek kemiği atmaya çalışarak. Başaramadı. Arkasını döndü ve o gitmişti. Arkasında yalnızca boş bir yol vardı.

Sanki bir kız kardeşi hiç olmamış gibiydi.

BEŞİNCİ DEVRE

Trisha ertesi sabah uyandığında boynu o kadar çok ağrıyordu ki, başını zorlukla çevirebiliyordu, ama buna aldırmadı. Güneş, hilal şeklindeki açıklığı sabah ışığıyla doldurarak doğmuştu. Umrunda olan tek şey buydu. Yeniden doğmuş gibiydi. Gece uyanıp kaşındığını, çiş yapması gerektiğini hatırladı; dereye gittiğini ve ısırıkların ve böcek sokmalarının üstüne çamur sürdüğünü hatırladı; Tom Gordon'un orada nöbet tutup kendisine kazanmanın bazı sırlarını anlatışını hatırladı. Ayrıca ormandaki bir şeyden fena halde korktuğunu hatırladı, ama doğal olarak orada hiçbir şey yoktu; onu korkutan karanlıkta yalnız oluşuydu, hepsi bu.

Beyninin derinlerinde bir şey bu duruma karşı koymak istiyordu, ama Trisha fırsat vermedi buna. Gece sona ermişti. Olanları yeniden hatırlamayı, o kayalık yokuşa geri gidip arı kovanının olduğu ağaca doğru aşağıya kaymak istediği kadar arzu ediyordu ancak. Şimdi gündüzdü.

Bir sürü arama ekibi olacak ve o kurtulacaktı. Bunu biliyordu. Bütün geceyi ormanda tek başına geçirdikten sonra kurtarılmayı *hak ediyordu.*

Çantasını önünde sürükleyerek ağacın altından dışarı emekledi, şapkasını giydi ve topallayarak dereye gitti. Ellerindeki ve yüzündeki çamuru temizledi, başının çevresinde oluşmaya başlayan tatarcık ve sivrisinek bulutlarına baktı ve isteksizce yeni bir

kat çamur süründü. Bunu yaparken de küçük bir kızken Pepsi'yle birlikte güzellik salonu oyunu oynadıklarını hatırladı. Bayan Robichaud'un makyaj malzemeleriyle o kadar pislik yapmışlardı ki, Pepsi'nin annesi onlara, temizlenmeye veya yaptıklarını temizlemeye çalışmamalarını söylemiş, kendini kaybedip gözleri şaşılaşıncaya kadar onları dövmeden evden çıkmaları için bağırmıştı. Onlar da suratlarında pudra, ruj, göz kalemi, yeşil far ve Passion Plum dudak boyasıyla herhalde dünyanın en küçük striptizcileri gibi görünerek çıkmışlardı evden. Trisha'nın evine gittiklerinde, Quilla'nın önce ağzı açık kalmış, sonra gözlerinden yaşlar boşanıncaya kadar gülmüştü. İki kızı da ellerinden tutup banyoya götürmüş ve onlara temizlenmeleri için krem vermişti.

"Yukarı doğru *yavaşça* yayın, kızlar," diye mırıldandı Trisha şimdi. İşi bitince ellerini derede yıkadı, ton balıklı sandviçinin kalanını ve sonra da kerevizin yarısını yedi. Yemek torbasını bir huzursuzluk duygusu içinde katladı. Şimdi yumurta bitmiş, tonlu sandviç bitmiş, patates cipsleri bitmiş ve Twinkieler bitmişti. Sadece yarım şişe Surge (aslında daha da azdı), yarım şişe su ve birkaç kereviz kalmıştı.

"Önemli değil," dedi, boş yemek torbasını ve kalan kerevizleri çantasına koyarken. Bunlara kirlenmiş ve paralanmış pançoyu da ekledi. "Önemli değil, çünkü ortalıkta bir sürü arama takımı olacak. Biri bulacak beni. Öğleden önce bir lokantada yemek yiyor olacağım. Hamburger, patates kızartması, çikolatalı süt, elmalı kek." Bu düşünceyle midesi guruldadı.

Trisha eşyalarını topladıktan sonra ellerine de çamur sürdü. Güneş açıklığa varmıştı artık (gün sıcaklık vaat eder gibi parlaktı) ve kız biraz daha rahat hareket ediyordu. Gerindi, uyuşmuş kanını harekete geçirmek için olduğu yerde zıpladı biraz, ensesindeki sertlik geçinceye kadar boynunu iki yana çevirdi. Sesleri, köpekleri ve belki de helikopter pervanelerinin *vup-vup-vupunu* duy-

mak için bir an daha durdu. Günlük yemeği için ağacı delmeye başlayan ağaçkakandan başka bir şey yoktu.

Ziyanı yok, çok zaman var. Aylardan haziran biliyorsun. Bunlar yılın en uzun günleri. Dereyi izle. Arama ekipleri seni hemen bulamasa bile, dere seni insanlara götürür.

Ama gün öğlene yaklaştıkça, dere onu yalnızca ormanlara ve daha fazla ormanlara götürdü. Sıcaklık yükseldi. Küçük ter tanecikleri çamur katmanının arasından kendilerine yol açmaya başladılar. 36 Gordon tişörtünün koltuk altlarında daha büyük lekeler yaptılar. Sırtında, kürek kemiklerinin arasında ağaç biçiminde olan bir başka leke oluştu. Kirliliklerinden dolayı sarı değil, artık kumral olan saçları yüzünün çevresinde sarkıyordu. Trisha'nın ümitleri sönmeye yüz tuttu ve saat yedide açıklıktan çıkarken sahip olduğu enerji saat onda bitmişti. On bir sularında, moralini daha da bozan bir şey oldu.

Bir bayırın tepesine gelmişti. Tepe yapraklar ve iğnelerle kaplanmıştı ve en azından daha az dikti. Ve dinlenmek için bir an durduğunda o hiç hoşuna gitmeyen farkında olma duygusu, o bilinçli zihniyle hiç ilgisi olmayan duygu, yeniden uyardı onu. İzleniyordu. Kendine bunun doğru olmadığını söylemenin yararı yoktu, çünkü öyleydi.

Trisha bir daire yaparak yavaşça döndü. Bir şey görmedi, ama orman yine susmuş gibiydi. Çizgili, küçük sincaplar beceriksizce yaprakların, çalıların arasında dolaşmıyordu, derenin yanında artık sincaplar, öfkeli alakargalar yoktu. Ağaçkakan hâlâ gagalıyor, uzaktaki kargalar gaklıyordu, ama bunun dışında yalnızca kendisi ve vızıldayan sivrisinekler vardı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Yanıt yoktu tabii ve Trisha yerler kaygan olduğu için dallara tutunarak yokuştan derenin yanına inmeye başladı. *Gerçek değil, yalnızca benim hayal gücüm*, diye düşündü. Ama öyle olmadığından emindi.

Dere gittikçe daralıyordu ve bu da kesinlikle kendi hayal gücü *değildi*. Çam ağaçlı yokuştan aşağı ve sonra da zor bir ağaçlı alanın içinden geçerek izlediği çok fazla çalı ve çoğu da dikenli dere yalnızca yarım metre genişliğinde küçücük bir dere oluncaya kadar sürekli daraldı.

Ve sık bir çalı demetinin arasında gözden kayboldu. Trisha dereyi gözden kaçırmaktan korktuğu için derenin çevresinden dolaşacağına, derenin yanındaki bitkilerin arasından yol açarak ilerledi. Bir parçası, dereyi gözden kaçırmanın bir şey fark ettirmeyeceğini biliyordu, çünkü kesinlikle belliydi ki istediği yere gitmeyecekti nasıl olsa, hatta belki hiçbir yere gitmiyordu, ama bu gibi şeylerin hiç önemi yok gibiydi. Gerçek olan, onun dereyle duygusal bir bağ kurmuş olduğuydu. Bağlanmıştı ona, derdi annesi olsa ve ondan ayrılmaya dayanamıyordu. Aksi halde ormanın derinliklerinde öylesine dolaşan amaçsız bir çocuk olurdu. Bu düşünce bile onun boğazının sıkışmasına ve kalbinin hızlanmasına yol açmıştı.

Çalılardan çıktı ve dere yeniden göründü. Trisha başı önünde ve kaşları çatık, Baskerviller Köpeği'nin bıraktığı izlerin arkasından giden Sherlock Holmes gibi izledi dereyi. Ne çalılardan eğreltiotlarına kadar çalılıklardaki değişikliği, ne derenin şimdi arasından geçtiği ağaçların ölü olduğunu ne de ayaklarının altındaki toprağın yumuşamakta olduğunu fark etti. Bütün dikkati dereye odaklanmıştı. Başı öne doğru eğik bir şekilde dereyi izliyordu, dikkatini yoğunlaştırma çabası içindeydi.

Dere yine genişlemeye başladı ve on beş dakika kadar (bu öğle saatlerindeydi) kendine onun yavaş yavaş azalarak tükenmeyeceğini umma izni verdi. Sonra onun daha da sığlaştığını fark etti; çoğu havuz köpüğüyle soluklaşmış ve böcek dolu bir seri su birikintisinden başka bir şey değildi artık. On dakika kadar sonra lastik ayakkabısı pelte gibi bir çamurdan cepciğinin üstündeki aldatıcı yosundan başka bir şey olmayan toprağın içine gömül-

dü. Bileğinin üstüne kadar çamura battı ve küçük bir iğrenme çığlığıyla ayağını geri çekti. Sert ve çabuk hareketi ayakkabıyı yarısına kadar ayağından çekti. Trisha bir çığlık daha attı ve ölü bir ağacın gövdesine tutunarak ayağını önce otlarla sildi ve sonra lastik ayakkabısını yeniden giydi.

Bunu yaptıktan sonra çevresine baktı ve eskiden yanmış bir yere, bir hayalet ormana geldiğini gördü. İleride (ve artık çevresinde de) uzun zaman önce ölmüş ağaçlardan oluşan bir labirent vardı. Üstünde durdukları toprak bataklık ve ıslaktı. Durgun su havuzlarında otlar ve yosunlarla kaplanmış, ters dönmüş hamaklar yükselmekteydi. Hava sivrisinek vızıldamaları ve uçan yusufçuklarla doluydu. Şimdi çıkardıkları sesten anlaşıldığına göre düzinelerce ağaçkakan ağaçları kazıyordu. O kadar çok ölü ağaç, o kadar az zaman.

Trisha bu bataklığın içine yürüdü ve kayboldu.

"Ne yapacağım şimdi, ha?" diye ağlamaklı, yorgun bir sesle sordu. "Lütfen biri bana söyler mi bunu?"

Oturup bunu düşünecek bir sürü yer vardı; her yerde solgun gövdelerinde hâlâ yanık izleri taşıyan bir sürü ölü ağaç vardı. Ancak ilk denediği ağaç ağırlığına dayanamadı ve onu çamurlu toprağa yuvarlayarak çöktü. Trisha, arkasına ıslaklık geçince bağırdı (Tanrım, altının böyle ıslanmasından nefret ederdi) ve ayağa fırladı yeniden. Ağaç nemden dolayı içten çürümüştü; yeni kırılmış uçları tahta bitiyle kaynıyordu. Trisha birkaç dakika onların iğrenç çekiciliğini izledi, sonra devrilmiş ikinci bir ağaca gitti. Onu denedi önce. Sağlam görünüyordu ve yıkılmış ağaçlar kümesine bakıp ağrıyan boynunu dalgın dalgın ovarak ve ne yapacağını düşünerek birinin üstüne oturdu.

Zihni uyandığından daha az açık, *çok* daha az açık olmasına rağmen hâlâ yalnız iki seçenek var gibi görünüyordu; hiçbir yere kımıldamayıp yardım gelmesini beklemek veya hareket etmeyi sürdürüp arama ekibiyle karşılaşmaya çalışmak. Bir yerde durup beklemenin mantıklı olduğunu düşündü: Enerjiyi saklamak filan. Ayrı-

ca dere olmayınca, neye *doğru* gidecekti? Hiçbir şey kesin değildi, bu kesindi. Uygarlığa doğru gidiyor olabilirdi, uygarlıktan uzağa gidiyor da olabilirdi. Hatta bir daire içinde yürüyor bile olabilirdi.

Bir yandan da, "Madalyonun öbür yüzü de vardır tatlım," demişti babası ona bir keresinde. Burada yiyecek hiçbir şey yoktu. Çamur, çürüyen ağaçlar ve kimbilir buradaki başka hangi pis şeyler kokuyordu, *çirkindi* burası, *berbattı* burası. Trisha'ya öyle geldi ki eğer burada kalır ve hava kararmadan bir arama ekibi gelmezse, geceyi burada geçirecekti.

Bu korkunç bir fikirdi. O hilal şeklindeki küçük açıklık burasıyla karşılaştırıldığında Disneyland gibiydi.

Ayağa kalkıp son bulmadan önce derenin meylettiği yöne doğru baktı. Gri ağaç gövdelerinden ve kuru dallardan oluşan dantelden bir labirentin arasından bakıyordu, ama onların ötesinde yeşillik gördüğünü sandı. *Yükselen* bir yeşil. Belki de bir tepe. Ve biraz daha böğürtlen? Neden olmasın? Böğürtlenlerle dolu bir sürü çalı kümesinin yanından geçmişti bile. Onları toplayıp çantasına koymuş olması gerekti, ama dikkatini dereye o kadar vermişti ki, bunu yapmak aklına bile gelmemişti. Ama şimdi, dere yok olmuştu ve o da yeniden acıkmıştı. Açlıktan ölmüyordu (en azından henüz değil), ama aç olduğu kesindi.

Trisha iki adım attı, yumuşak bir toprak parçasına basmayı denedi ve suyun lastik ayakkabının ucundan yukarı çıkmasını derin kuşkularla izledi. Oraya girecek miydi o halde? Yalnızca öbür yüzünü gördüğünü *sandığı* için?

"Bir bataklık olabilir," diye mırıldandı.

Bu doğru! dedi soğuk ses hemen. Eğleniyor gibiydi sesi. *Bataklık! Timsahlar! Ellerinde senin kıçına sokacakları küçük sondalar olan* X-Dosyaları *adamları da ayrı!*

Trisha ileri attığı iki adımı geri alıp yeniden yere oturdu. Bilinçsizce alt dudağını kemiriyordu. Çevresinde dolanan böcek-

lerin farkında bile değildi. Gitmeli mi, kalmalı mı? Kalmalı mı, gitmeli mi?

On dakika kadar sonra kalkıp gitmesini sağlayan körü körüne bir umuttu... Ve de böğürtlenlerin hayali. Lanet olsun, yaprakları bile denemeye hazırdı artık. Trisha kendisini resimli bir kitapta gördüğü bir kız gibi (yüzündeki çamur maskesini ve saçlarının karışık ve pis halini unutmuştu) güzel, yeşil bir tepenin yamacında kırmızı böğürtlenler toplarken hayal etti. Kendisini tepenin üstüne doğru yürürken, çantasını böğürtlenlerle doldururken gördü. Sonunda en tepeye vardığını, aşağıya baktığını düşündü, görüyordu işte...

Bir yol. İki yanında çitler olan toprak bir yol görüyorum... Atlar otlanıyor... Ve uzakta bir samanlık. Beyaz süsleri olan kırmızı bir ambar.

Delilik! Bütünüyle çatlaklık!

Öyle miydi acaba? Şu küçücük çamur kitlesinden korkmasa belki de güvenli bir yere ulaşacaktı; öyle ya, ya yanı başındaysa bu yer?

"Tamam," dedi, yeniden ayağa kalkıp çantasının kayışlarını düzelterek. "Tamam, böğürtlenler. Ama yol çok kötüleşirse geri geliyorum." Kayışları son bir defa çekiştirdi ve giderek daha ıslaklaşan toprağın üzerinde yavaşça yürüyerek, her adımını deneyerek, iskeletler gibi duran ağaçların ve devrilmiş karmakarışık odunların çevresinden dolaşarak yeniden ilerlemeye başladı.

Trisha sonunda (ilerlemeye başladığından beri yarım saat ya da kırk beş dakika geçmiş olabilirdi) binlerce, belki de milyonlarca kadın ve erkeğin kendisinden önce keşfettiği bir şeyi keşfetti; her şey çok kötü olduğunda, geri dönmek için çok geç olmuştu artık. Kaygan ama sağlam bir toprak parçasından aslında sahte olan bir tümseğin üstüne adım attı. Ayağı su olamayacak kadar kalın ve çamur olamayacak kadar ince, soğuk, sümüksü bir maddenin içine girdi. Eğildi, dışarı çıkmış ölü bir dalı yakaladı, elinde kırılınca öfke ve korkuyla çığlık attı. Böcek dolu otların içine yüz üstü

düştü. Bir dizini altına alarak ayağını geri çekti. Ayak yüksek bir flop sesiyle çıktı, ama lastik ayakkabısı orada bir yerde kaldı.

"Hayır!" diye bağırdı, büyük beyaz bir kuşu korkutup uçuracak kadar yüksek sesle. Uzun bacaklarını ardında uzatarak havaya fırladı kuş. Bir başka yer ve zamanda Trisha bu egzotik görüntüyü nefesi kesilerek hayranlıkla izlerdi, ama şimdi kuşu fark etmedi bile. Dizlerinin üstünde döndü, sağ bacağı dizine kadar parlak siyah pisliğe bulanmıştı ve kolunu bir süre için ayakkabısını yutup su fışkırtan deliğe daldırdı.

"Alamazsın onu!" diye hiddetle bağırdı. "O benim ve *sen*... *ALAMAZSIN ONU!*"

Parmakları köklerin zarlarını yırtarak veya yırtılmayacak kadar kalın olanların aralarına girerek soğuk pisliğin içini karıştırdı. Canlı gibi bir şey bir an için avucuna dokundu, sonra gitti.

Az sonra eli lastik ayakkabısı üstüne kapandı ve onu dışarıya çekti. Tepeden tırnağa çamurlanmış bir kıza tam yakışan siyah çamurdan bir ayakkabı, tam köpek boku, derdi Pepsi olsa. Ayakkabısına baktı ve yeniden ağlamaya başladı. Lastik ayakkabıyı havaya kaldırdı, baş aşağı çevirdi, içinden pis bir su aktı. Bu güldürdü onu.

Birkaç dakika kadar o tümseğin üstünde bağdaş kurarak oturdu, kucağında kurtardığı ayakkabısı vardı, böceklerin oluşturduğu siyah bir dairenin ortasında bir ağlayıp bir gülüyordu, ölü ağaçlar çevresinde nöbet tutuyorlar, cırcırböcekleri uğulduyordu bu sırada.

Sonunda ağlaması burun çekmelere, gülmesi tıkanmış ve neşesiz kıkırtılara döndü. Tümsekten avuçlar dolusu ot yoldu ve lastik ayakkabısının dışını becerebildiği kadar temizledi. Sonra çantasını açtı, boş yemek torbasını yırttı ve parçaları ayakkabısının içini temizlemek için kullandı. Bu parçaları buruşturup kayıtsızca arkasına attı. Eğer biri onu bu çirkin, pis kokulu yeri kirlettiği için tutuklamak isterse tutuklasındı.

Kurtardığı lastik ayakkabıyı hâlâ elinde tutarak ayağa kalktı ve ileriye baktı. "Hastir," dedi Trisha, boğuk bir sesle.

Bütün yaşamı boyunca bu kelimeyi ilk kez yüksek sesle söylüyordu. (Bazen Pepsi söylerdi, ama Pepsi Pepsi'ydi.) Şimdi tepe sandığı yeşili açıkça görebiliyordu. Tümseklerdi, hepsi bu, yalnızca daha fazla tümsekler. Aralarında daha fazla durgun su ve çoğu ölü ama tepelerinde biraz yeşil kalmış ağaçlar vardı. Kurbağaların öttüğünü duyabiliyordu. Tepe yoktu. Çamurdan bataklığa, kötüden berbata.

Dönüp arkasına baktı, ama artık bu pislik kuşağına nereden girdiğini bilemiyordu. Eğer orayı parlak bir şeyle işaretleseydiyırtık pis eski pançosundan bir parçayla mesela, geri gidebilirdi. Ama yapmamıştı ve işte bu kadardı.

Geri gidebilirsin yine de. Genel yönü biliyorsun.

Belki de, ama kendisini başlangıçta bu belaya sokan bu düşünce biçimini izlemeyecekti.

Trisha tümseklere ve üstü pis köpüklü durgun suyun üstündeki güneşin uykulu pırıltılarına doğru döndü. Tutunacak ağaçlar ve bataklık bir yerde bitecekti, değil mi?

Bunu düşündüğün için bile delisin.

Doğru. Deli bir durumdu.

Trisha bir an durdu, düşünceleri Tom Gordon'a ve onun özel sukûnetine doğru akıyordu. Atış yerinde Red Sox tutucularından birinin, Hatteberg veya Varitek'in işaret verişini izleyerek duruşu. O kadar durgun ki (şimdi kendisinin durduğu gibi), bütün o dinginlik sanki omuzlarından çevresine yayılıyor gibi. Ve sonra harekete geçiş.

Damarlarında buzlu su var, demişti babası.

Buradan çıkmak istiyordu, önce bu pis bataklıktan ve sonra şu lanet olası ormandan. Yeniden insanların, dükkânların, alışveriş merkezlerinin, telefonların olduğu ve yolunu kaybettiğin zaman polislerin sana yardım ettiği yere gitmek istiyordu. Ve bunu

başarabileceğini düşündü. Eğer cesur olabilirse. Eğer o eski buzlu sudan bir parça varsa damarlarında.

Trisha kendi durgunluğundan kurtulup öteki Reebok'ını da çıkardı ve her iki lastik ayakkabının bağcıklarını birbirine bağladı. Onları boynuna guguklu saatin sarkacı gibi astı, çoraplarını düşündü ve bir çeşit uzlaşma (*bir balçık kalkanıydı* aslında aklından geçen düşünce) olarak ayağında bırakmaya karar verdi. Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvadı, sonra derin bir nefes aldı ve geri verdi.

"McFarland hazırlanıyor, McFarland atıyor," dedi. Sox kepini başına yerleştirdi (bu kez ters taktı, çünkü ters giymek 'cool' du) ve yeniden harekete geçti.

Trisha dikkatle düşünerek, sık sık küçük bakışlar atarak, bir sınır işareti belirleyip ileri doğru yürüyerek, bir gün önce yaptığı gibi tümsekten tümseğe atladı. *Ancak bugün panikleyip kaçmayacağım,* diye düşündü. *Bugün damarlarımda buzlu su var.*

Bir saat geçti, sonra iki. Toprak giderek sertleşeceğine büsbütün batağa dönüştü. Sonunda tümseklerden başka katı bir yer kalmadı. Trisha bir tümsekten ötekine gidiyor, yapabildiği yerlerde dallara ve çalılara tutunuyor, tutunacak bir şey olmayınca kollarını bir ip cambazı gibi iki yana açıyordu. Sonunda atlayabileceği mesafede tümsekciğin olmadığı bir yere geldi. Güç almak için bir an durdu ve sonra, bir böcek bulutu havalandırarak ve çürüyen bitki kokusu yayarak durgun suya adımını attı. Su dizlerine kadar gelmiyordu. Ayaklarının batmakta olduğu şey soğuk, pütürüklü jöle gibiydi. Harekete geçirdiği sudan sarımsı köpükler yükseldi; içlerinde dolaşan siyah parçacıklar kim bilir neydi.

"İğrenç,"diye inledi, en yakın tümsekciğe doğru giderek. "Of, iğrenç. İğrenç iğrenç iğrenç."

Ayağını kurtarırken her biri sert bir çekişle biten, sendeleyen adımlarla yürüdü. Eğer bunu yapamasa, dipteki balçığa kayıverse ve batmaya başlasa ne olacağını düşünmemeye çalıştı.

"İğrenç iğrenç iğrenç." Monoton bir melodiye dönüşmüştü. Ter ılık damlalarla yüzünden akıyor ve gözlerini yakıyordu. Cırcırböcekleri sonu gelmeyen yüksek bir notaya takılmış gibiydiler: *reeeeeeeee.*

Bir sonraki durağı olan önündeki tümsekciğin üstünden, üç kurbağa otlardan suya atladılar, *plip-plip-plop.*

"Bud-Why-Zer,"* dedi Trisha ve bitkinlikle gülümsedi.

Çevresindeki sarı siyah suyun içinde binlerce kurbağa yavrusu yüzüyordu. Başını eğip onlara bakarken ayağı sert ve balçıkla kaplı şeye çarptı, bir kütüktü belki de. Trisha üstünden geçip tümseğe ulaşmayı başardı. Nefes alarak kendini yukarı çekti, üstlerinde kan emiciler veya daha berbat bir şey görecekmiş gibi çamurbalçıklı ayaklarına ve bacaklarına endişeyle baktı. Korkunç bir şey yoktu (en azından kendi görebildiği kadarıyla), ama dizlerine kadar kara balçıkla kaplanmışlardı. Siyahlaşmış çoraplarını çıkardı. Altlarındaki beyaz ten, çorapların kendilerinden daha fazla çorap gibiydi. Bu, Trisha'nın deli gibi gülmesine yol açtı. Dirseklerinin üstüne dayanıp geriye doğru yattı ve gökyüzüne doğru böyle gülmeyi istemeyerek, şeyler gibi

(deliler)

güldü, tam bir aptal gibi, ama bir süre için hâkim olamadı kendine. Sonunda bunu başardığında çoraplarını sıktı, yeniden giydi ve ayağa kalktı. Ellerini gözlerine siper ederek ayağa kalktı, geniş bir alt dalı kırılmış ve suya doğru sallanan bir ağacı bundan sonraki hedefi olarak aldı.

"McFarland hazırlanıyor, McFarland atıyor," dedi yorgun bir halde, yeniden yola koyuldu. Artık böğürtlenleri düşünmüyordu; tek isteği buradan tek parça halinde kurtulmaktı.

Kendi kaynaklarına bırakılmış insanların yaşamaktan vazgeçip yalnızca hayatta kalmaya çalıştıkları bir nokta vardır. Bütün

* Budweiser marka biranın komik söylenişi. (ed.)

taze enerji kaynaklarını tüketmiş olan vücut, depoladığı kalorilere başvurur. Düşüncelerin keskinliği bulanıklaşmaya, algılama daralmaya, nesnelerin kenarları kıpırdanmaya başlar. Ormandaki ikinci akşamı sürerken Trisha McFarland, yaşama ile hayatta kalma arasındaki bu sınıra yaklaşmıştı.

Batıya doğru gidiyor olması onu fazla rahatsız etmiyordu. Durmadan bir yöne doğru gitmenin iyi, yapabileceğinin en iyisi olduğunu düşündü (ve bu büyük olasılıkla doğruydu). Acıkmıştı ama çok fazla farkında değildi bunun; düz bir çizgide kalmaya çok fazla dikkat etmekteydi. Eğer sola veya sağa kayarsa, karanlık bastığında hâlâ bu pislik yuvasında olabilirdi ve bu düşünceye dayanamıyordu. Bir kez şişesinden su içmek için durdu ve saat dört sularında Surge'ünün geri kalanını neredeyse fark etmeden bitirdi.

Ölü ağaçlar eğri büğrü ayakları olan, durgun siyah suyun içindeki cılız nöbetçilere giderek daha çok benzemeye başlamışlardı. *Çok yakında yeniden içlerinde suratlar görmeye başlayacağım,* diye düşündü. Bu ağaçlardan birinin yanından sıyrılıp geçerken (her yöne doğru en az on metre uzaklıkta hiçbir tümsek yoktu), suya batmış olan bir başka kök veya dala takıldı ve bu kez suları sıçratarak ve nefes nefese, boylu boyunca yere yıkıldı. Ağzına kumlu, balçıklı su doldu ve bir çığlıkla tükürdü. Karanlık suda ellerini görebiliyordu. Uzun süre önce boğulmuşlar gibi sarımsı ve yağlı görünüyorlardı. Dışarı çekip yukarı kaldırdı ellerini.

"İyiyim," dedi Trisha hızla. Yaşamsal bir çizgiyi aşmakta olduğunun aşağı yukarı farkındaydı; kendisini dilinin farklı ve parasının garip olduğu bir başka ülkeye gitmiş gibi hissediyordu neredeyse. Nesneler değişiyordu. Ama...

"İyiyim. Evet, ben iyiyim." Ve çantası hâlâ kuruydu. Bu önemliydi, çünkü Walkman'i içindeydi ve artık Walkman'i dünyayla tek bağlantısıydı.

Trisha, kirli ve önü sırılsıklam bir şekilde gayretle ilerledi. Yeni hedefi, batan güneşe karşı yarısından yukarı doğru ortadan ayrılıp kara bir Y harfi haline gelmiş olan bir ölü ağaçtı. Ona doğru ilerledi. Bir tümseğe geldi, kısaca baktı ve onun yerine suyun içinden geçmeyi tercih etti. Neden kendini zorluyordu? Suyun içinde gitmek daha hızlıydı. Dipteki soğuk çürümüş jöleye duyduğu iğrenme duygusu yok olmuştu. Eğer mecbur olursan her şeye alışabiliyordun. Artık bunu biliyordu.

İlk düşüşünden az sonra, Trisha gününü Tom Gordon'la geçirmeye başladı. Bu önce garip gibi geldi, hatta saçma, ama öğleden sonrasının uzun saatlerine sıra gelince, utangaçlığını bir yana bıraktı ve çok doğal olarak çene çalmaya, ona bundan sonraki hedefini anlatmaya, bu bataklığın oluşmasına belki de bir ateşin neden olduğunu açıklamaya başladı. Yakında buradan çıkacaklarına, bunun sonsuza kadar böyle gidemeyeceğine onu inandırmaya çalıştı. Ona Red Sox'ın bu geceki oyunda yirmi kadar sayı yapacağını ve kendisinin böylece yedek yerinde rahat oturacağını ümit ettiğini anlatıyordu ki, aniden durdu.

"Bir şey duyuyor musun?" diye sordu.

Tom'u bilmiyordu, ama *kendisi* duymuştu; helikopter pervanelerinin düzenli sesini. Uzakta ama belirgin. Sesi duyduğunda Trisha bir tümseğin üstünde dinleniyordu. Ayağa fırladı ve kendi çevresinde döndü, elini havaya kaldırıp gözlerine siper etti, ufka doğru gözlerini kısarak baktı. Hiçbir şey görmedi ve çok geçmeden ses yok oldu.

"Spagetti," dedi kederle. Ama en azından arıyorlardı. Boynunda bir sivrisineği ezdi ve yeniden yola koyuldu.

On veya on beş dakika sonra sarkmış, pis çoraplarıyla bir ağacın yarı batık kökünün üstünde durmuş, merak ve şaşkınlıkla ileriye bakıyordu. Bataklık, şimdi durduğu yerde dağınık bir halde duran yıkık ağaçların ilerisinde düz, durgun bir göle açılıyordu. Ortadan daha başka tümsekler geçiyordu, ama bunlar kahveren-

giydiler ve kırık, çiğnenmiş dallardan yapılmış gibiydiler. Bazılarının üstünde yarım düzine şişman kahverengi hayvan oturmuş, ona bakıyordu.

Onların ne olduğunu anlayınca Trisha'nın alnındaki çizgiler giderek yumuşadı. Bataklıkta olduğunu, ıslak, çamur içinde ve yorgun olduğunu, kaybolduğunu bütünüyle unuttu.

"Tom," diye fısıldadı biraz nefes nefese. "Bunlar kunduz! Kunduz evlerinin veya kunduz çadırlarının veya her ne deniyorsa, üstünde oturan kunduzlar. Kunduz onlar, değil mi?"

Dengede durabilmek için bir ağaca tutunup onlara bakarak ve keyiflenerek, parmaklarının ucunda ayağa kalktı. Çubuk evlerinin tepesinde tembelce uzanmış kunduzlar... Ve onu mu izliyorlar? İzlediklerini düşündü, özellikle ortadaki. Ötekilerden daha büyüktü ve siyah gözleriyle dik dik kendisine bakıyormuş gibi geldi Trisha'ya. Bıyıkları var gibiydi ve kürkü kalçalarının çevresinde neredeyse kızıla dönen, şatafatlı koyu bir kahverengiydi. Ona bakarken *The Wind in the Willows*'taki resimleri düşündü.

Sonunda Trisha kökün üstünden indi ve yola koyuldu, arkasında gölgesi onu izliyordu.

Başkunduz (öyle gibi geldi ona) hemen ayağa kalktı, arka bacakları suyun içine girinceye kadar geriledi ve gösterişli bir biçimde kuyruğunu suya vurdu. Durgun sıcak havada inanılmayacak kadar yüksek bir ses çıkardı bu. Bir an içinde hepsi çubuk evlerin üstünden inip hep birlikte suya daldılar. Bu bir dalma ekibini izlemek gibiydi. Trisha ellerini göğsünde kavuşturup yüzünde büyük bir gülümsemeyle izledi onları. Hayatında gördüğü en hayranlık verici şeylerden biriydi bu ve başkunduzun akıllı bir başöğretmen veya onun gibi bir şeye benzemesini asla açıklayamayacağını anladı.

"Tom, bak!" Gülerek eliyle işaret etti. "Suya bak! İşte gidiyorlar!"

Çamurlu suda, çubuk evlerden eğri dalgalarla uzaklaşan yarım düzine V oluştu. Sonra gittiler ve Trisha yeniden yola koyuldu.

Şimdiki hedefi, üstünde dağınık saçlar gibi koyu yeşil eğreltiotlarının büyüdüğü çok büyük bir tümsekti. Düz bir çizgide değil de giderek büyüyen bir eğri çizerek yaklaştı ona. Kunduzları görmüş olmak harikaydı (tam bir getto, Pepsi'nin dilinde) ama suyun altında yüzen biriyle karşılaşmak gibi bir isteği yoktu. Küçük kunduzların bile büyük dişleri olduğunu bilecek kadar çok resim görmüştü. Trisha, bacağına her ot veya yosun dokunduğunda, bunun kendisinin buralardan gitmesini isteyen Başkunduz (veya yardımcılarından biri) olduğundan emin olarak çığlık attı.

Kunduz mahallesini her zaman sağında tutarak, o çok büyük tümseğe doğru gitti; yaklaştıkça, içinde umut dolu bir heyecan büyümeye başladı. O koyu yeşil eğreltiotları yalnızca eğreltiotları değil, diye düşündü. Arka arkaya üç ilkbahar annesi ve anneannesiyle birlikte sallabaş toplamışlardı ve bunlar sallabaş diye düşündü.

Sanford'da sallabaşların vakti en az bir ay geçmişti, ama annesi ormanda daha sonra olduklarını, özellikle bataklık bölgelerde haziran ayına kadar kaldıklarını söylemişti. Evrenin bu kokulu parçasından iyi bir şey çıkabileceğine inanmak zordu, ama Trisha yaklaştıkça daha fazla inanmaya başladı. Ve sallabaşlar yalnızca iyi değillerdi; sallabaşlar çok lezzetliydiler. Sevdiği bir yeşil sebzeyle asla karşılaşmamış olan Pete bile (mikro dalgada ışınlanmış donmuş Birds Eye bezelyeler dışında) sallabaşları yerdi.

Ayaklarının suyun altındaki çamurlu balçığa kayıverdiğinin farkına bile varmadan durduğunda, ilk kıvrık şişman yeşiller demetinden altı adım uzaktaydı. Çalı demetinin yanındaki yeşillik didiklenmiş ve koparılmıştı; kökünden sökülmüş ıslak sallabaş demetleri siyah suyun üstünde orada burada yüzmekteydi. Daha ilerideki yeşilin üstünde parlak kırmızı lekeleri görebiliyordu.

"Bundan hoşlanmadım," diye mırıldandı ve sola doğru ilerledi. Sallabaşlar iyiydi, ama orada ölü veya ağır yaralı bir şey vardı. Belki de kunduzlar eş bulmak için birbirleriyle kavga etmişlerdi.

Bir akşam yemeği toplarken yaralanmış bir kunduzla karşılaşmayı göze alacak kadar acıkmamıştı henüz. Bir elden veya gözden olmak için iyi bir yol olabilirdi bu.

Trisha, Sallabaş Adası'nın yarı yolunda yeniden durdu. Bakmak istemiyordu, ama gözünü kaçıramadı. "Hey, Tom" dedi titreyen yüksek bir sesle. "Of, zavallı!"

Bu, küçük bir geyiğin koparılmış başıydı. Çalı demetinin yokuşundan aşağı yuvarlanırken sallabaş otlarını ıslatıp bir kan izi bırakmıştı arkasında. Şimdi suyun kenarında baş aşağı duruyordu. Gözleri bit yumurtalarıyla parlıyordu. Boynunun eğri büğrü kesiğine sinek sürüleri dolmuştu. Küçük bir motor gibi mırıldanmaktaydılar.

"Dilini görüyorum," dedi ve sesi uzaktan, yankı yapan bir koridordan gelir gibiydi. Suyun üstündeki altın renkli güneş izi birden çok parlak geldi ve kendisini bayılmanın eşiğinde gibi hissetti.

"Hayır," diye fısıldadı. "*Hayır,* lütfen... *Bayılmamalıyım.*"

Bu defa sesi, daha alçak olmasına rağmen daha yakındaydı ve daha *oradaydı.* Işık neredeyse normal gibiydi yeniden. Tanrı'ya şükür beline kadar gelen durgun, çamurlu suda dururken en son istediği şeydi bayılmak. Sallabaş yok, ama bayılmak da yok. Neredeyse dengelenmişti.

Daha hızlı yürümeye başladı. Kolları sallanarak, kalçalarını döndürüp yengeç yürüyüşüyle ilerliyordu. Eğer üstünde bir jimnastik pantolonu olsa *Wendy ile Egzersiz* programının misafiri gibi görünecekti. Bakın, bugün bazı yeni egzersizler yapacağız. Ben buna, "Koparılmış geyik başından uzaklaşma hareketi diyorum. Çevirin o kalçaları, gerin o kasları, çalıştırın o omuzları!"

Gözlerini ileriye dikti, ama sineklerin nedense kendilerinden hoşnut, ağır vızıltılarını duymamak hiçbir şekilde elde değildi. Ne yapmış olabilirdi bunu? Bir kunduz değil, bu kesindi. Dişleri ne kadar keskin olursa olsun şimdiye kadar hiçbir kunduz bir geyiğin kafasını koparmamıştı.

Ne olduğunu biliyorsun onun, dedi soğuk ses. *O* şey'di. *O özel şey. Şu anda seni izlemekte olan şey.*

"Hiçbir şey izlemiyor beni, bu bir zırva," dedi nefes nefese. Omuzunun üstünden bir göz atmaya cesaret etti ve Sallabaş Adası'nın geride kaldığını görmekle mutlu oldu. Yeter derecede çabuk değildi yine de. Suyun yanında yatan kafaya, vızıldayan siyah bir kolyesi olan kahverengi nesneye, son bir kez daha göz attı. "Bu bir zırva değil mi, Tom?"

Ama Tom yanıt vermedi. Tom yanıt *veremezdi.* Tom herhalde şimdi Fenway Park'ta, takım arkadaşlarıyla şakalaşıyor ve parlak beyaz üniformasını giyiyordu. Onunla bataklıkta, bu uçsuz bucaksız bataklıkta, yürüyen Tom Gordon sadece yalnızlık için bir kocakarı ilacıydı. Tek başınaydı.

Ama yalnız değilsin tatlım. Sen asla yalnız değilsin.

Trisha soğuk sesin, dostu olmamasına rağmen doğruyu söylediğinden feci şekilde korkuyordu. İzlenme duygusu eskisinden de güçlü olarak geri gelmişti. Buna sinir olarak başından atmaya çalıştı (kopuk kafayı gören herkesin sinirleri bozulurdu) ve yaşlı ölü gövdesinde eğri kesikler bulunan ağacın yanına geldiğinde neredeyse kaybolmuştu bu duygu. Sanki çok büyük ve öfkeli bir şey geçerken kesmişti ağacı.

"Aman Tanrım," dedi. "bunlar pençe izleri."

İleride o Trisha... İleride bekliyor seni, pençeleriyle birlikte.

Trisha başka durgun su, yükselen başka yeşil tepeleri andıran daha başka tümsekler (ama bu şekilde kandırılmıştı daha önce) görebiliyordu. Canavar görmedi... Ama tabii ki göremezdi, değil mi? Canavar, canavarlar saldırıya geçmeden önce ne yaparlarsa onu yapacaktı, bunun için bir sözcük vardı, ama bunu bulabilmek için fazla yorgundu ve korkmuştu. Genel olarak sefil bir durumdaydı...

Pusu kurarlar, dedi soğuk ses. *Yaptıkları budur, pusu kurarlar. Evet, tatlım. Özellikle senin yeni arkadaşın gibi olanlar.*

"Pusu kurmak," diye boğuk bir ses çıkardı Trisha. "Evet sözcük bu. Teşekkür ederim." Ve sonra yeniden ileri gitmeye başladı, çünkü geri gideceği yer için çok uzaktaydı. Eğer bir şey gerçekten ileride kendisini öldürmek için bekliyorsa bile, geri gitmek çok zordu.

Katı toprak gibi görünen yer bu kez gerçekten katı *topraktı*. Trisha inanmak istemedi önce, ama yaklaşıp da suyun o yeşil çalılar kümesini ve perişan ağaçların içinden geçen suyu göremeyince, ümitlenmeye başladı. İçinde yürüdüğü su da daha sığdı; baldırlarının yarısına kadar geliyordu. Ve tümseklerin en azından ikisinin üstünde sallabaşlar yetişiyordu. Sallabaş Adası'nda olduğu kadar çok değildiler, ama olanları topladı ve oburca yuttu. Tatlıydılar, sonra ağızda buruk bir tat kalıyordu. *Yeşil* bir tattı ve Trisha'ya göre son derece lezzetliydiler. Eğer daha fazla olsaydı, koparıp çantasında depo edecekti ama yoktu. Buna üzüleceğine, çocuksu bir sevinçle elinde olanın tadını çıkardı. Şu an için yetecek kadar vardı; sonrası için daha sonra endişe ederdi. Kıvırcık yumrularını ve sonra da kayışlarını ısırarak katı toprağa doğru yol aldı. Bataklıkta yürüdüğünün farkında bile değildi. Artık iğrenmiyordu.

Tam ikinci tümseğin üstünde büyüyen sallabaşların yanına gelmişti ki eli birden dondu. Sineklerin uykulu vızıltısını duydu yeniden. Bu kez ses çok daha yüksekti. Trisha eğer başarabilse sineklerin uzağından geçecekti, ama bataklık biterken ölü dallar ve boğulmuş çalılarla dolmuştu. Bu kargaşanın içinden çıkmak için tek bir yarı açık kanal kalmıştı ve eğer batmış engellerle boğuşarak iki saat kaybetmeyi ve bu işlem sırasında belki de ayaklarını kesmeyi istemiyorsa buna razı olmak zorundaydı.

Bu kanalda bile batık bir ağacın üstünden tırmanması gerekiyordu. Henüz devrilmişti ve "devrilmiş" yanlış kelimeydi gerçekte. Trisha gövdesinde başka kesikler görebiliyordu, gövdesinden kalan kısmından ağacın ne kadar taze ve beyaz olduğunu da gö-

rüyordu. Ağaç bir şeyin yoluna çıkmıştı ve o bir şey onu bir kürdan gibi kırarak şöyle bir itmişti.

Vızıltı sesi hâlâ yükseliyordu. Geyikten geri kalan, yani geyiğin büyük bir bölümü, Trisha'nın yorgun bir halde bataklıktan tırmandığı yerin yanında bol bol bulunan sallabaşların dibinde yatıyordu. Sineklerle dolu bir bağırsak bağıyla birleşmiş iki parça halinde yatmaktaydı. Bacaklarından biri koparılmıştı ve yakındaki bir ağacın gövdesine baston gibi dayanmıştı.

Trisha sağ elinin dışını ağzına dayadı, yürürken ve bütün gücüyle kusmamaya çalışırken küçük *urk-urk* diye sesler çıkardı. Bu olası mıydı? Beyninin mantıklı kısmı (ve hâlâ oldukça çok vardı bundan) hayır diyordu, ama ona o *şey* sallabaşların en büyük ve en olgunlarını bir geyiğin paramparça gövdesiyle özellikle kirletmiş gibi geliyordu. Ve eğer bunu yapmışsa, zorla bulup yediği azıcık gıdayı kusturmaya çalıştığına inanmak olanaksız mıydı?

Evet. Öyle. Aptallık ediyorsun. Unut bunu. Ve lütfen, Tanrı aşkına kusma!

Trisha, batıya doğru yürüdükçe (güneş gökte alçaldığından batıya doğru gidiş kolaydı şimdi) *urk-urk* sesleri (büyük dolgun hıçkırıklardı bunlar) azalmaya başladı ve sineklerin sesi de geride kalıyordu. Trisha sesin tamamen yok olduğu noktada durdu, çoraplarını çıkardı, sonra lastik ayakkabılarını yeniden giydi. Çoraplarını yine sıktı, sonra kaldırıp baktı onlara. Sanford'daki yatak odasında yatağın kenarında oturup "Sarıl bana... Çünkü senin yanında olmalıyım" şarkısını mırıldanırken onları giydiğini hatırlıyordu. Bu *Boyz To Da Maxx*'ti; o ve Pepsi *Boyz To Da Maxx*'in nefis olduğunu düşünürlerdi, özellikle Adam'ın. Güneşin vurduğu yeri hatırlayabiliyordu. Duvardaki *Titanik* posterini hatırlıyordu. Çoraplarını yatak odasında giydiği anısı çok net, ama çok uzaktı. Büyükbabası gibi ihtiyarların çocukken olanları böyle hatırladıklarını düşündü. Şimdi çoraplar artık ipliklerle birbirine tutturulmuş

delikler halindeydi ve bu da onu ağlatacak gibi oldu yeniden (belki de kendisini de ipliklerin tuttuğu delikler gibi hissettiğindendi), ama bunu da kontrol etti. Çorapları katladı ve çantasına koydu.

Pervanelerin *vup-vup-vup*'unu duyduğunda çantasının tokalarını yeniden takıyordu. Bu kez daha da yakından geldiler. Trisha ayağa fırladı ve ıslak giysilerini havada sallayarak etrafında döndü. Ve orada, doğuda uzakta, mavi göğün üstünde siyah, iki şekil vardı. Ona Ölü Geyik Bataklığı'ndaki yusufçukları hatırlattılar biraz. El sallayıp bağırmanın anlamı yoktu, milyarlarca mil uzaktaydılar, ama yine de yaptı, kendini tutamadı. En sonunda, boğazı acıyınca vazgeçti.

"Bak Tom," dedi, onları soldan sağa, aslında kuzeyden güneye olmalıydı bu, izlerken. "Bak, beni bulmaya çalışıyorlar. Eğer biraz daha yakına gelselerdi..."

Ama gelmediler. Uzaktaki helikopterler orman kütlesinin arkasında gözden kayboldular. Trisha, motorların sesi cırcırböceklerinin daimi mırıltısının içinde kayboluncaya kadar olduğu yerde durdu. Sonra derin bir şekilde içini çekti ve ayakkabılarını bağlamak için çömeldi. Artık kendisini izleyen bir şeyi hissedemiyordu, bu da bir şeydi.

Ah seni yalancı, dedi soğuk ses. Eğleniyordu. *Seni küçük yalancı seni.*

Ama o yalan söylemiyordu, en azından kasıtlı olarak değil. O kadar yorgun ve kafası karışıktı ki ne *hissettiğinden* emin değildi... Yalnızca hâlâ aç ve susamış olduğunu biliyordu. Artık çamur ve balçıktan (ve de geyiğin parçalanmış cesedinden) uzak olduğundan açlık ve susuzluğu açıkça hissedebiliyordu. Geri gidip biraz daha sallabaş toplamak geçti aklından. Geyiğin cesedinin ve en kanlı, en iğrenç yerlerin uzağından geçecekti tabii ki.

Trisha tekerlekli paten kayarken veya ağaca tırmanırlarken düşüp dizini yaraladığında kendisine kızan Pepsi'yi düşündü. Eğer

Trisha'nın gözlerinde yaşlar biriktiğini görürse Pepsi, "Bebekleşme McFarland," demeye hazırdı. Tanrı şahittir, bir ölü geyik için bebekleşmenin sırası değildi, hele böyle bir durumda, ama...

Ama geyiği öldüren şeyin hâlâ orada olabileceğinden, bekleyip izlemesinden korkuyordu. Trisha'nın geri gelmesini ümit edip bekleyerek.

Bataklık suyunu içmeye gelince, ciddi ol. Pislik bir şeydi. Ölü böcekler ve sivrisinek yumurtaları başka şey. Yavru sivrisinekler bir insanın midesinde yumurtalarından çıkabilirler miydi? Herhalde çıkamazlardı. Bunu kesin olarak öğrenmek istiyor muydu? *Kesinlikle* hayır.

"Herhalde biraz daha sallabaş bulurum, nasıl olsa," dedi. "Değil mi Tom? Ve böğürtlen de." Tom cevap vermedi, ama iyice düşünmesine fırsat kalmadan, yeniden yola koyuldu Trisha.

Üç saat daha batıya doğru, önceleri yavaş yavaş, ormanın daha köhne bir bölümüne geldiğindeyse hızlanarak yürüdü.

Bacakları ağrıyor ve sırtı zonkluyordu, ama bu ağrıyan yerlerinin hiçbiri onun dikkatini çekmiyordu. Hatta açlık bile ciddi biçimde beynini oyalamıyordu. Gün ışıkları önce altın rengine ve sonra da kırmızıya dönüştüğünde, Trisha'nın düşüncelerini etkisi altına alan şey, susadığıydı. Boğazı kurumuştu ve zonkluyordu; dili sanki tozlu bir solucandı. Bataklıktan su içebilirdi halbuki ama içmemiş olduğu için lanet ediyordu kendine ve bir kere daha, *lanet olsun geri dönüyorum,* diye düşündü.

Denemesen daha iyi olur, tatlım, dedi, soğuk ses. *Asla yolunu bulamazsın. Eğer kusursuz bir şekilde geri dönebilsen bile, sen oraya varmadan karanlık basar ve kimbilir orada seni ne bekliyordur?*

"Kes sesini," dedi yorgunlukla, "yalnızca kes sesini, aptal adi karı." Ama tabii ki aptal adi karı haklıydı. Trisha yine güneş yönüne doğru döndü (güneş şimdi turuncuydu) ve yürümeye başladı yeni-

den. Artık susuzluğundan ciddi biçimde korkmaya başlamıştı; eğer saat sekizde bu kadar kötüyse, gece yarısı nasıl olacaktı? Zaten bir insan susuz kaç saat yaşayabilirdi ki? Şu veya bu zamanda bir şekilde susuz kalmıştı, ne zaman olduğunu hatırlamıyordu şimdi, ama böyle bir olayla karşılaştığından emindi. Bir insanın açlığa dayanacağı kadar değil herhalde. Susuzluktan ölmek nasıl olurdu acaba?

"Bu lanet ormanda susuzluktan ölmeyeceğim, değil mi Tom?" diye sordu, ama Tom yanıt vermiyordu. Gerçek Tom Gordon şimdi oyunu izliyor olmalıydı. Tim Wakefield, Boston'un becerikli top vurucusu, Yankeeler'in genç solağı Andy Pettitte'in karşısında. Trisha'nın boğazı zonkluyordu. Yutkunmak çok güçtü. Nasıl yağmur yağdığını hatırladı (yatağının kenarına oturup çoraplarını giydiği anısı gibiydi bu, ayrıca çok uzun zaman önce gibiydi) ve yeniden yağmasını diledi. Dışarıya çıkıp başını geriye atarak kolları ve ağzı açık dans ederdi; köpek kulübesinin üstündeki Snoopy gibi dans ederdi.

Trisha, daha uzun, yaşlı çamların ve ladinlerin arasından ağır ağır geçiyordu. Batan güneşin ışıkları ağaçların yapraklarından toprağa doğru süzülüyordu. Susamış olmasaydı, ağaçların ve kırmızımsı turuncu ışığın güzelliğine kendini kaptırabilirdi... Yine de beyninin bir yerine bu güzelliği kaydedebilmişti. Güneşin ışığı pek parlaktı doğrusu. Şakakları ağrıdan zonkluyordu, boğazı kupkuruydu artık.

Bu durumda, akarsuyun sesini bir işitme yanılgısı olarak alıp önemsemedi. Gerçek su olamazdı. Yine de ona doğru döndü, hipnotik bir transa geçmiş gibi, alçak dalların altından eğilip devrilmiş kütüklerin üstünden geçerek, artık batıya değil doğuya doğru yürüdü. Ses daha da yükselince (artık olduğundan başka şey sanmak için fazla gürültülüydü) Trisha koşmaya başladı. Ayaklarının altındaki çam iğnelerinden oluşan halının üstünde kaydı birkaç kez, kollarının ve ellerinin üstünde yeni yaralar açan bir diken grubunun içinden koşarak geçti, ama bunun farkına bile varmadı.

Suyun akışının hafif sesini duymasından on dakika sonra, orman tabanının cılız toprağı ve iğne halısından bir sıra gri taş olarak çıkan kayanın belirdiği kısa, dik bir uçuruma geldi. Bunların aşağısındaki şey güçlü bir gürültüyle akan bir dere değil de bir bahçe hortumundan akan bir damlaydı sanki.

Trisha, yanlış bir adımın kendisini en aşağı sekiz dokuz metre aşağı atacak ve olasıdır ki öldürecek olmasına rağmen kusursuz bir aldırmazlıkla uçurumun kenarında yürüdü. Nehrin yukarısına doğru beş dakika yürüyüş onu nehrin bulunduğu engebeli bir oyuğa getirdi. Tabanı onlarca yılın dökülen yaprakları ve iğneleriyle kaplanmış doğal bir kanaldı bu.

Yere oturdu ve o oyuk gibi yerin üstüne kızakta oturan bir çocuk gibi oturuncaya kadar ayaklarıyla kendini öne çekti. Oturup ellerini sürükleyerek ve ayaklarını fren gibi kullanarak aşağı inmeye başladı. Yarı yola gelince kaymaya başladı. Durmaya çalışacağına, bu onun yeniden takla atmasına neden olabilirdi, arka üstü yattı, ellerini boynunda kenetledi, gözlerini kapattı ve bir şey olmasın diye dua etti.

Kısa ve sarsıntılı bir iniş oluyordu bu. Sağ kalçası bir kayaya çarptı ve bir başka kaya da uyuşturacak kadar sert bir şekilde çarptı kenetlenmiş parmaklarına. *Eğer ellerimi başımın üstüne koymamış olsaydım, o ikinci kaya başımı yarabilirdi,* diye düşündü sonradan. Veya daha kötüsü büyüklerin söylediği, "Aman, bir yerine bir şey olmasın" sözü geldi aklına. Büyükanne McFarland'ın en sevdiği sözdü bu.

Dibe kemiklerini sarsan bir gümbürtüyle çarptı ve birden lastik ayakkabıları buz gibi suyla doldu. Onları çıkarıp geriye doğru döndü, midesinin üstüne yattı ve bazen sıcaktan kavrulup dondurmayı bir lokmada yuttuğunda olduğu gibi içti. Trisha, çamurlu yüzünü nehrin kaynayan soğuk suyundan çekti ve nefes nefese, kendinden geçmiş bir halde sırıtarak kararan göğe baktı. Hiç bu

kadar güzel bir su tatmış mıydı? Hayır. Hiç bu kadar güzel başka *herhangi bir şey* tatmış mıydı? Kesinlikle hayır. Ne güzel bir duyguydu bu. Yeniden daldırdı yüzünü suya ve bir daha içti. Sonunda dizlerinin üstüne doğruldu, sudan dolayı şöyle kocaman bir geğirdi ve titreyerek güldü. Midesi davul gibi gerilip şişmişti sanki. Aç bile değildi, en azından şimdilik.

Kanal yeniden tırmanmak için çok dik ve kaygandı; yarıya ve hatta belki yolun çok yukarısına kadar tırmanıp yeniden aşağı kayardı. Nehrin öteki tarafından gitmek daha kolay gibi görünüyordu. Dik ve ağaçlıydı ama o kadar fazla çalı yoktu ve basamak olarak kullanılacak bir sürü taş vardı.

Hava iyice kararıncaya kadar biraz ilerleyebilirdi. Neden olmasın? Artık karnını suyla doldurduğundan yeniden güçlü hissediyordu kendini, harikulade güçlü. Ve kendine güveniyordu. Bataklık arkada kalmıştı ve bir dere daha bulmuştu. İyi bir dere.

Peki ya o özel şey ne olacak? diye sordu soğuk ses. Trisha o sesi duyunca yeniden korkuya kapıldı. Söylediği şeyler kötüydü; kendi içinde bu kadar karanlık bir kız keşfetmiş olması daha da kötüydü. *O özel şeyi unuttun mu?*

"Eğer bir özel şey varsa," dedi Trisha, "artık gitti. Geyikle birlikte gitti belki de."

Bu doğruydu, veya doğru gibi görünüyordu. O izlenme, arkasından birinin geldiği duygusu gitmişti. Soğuk ses bunu biliyordu ve yanıt vermedi. Trisha onun sahibini gözünün önüne getirebildiğini fark etti. Hafifçe Trisha'ya benzeyen (uzak bir kuzen gibi belki de) sırıtık ağızlı sert küçük bir kız. Şimdi omuzlarını germiş ve yumruklarını sıkmış bir halde, tam bir kızgınlık tablosu gibi yürüyordu.

"Evet, defol ve geri gelme," dedi Trisha. "Beni korkutmuyorsun." Ve bir duraksamadan sonra: "Siktir ol!" Pepsi'nin "korkunç bir söz" dediği şey işte yeniden çıkmıştı ağzından ve Trisha pişman değildi.

Hatta okuldan eve yürürlerken yine Malden saçmalığına başlarsa, kardeşi Pete'e bile söyleyebileceğini hayal edebiliyordu. Malden şöyle Malden böyle, baba böyle, baba şöyle... Ve sessiz kalıp anlayışlı davranmak veya neşeli, keyifli ve hadi-konuyu-değiştirelim, yapmak yerine yalnızca *Hey Pete, siktir ol, buna alış* derse ne olurdu acaba? Trisha onu kafasının içinde gördü, ağzı çenesine kadar sarkmış, öylece ona bakıyordu. Bu görüntü güldürdü onu.

Ayağa kalktı, suya yaklaştı, kendisini karşıya geçirecek dört taş seçti ve bir bir suyun yatağına bıraktı. Karşıya geçince, yokuştan aşağı yola koyuldu.

Yamaç giderek dikleşti ve yanında dere, taşlı yatağında dönüp yuvarlanarak daha fazla gürültüyle akmaya başladı. Trisha toprağın diğer yerlere oranla daha düz olduğu bir açıklığa gelince geceyi geçirmek için durmaya karar verdi. Hava gitgide kararıyordu; eğer yokuşu inmeye kalkarsa, düşebilirdi. Ayrıca, burası fena da değildi; en azından gökyüzünü görebiliyordu.

"Böcekler de pek azgın," dedi, yüzünün çevresindeki sivrisinekleri kovalayıp boynundaki birkaç taneye de vurarak.

Çamur almak için nehre gitti, ama fena şiştin kızım, alacak çamur yoktu. Bir sürü kaya parçası var, ama çamur yok. Trisha, tatarcıklar gözlerinin önünde karmaşık uçuş desenleri çizerken topuklarının üstüne oturdu, düşündü ve başıyla onayladı. Ellerinin yanlarıyla yerde küçük bir daireyi iğnelerden temizledi, yumuşak toprakta küçük bir çukur yaptı, sonra içine dereden su doldurmak için su şisesini kullandı. Yaptığı işten büyük zevk alarak parmaklarıyla çamur yaptı. (Büyükanne Andersen'i ve cumartesi sabahları Büyükanne Andersen'in mutfağında, tezgâh çok yüksek olduğundan hamuru yoğurmak için bir taburenin üstüne çıkıp ekmek yaptığı zamanları düşündü.) İyi çamurdan bolca elde edince bütün yüzüne sürdü. İşini bitirdiğinde hava neredeyse kararmıştı.

Trisha, kollarına hâlâ çamur sürüyordu. Ayağa kalktı, çevresine bakındı. Bu gece altında uyumasına yarayacak devrilmiş bir ağaç yoktu, ama nehrin bu yanından beş altı metre kadar uzakta ölü çam dallarından bir demet gördü. Bunları nehrin yanındaki köknar ağacının yanına götürdü ve baş aşağı yelpazeler gibi dayayıp içine sürünerek girebileceği küçücük bir çadır gibi küçük bir yer hazırladı kendine. Eğer dalları devirecek bir rüzgâr çıkmazsa, oldukça rahat olacağını düşündü.

Son ikisini taşırken midesine kramp girdi ve bağırsaklarında gaz hissetti.

Trisha durdu, iki elinde birer dal tutarak bundan sonra olacakları bekledi. Kramp bitti ve içinde ta dipteki garip halsizlik duygusu geçti, ama hâlâ tam rahat değildi. Pır pır ediyordu içi. *Kelebekler gibi* derdi Büyükanne Andersen, ancak bunu sinirlilik anı için kullanırdı ve Trisha kendini sinirli hissetmiyordu tam olarak. *Nasıl* hissettiğini bilmiyordu.

Sudandı, dedi soğuk ses. *Suyun içindeki bir şeyden. Zehirlendin şekerim. Herhalde yarın sabaha ölmüş olursun.*

"Ölürsem ölürüm," dedi Trisha ve uydurma barınağına son olarak iki tane daha dal ekledi. "O kadar susamıştım ki. İçmek zorundaydım."

Buna yanıt gelmedi. Belki de soğuk ses bile, hain olmasına rağmen bu kadarını anlamıştı; içmek zorundaydı, *zorundaydı.*

Çantasını çıkarıp açtı ve Walkman'ini saygıyla eline aldı. Kulaklıkları yerlerine taktı ve radyoyu açtı. WCAS hâlâ dinlenecek kadar güçlü geliyordu, ama sinyal dün geceki gibi değildi. Bu Trisha'ya sanki uzun bir araba yolculuğunda bir radyo istasyonunun yayın alanından uzaklaşıyormuş gibi geldi. Garip bir duyguya kapıldı, doğru, çok garipti gerçekten. Ta midesinde bu garipliği hissetti.

"Pekâlâ," dedi Joe Castiglione. Sesi sanki çok uzaktan geliyormuş gibi inceydi. "Mo giriyor ve dördüncü devrenin sonu için hazırız."

Birden midesindeki kelebekler boğazında da dolaşmaya başladı ve o hıçkırıklar, *urk-urk-urk*, geri geldi. Trisha yuvarlanarak barınağından dışarı çıktı, dizlerinin üstüne oturdu ve sol eliyle ağacı tutup sağıyla midesini avuçlayarak iki ağacın arasındaki gölgeye kustu.

Mo üç atışı da açığa atarken Trisha sindiremediği ekşi, asitli sallabaşları tükürerek olduğu yerde kaldı. Sıra Troy O'Leary'deydi.

"Evet, Red Sox'un işi görüldü," diye yorum yaptı Troop. "Dördüncü devrenin sonunda yediye birler ve Andy Pettitte bir mücevher yuvarlıyor."

"Of *şekermeme*," dedi Trisha ve yeniden kustu. Çıkanı göremiyordu, çok karanlıktı çünkü ve bundan dolayı mutluydu aslında, ama cıvık cıvıktı, kusmuktan çok çorbaya benziyordu. Bu iki sözcüğün yan yana gelmesi, çorba ve kusma, aniden midesini düğümledi yeniden. Dizlerinin üstünde, kustuğu ağaçlardan uzaklaştı ve sonra bağırsakları yeniden gaz yaptı, bu kez çok daha fenaydı.

"*Ohh ŞEKERMEME!*" diye inledi Trisha pantolonunun belindeki kopçayı yırtarcasına çekerek. Başaramayacağından emindi, kesinlikle öyleydi, ama sonunda pantolonunu ve iç çamaşırını indirebildi. İçindeki her şey sıcak yakıcı bir şekilde fışkırdı. Trisha bağırdı ve solan ışıkta bir kuş yanıt verdi buna, sanki alay eder gibi. Sonunda bitip de ayağa kalkmaya çalışınca bir baygınlık dalgası vurdu ona. Dengesini kaybetti ve yeniden kendi sıcak pisliğinin içine devrildi.

"Kayboldum ve kendi bokumun içinde oturuyorum," dedi Trisha. Yeniden ağlamaya, sonra bunu komik bulunca da gülmeye başladı. *Kayboldum ve kendi bokumun içinde oturuyorum gerçekten,* diye düşündü. Bir yandan gülüyor bir yandan ağlıyordu. Pantolonu ve iç çamaşırı bileklerine düşmüş (pantolonu her iki dizinden yırtılmış ve çamurdan kaskatı olmuştu, ama en azından

onları boka batmaktan kurtarmıştı, hiç değilse şimdilik). Güçlükle ayağa kalktı. Pantolonunu çıkardı ve belinden aşağısı çıplak bir şekilde Walkman'ini bir elinde tutarak nehre doğru yürüdü. Dengesini kaybedip kendi pisliğinin içine devrildiği sırada Troy O'Leary bir tek oynamıştı; şimdi çıplak ayağıyla buz gibi soğuk suyun içine adım attığında, Jim Leyritz'ın atışı bir çift oyun yapmıştı.

Eğilerek poposunu ve baldırlarının arkasını suyla yıkadı. "Sudandı, Tom, lanet olası sudan, ama ne yapabilirdim ki? Yalnızca *bakacak mıydım?*"

Dereden çıktığında ayakları bütünüyle donmuştu; poposu da oldukça donmuştu, ama temizdi artık. Külodunu ve pantolonunu giydi ki midesine yeniden kramp girdi. Trisha ağaçlara doğru iki büyük adım attı, aynı ağaca yeniden tutundu ve yeniden kustu. Bu kez içinde katı hiçbir şey yok gibiydi; sanki iki fincan sıcak su fışkırtıyor gibiydi. Öne eğildi ve alnını çamın yapışkan kabuğuna yasladı. Bir an ağacın üzerinde, insanların göl kenarında ve deniz kenarındaki kamplarda kapılarının üstüne astıkları türden bir levha görür gibi oldu; TRISHA'NIN KUSMA YERİ. Güldü yine, sürekli, "1-800-54-GIANT" diyen bir ses duyuluyordu.

Şimdi bağırsakları yeniden sıkıştırıyor ve burkuluyordu.

"Hayır," dedi Trisha, alnı hâlâ ağaca dayalı ve gözleri kapalıydı. "Hayır, lütfen, bir daha olmasın. Yardım et bana. Tanrım. Lütfen bir daha olmasın."

Boşuna tüketme nefesini, dedi soğuk ses. *Altduyuma dua etmenin yararı yok.*

Kramp gevşedi. Trisha ayakta duramıyordu, iyice güçsüzleşmiş bacaklarının üstünde yavaşça barınağına doğru yürüdü. Kusmaktan dolayı sırtı ağrıyordu; mide kasları garip bir şekilde bükülmüş gibiydi. Ve derisi sıcaktı. Belki de ateşi vardı.

Derek Lowe, Red Sox için top atmaya geldi. Jorge Posada onu bir üçlüyle sahanın sağ köşesinde karşıladı. Trisha dalların

hiçbirine kolu veya kalçasıyla dokunmamaya dikkat ederek, barınağının içine emekledi. Bir dokunsa herhalde hepsi devrilirdi. Eğer yeniden sıkışırsa (bu annesinin lafıydı; Pepsi buna "Hershey fışkırtmaları" veya "bahçe tuvaleti polkası yapmak" derdi), hepsini devirirdi nasıl olsa. Ama şu anda barınağının içindeydi.

Chuck Knoblauch, Troop'un "çok yüksek uçan bir top" dediğinden attı bir tane. Darren Bragg yakaladı onu, ama Posada sayı yaptı. Yankeeler sekize bir öndeydi. Tam bir kazanma furyasındaydı bu gece, hiç kuşkusuz. Tam bir kazanma furyası.

"Ön camın kırıldığında kimi ararsın?" Çam iğnelerinin üstünde yatarken alçak sesle mırıldandı. "1-800-54-GI"

Ani bir titreme yakaladı onu; sıcak ve ateşli olması gerekirken tepeden tırnağa üşüyordu. O kadar dikkatle yerleştirdiği dalların üstüne yuvarlanmamasını ümit ederek, çamurlu kollarını çamurlu elleriyle tuttu.

"Su," diye inledi. "Su, lanet olası su, bir daha olmayacak."

Ama böyle olmadığını biliyordu, soğuk sesin kendisine bir şey söylemesine gerek yoktu. Susamıştı bile, yediklerini çıkarması ve sallabaşların ağzında kalan tadı onun susuzluğunu daha da fazlalaştırmıştı ve nehri çok yakında yeniden ziyaret edecekti.

Red Sox'u dinleyerek uzandı. Sekizinci devrede, dört koşu alıp, Pettitte'i kovalayarak uyandılar. Yankeeler dokuzuncu devrenin başında Dennis Eckersley'e karşı vuruş yaparlarken (Joe ve Troop ona Eck derlerdi), Trisha pes etti. Nehrin keyifli sesini dinlemeye dayanamayacaktı daha fazla. Barınağından dikkatle geri geri çıktı, nehre gitti, yeniden içti. Zehirli gibi değildi, Tanrıların nektarı gibi soğuk ve lezzetliydi. Bir sıcaklayıp bir üşüyerek, terleyerek ve titreyerek yeniden barınağa girdi sürünerek ve *herhalde sabaha ölmüş olurum,* diye düşündü. *Ölmüş veya ölmüş olmayı dileyecek kadar hasta olurum.*

Şimdi sekize karşı beş mağlup olan Red Sox, dokuzuncu devrenin sonunda biri dışında köşeleri doldurdular. Nomar Garciaparra orta sahaya doğru derin bir atış yaptı. Eğer dışarı gitseydi, Soxlar, oyunu sekize karşı dokuzla alırdı. Ama Bernie Williams yedek oyuncuların oturduğu yerin duvarının yanında sıçrayıp topu yakaladığı için Garciaparra'nın oyununu bozdu. Bir koşu kazandılar, hepsi o kadar. O'Leary öne çıktı ve Mariano Rivera'nın karşısında sıradan bir geceyi sona erdiren ve oyunu bitiren bir atış yaptı. Trisha pilleri bitmesin diye Walkman'ini kapattı. Kollarını başının altına koydu, çaresizlikle ağlamaya başladı. Midesi bulanıyordu ve bağırsakları bozulmuştu. Sox yenilmişti ve Tom Gordon bu aptal oyuna hiç girmemişti. Hayat köpek pisliği gibiydi. Uykuya daldığında hâlâ ağlıyordu.

Trisha artık ne olduğunu bilmesine rağmen ikinci kez dereden su içtiği sırada Castle Rock'taki Maine eyalet polisine bir telefon geldi. Arayan, santrale ve gelen bütün telefonları kaydeden telesekretere mesajını bıraktı.

Konuşma 21.46'da başladı.

Arayan: "Aradığınız kız yoldan Francis Raymond Mazzerole tarafından kaçırıldı, mikroskoptaki M gibi. Otuz altı yaşında, gözlüklü, sarıya boyanmış kısa saçlıdır. Tamam mı?"

Santral: "Beyefendi, size bir şey sorabilir miyim?"

Arayan: "Kapa çeneni, kapa çeneni de dinle. Mazzerole mavi bir Ford kullanıyor, sanırım Econoline dediklerinden. Şu anda en azından Connecticut'tadır. Berbat bir adamdır. Siciline bakın görürsünüz. Kız karşı koymazsa birkaç gün ırzına geçer onun, birkaç gününüz olabilir, ama sonra öldürecektir onu. Bunu daha önce de yaptı."

Santral: "Beyefendi, bir plaka numarası var mı?"

Arayan: "Ben size adını ve ne kullandığını söyledim. Bütün gerekli bilgileri verdim size. Bunu daha önce de yaptı."

Santral: "Efendim..."

Arayan: "Umarım öldürürsünüz onu."

Konuşma 21.48'de sonra erdi.

Arama konuşmanın Old Orchard Plajı'nın yakınındaki bir umumi telefondan yapıldığını gösterdi.

Ertesi sabah iki sularında Massachusetts, Connecticut, New York ve New Jersey polisinin kısa sarı saçlı, gözlüklü bir adamın kullandığı mavi Ford'u aramaya başlamasından üç saat sonra Trisha mide bulantısı ve kramplarla uyandı. Arka arkaya çıkarken barınağını yıktı, pantolon ve külotunu zorla çıkardı ve çok bol miktarda zayıf bir asidi andıran bir şey çıkardı. Poposunu acıttı bu, şimdiye kadar gördüğü en feci isilik gibi batan bir kaşıntıyla acı verdi.

Bu bitince Trisha kusma yerine sürünerek gitti yeniden ve aynı ağaca tutundu. Derisi yanıyordu, saçları terden yapış yapış olmuştu; ayrıca tepeden tırnağa titriyor ve dişleri takırdıyordu.

Daha fazla kusamam. Lütfen Tanrım, daha fazla kusamam. Eğer kusmayı sürdürürsem öldürecek beni.

İşte Tom Gordon'u ilk kez gerçekten şimdi gördü. Ormanda yirmi metre ötede duruyor, beyaz üniforması ağaçların arasından geçen ay ışığında adeta yanıyordu. Elinde eldiveni vardı. Sağ eli arkasındaydı ve Trisha onun içinde bir beyzbol topu olduğunu biliyordu. Topu avucunda dikişlerin dönüşünü hissederek tutuyor ve uzun parmaklarıyla yuvarlıyordu, ancak tam istediği yerde durduğunu ve tutuşunun doğru olduğunu anlayınca duruyordu.

"Tom," diye fısıldadı. "Hiç fırsatın olmadı bu gece, değil mi?"

Tom hiç aldırmadı. İşareti bekliyordu. O dinginlik omuzlarından fışkırıyor, sarıp sarmalıyordu onu. Orada ay ışığında, kızın

kollarındaki kesikler kadar gerçek, boğazındaki ve karnındaki bulantı ve bütün o kelebekler kadar gerçek duruyordu. Hâlâ işareti bekliyordu. *Kusursuz* dinginlik değildi bu, arkasındaki eli en iyi tutuşu ayarlamaya çalışarak topu döndürüyordu, ama görebileceğin bütün dinginlik; evet, tatlım, işareti bekleyen dinginlikti. Trisha vücudundaki titremeleri bir ördeğin sırtından süzülen su gibi kendi üstünden sıyırmayı ve sakin olup içindeki kaynamayı saklamayı başarıp başaramayacağını merak etti.

Ağaca tutundu ve denedi. Hemen beceremedi (iyi şeyler hiç olmaz derdi babası), ama oldu; içinde sessizlik, kutsal dinginlik uzun bir süre kaldı orada. Yalnızca dinginlikti bulduğu, doğru işareti ve topu en uygun tutma şeklini bekleyen dinginlik. Sükûnet omuzlardan geliyordu, oradan çıkıyor, seni sakinleştiriyor ve yoğunlaştırıyordu.

Titremeler azaldı ve sonra tamamen yok oldu. Bir noktada midesinin de rahatladığını fark etti. Bağırsaklarında hâlâ burkulmalar vardı, ama o kadar kötü değildi artık. Ay batıyordu. Tom Gordon gitmişti. Tabii aslında hiç orada olmamıştı, bunu biliyordu, ama...

"Bu kez cidden gerçek gibiydi," dedi hırıltılı bir sesle. "Gerçek kadar gerçek. Vavvv."

Ayağa kalktı ve yavaşça barınağının olduğu ağaca yürüdü. Çam iğnelerinin üstüne sokulup uyumaktan başka bir şey istemiyordu ama yelpaze gibi dalları yeniden yerlerine yerleştirmek zorundaydı ve sürünerek dalların altlarına girdi. Beş dakika sonra dünyayla ilişkisi kesilmişti. Uyurken bir şey geldi ve izledi onu. Uzun bir süre izledi. Doğuda ufukta ışık çizgisi belirinceye kadar gitmedi oradan ve çok da uzaklaşmadı.

ALTINCI DEVRE

Trisha uyandığında, kuşlar aralıksız ötüyorlardı. Işık, günün ortasında olduğu gibi, güçlü ve parlaktı. Daha fazla uyuyabilirdi, ama açlık buna izin vermiyordu. Boğazından dizlerine kadar açlığın yarattığı boşluğu hissedebiliyordu. Ve bunların tam ortası da acıyordu, gerçekten *acıyordu.* Sanki içinde bir yer çimdikleniyordu. Bu duygu korkuttu onu. Daha önce de aç kalmıştı, ama hiç böyle canı yanacak kadar değil.

Arka arkaya barınağından dışarı çıktı ve yeniden devirdi onu. Elleri arkasında topallayarak nehre gitti. Herhalde, Pepsi Robichaud'un yürüteç kullanmasını gerektirecek kadar kötü romatizması olan sağır ninesine benziyordu. Şikâyetçi büyükanne, derdi Pepsi ona.

Trisha dizlerinin üstüne çöktü, ellerini yere koydu ve yalaktan içen bir at gibi su içti. Eğer su onu hasta edecekse, herhalde edecekti de, etsindi.

Ayağa kalktı, bitkin bir halde çevresine baktı, pantolonunu çekti (uzun zaman önce Sanford'daki yatak odasında giydiği zaman üzerine oturuyordu, şimdi bollaşmıştı), sonra dere yatağı boyunca yokuş aşağı yürümeye başladı. Artık bunun kendisini ormandan çıkaracağından umudunu kesmişti, ama en azından kendisiyle Trisha'nın Kusma Yeri arasına biraz mesafe koyabilirdi. Bu kadarını yapabilirdi.

Belki yüz adım kadar gitmişti ki o sert sokak kızı konuştu. *Bir şey unutmadın mı, şekerim?* Bugün o sert sokak kızı aynı zamanda yorulmakta olan bir sokak kızı gibiydi, ama sesi her zamanki gibi soğuk ve alaycıydı. Doğru söylediği de cabası. Trisha, başı eğik ve saçları önüne düşmüş bir şekilde, olduğu yerde bir süre durdu, sonra arkasını döndü ve yokuş yukarı, bir gece önceki kamp yerine doğru zorlukla yürüdü. Giderken iki kez durup hızla çarpan kalbine sakinleşmesi için fırsat verdi. Ne kadar az gücü kaldığını görmek ürküttü onu.

Su şişesini doldurdu, şişeyi ve yırtık pırtık pançosundan geri kalanları çantasına tıktı, çantayı kaldırınca ağırlığından dolayı içini çekti (Tanrı aşkına, lanet olası çanta neredeyse *boştu*) ve sonra yeniden yola koyuldu. Yavaş, neredeyse hantalca yürüdü ve yokuş aşağı yürümesine rağmen her on beş dakikada bir durup dinlenmek zorunda kaldı. Başı zonkluyordu. Dünyanın bütün renkleri fazla parlaktı ve tepedeki bir dalda bir alakarga öttüğünde, sesi kulaklarına iğne gibi battı. Tom Gordon'un yanında olduğunu farz etti, kendisine arkadaşlık ediyordu ve bir süre sonra hayal etmesine gerek kalmadı. Yanında yürümeye başladı ve onun bir hayal olduğunu bilmesine rağmen ay ışığında olduğu gibi gün ışığında da gerçek gibiydi.

Öğle sularında, Trisha'nın ayağı bir taşa takıldı ve böğürtlenli bir çalı demetinin içine boylu boyunca düştü. Kalbi gözlerinin önünde beyaz ışıklar yapacak kadar hızlı atarak nefesi kesilmiş bir şekilde yattı kaldı orada. Kendisini temiz toprağa çekmeyi ilk denediğinde bunu başaramadı. Bekledi, dinlendi, gözleri yarı kapalı bir şekilde sakin kalmaya çalıştı ve yeniden denedi. Bu defa kurtardı kendisini, ama ayağa kalkmaya çalışınca, bacakları taşımadı onu. Son kırk sekiz saattir bir katı yumurta, bir ton balıklı sandviç, iki Twinkie ve birkaç sallabaştan başka bir şey yememişti. Ayrıca ishal olmuş ve kusmuştu da.

"Öleceğim Tom, değil mi?" diye sordu. Sesi sakin ve netti.

Yanıt yoktu. Trisha başını kaldırdı ve çevresine baktı. 36 Numara gitmişti. Trisha kendisini nehre kadar sürükledi ve biraz daha su içti. Su artık midesini ve bağırsaklarını rahatsız etmiyordu. Bunun artık alışmaya başladığı mı, yoksa yalnızca gövdesinin artık kendisini kötü şeylerden, pisliklerden arındırmaya çalışmaktan vazgeçtiği demek mi olduğunu bilmiyordu.

Trisha kalkıp oturdu, ağzından damlayan suları sildi ve dere boyunca kuzeybatıya doğru baktı. İlerideki arazi düzelir gibiydi ve bir sürü çalılığın bütün geçitleri tıkadığı dalların sıkışık dolaşık olduğu yaşlı orman bir kez daha değişiyor, çamlar daha küçük daha genç ağaçlara bırakıyordu yerlerini. Bu yönde daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Ve eğer derenin içinde yürümeye çalışırsa, akıntı onu devirip batırırdı. Ne helikopter vardı ne köpekler. Tom Gordon'u gördüğü gibi, istese bu sesleri duyabileceği fikri geldi aklına, onun için böyle düşünmemek daha iyiydi. Eğer aniden sesler duyarsa, gerçek olabilirdi bunlar.

Trisha hiçbir sesin kendisini şaşırtacağını düşünmüyordu.

"Ormanda öleceğim." Bir soru değildi bu kez.

Yüzü bir keder ifadesiyle buruştu, ama gözyaşları yoktu. Ellerini kaldırdı ve baktı onlara. Titriyorlardı. Sonunda ayağa kalkıp yeniden yürümeye başladı. Düşmemek için ağaç gövdelerine ve dallara tutunarak yokuş aşağı giderken, savcının ofisinde iki dedektif, annesini ve kardeşini sorguya çekiyordu.

O öğleden sonra eyalet polisiyle çalışan bir psikiyatr onları hipnotize etmeye çalışacak ve Pete'te başarılı olacaktı. Sorularının odak noktası cumartesi sabahı park yerine arabayı çekip yürümeye hazırlanmalarıydı. Mavi bir Ford görmüşler miydi? Sarı saçlı ve gözlüklü bir adam görmüşler miydi?

"Tanrım," dedi Quilla, sonunda o ana kadar tuttuğu gözyaşlarına yenilerek. "Tanrım, bebeğimin kaçırıldığını düşünüyorsunuz,

değil mi? Biz tartışırken arkamızdan kaçırıldı." Bunun üzerine Pete ağlamaya başladı.

TR-90, TR-100 ve TR-110, Trisha'yı arama çalışmaları sürüyordu, ama çerçevesi daraltılmıştı, ormandaki kadın ve erkeklere dikkatlerini kızın son görüldüğü yerde toplamaları söylenmişti. Arayıcılar kızın kendisinden çok izlerini arıyorlardı: Çantası, pançosu, giysilerinden bir kısmı. Külodunu değil ama, savcının ofisinde adamlar ve eyalet polis dedektifleri onu kimsenin bulamayacağından oldukça emindiler. Mazzerole gibi herifler, genellikle kurbanlarının iç çamaşırlarını, cesetler çukurlara atıldıktan veya kanalizasyona tıkıldıktan çok sonra da saklarlardı.

Hayatında Francis Raymond Mazzerole'u hiç görmemiş olan Trisha McFarland, şimdi yeni, daha sıkı arama alanının otuz mil kuzey batısındaydı. Maine eyalet kılavuzları ve orman hizmetleri av bekçileri buna inanmayacakladı belki, ama doğruydu. Kız artık Maine'de değildi; o pazartesi saat üç sularında New Hampshire'a geçmişti.

Trisha, dereden çok uzak olmayan bir yerde kayın ağaçlarının yanındaki çalıları gördüğünde vakit epey ilerlemişti. Parlak kırmızı böğürtlenleri gördüğünde gözlerine inanmaya cesaret edemeyerek onlara doğru yürüdü, çok isterse onları görüp duyabileceğini kendine söylememiş miydi?

Doğru... Ama aynı zamanda, eğer şaşırırsa, görüp duyduğu şeylerin gerçek olabileceğini de söylemişti. Dört adım daha atmak çalıların gerçek olduğuna inandırdı onu. Çalılar... Üzerleri küçük elmalar gibi lezzetli böğürtlenlerle dolu.

"Yaşasın böğürtlenler!" diye bağırdı çatlak, boğuk bir sesle ve son kuşkuları, biraz ileride çalıların üstüne düşmüş bir meyveyle ziyafet çeken iki karganın kanatlanması ve öfkeli gaklamalarıyla yok oldu.

Trisha yürümeye niyetliydi, ama koştuğunu fark etti. Çalılara yaklaştığında yanakları ince renk çizgileriyle kızarmış bir şekilde

durdu topuklarının üstünde, nefes nefese kalmıştı. Kirli ellerini uzattı, sonra, onlara dokunmaya kalkarsa, parmaklarının içlerinden geçeceklerini düşünerek geri çekti. Çalılar bir filmde olduğu gibi (Pete'in pek sevdiği filmlerden biri) parıldayacak ve sonra gerçekte ne olduklarını göstereceklerdi.

"*Hayır,*" dedi ve elini uzattı. Bir an emin değildi, ama sonra... Ve sonra...

Parmaklarının arasındaki böğürtlenler küçük ve yumuşaktılar. İlk kopardığını ezdi, derisine kırmızı salgı damlacıkları fışkırttı ve bir keresinde tıraş olurken yüzünü kesen babasını izlediği geldi aklına.

Üstünde damlacıklar (biraz da böğürtlen kabuğu) olan parmağını kaldırıp ağzına götürdü ve dudaklarının arasına koydu. Tadı buruk tatlıydı, Teaberry çikletini değil, buzdolabında soğuk duran bir şişeden dökülen yaban mersini suyunu hatırlattı. Bu tat ağlattı onu, ama yanaklarından süzülen yaşların farkında değildi. Daha fazla meyve almak için elini uzattı, onları yapraklarından yapışkan kanlı gruplar halinde sıyırıyor, ağzına dolduruyor, çiğnemeden yutuyor ve yenileri için uzanıyordu.

Gövdesi kendini meyvelere açtı, o tatlı tadın keyfini çıkardı. Keyfin oluşumunu hissetti-bununla *kendinden geçti*, Pepsi'nin deyişiyle. Düşünen benliği çok uzaklarda gibiydi, olan biteni izliyordu. Ellerini çevresine dolayıp hepsini birden kopararak harmanladı. Parmakları, avuçları ve çok kısa sürede ağzı da kızardı. Çalıların daha derinlerine daldıkça, berbat bir yaralanma furyasına dalmış ve en yakın acilde çabuk dikiş atılması gereken bir kızı andırmaya başlamıştı.

Meyvelerle birlikte bazı yaprakları da yedi ve annesi haklıydı onlar hakkında, bir ağaçkakan olmasan bile onlar güzeldi. Keskin bir tattı. Birbirine karışan bu iki tat ona Büyükanne McFarland'ın kızarmış tavukla birlikte ikram ettiği jöleyi hatırlattı. Böyle yiyerek yoluna devam edebilirdi, ama mevye alanı birden sona erdi. Trisha son çalı demetinden çıktı ve karşısında oldukça büyük bir

karacanın ürkmüş yüzünü ve koyu kahverengi gözlerini gördü. İki avuç meyveyi yere düşürdü ve manyakça ruj sürülmüş gibi görünen dudaklarının arasından bir çığlık attı.

Bir karaca, Trisha böğürtlenlerini çatırtıyla çiğneyip geçerken rahatsız olmamış, Trisha'nın çığlığıyla rahatsız olmuş gibiydi sanki. Trisha daha sonra bu karacanın gelecek av mevsimini atlatabilmesi için şanslı olması gerektiğini düşündü. Karaca yalnızca kulaklarını oynattı ve gölgeli yeşil, altın renkli ışınların kesiştiği bir açıklığa sıçrayarak iki adım attı, bunlar daha çok zıplama gibiydi.

Arkasında, ürkerek onu izleyen, ince bacaklı iki yavru daha vardı. Karaca omzunun üstünden Trisha'ya bir daha baktı, sonra o sıçrayan adımlarla yavrularının yanına gitti. Kunduzları gördüğünde olduğu gibi şaşkın ve keyifli bakışlarla onu izlerken Trisha, karacanın ayaklarında o Flubber'dan* bir kat sürülmüş yaratık gibi hareket ettiğini düşündü.

Üç karaca kayın ağaçlarının açıklığında sanki aile fotoğrafı için poz verir gibi durdular. Sonra karaca yavrulardan birini iteledi (belki de böğrünü ısırdı) ve üçü birden yola koyuldular. Trisha onların kuyruklarının yokuş aşağı salınışını gördü ve sonra açıklık ona kaldı.

"Güle güle!" diye bağırdı. "Teşekkürler geldiğiniz için."

Karacaların burada ne yaptığını anlayarak durdu. Ormanın tabanı kayın fıstığı kabuklarıyla kaplıydı. Bu fıstıkları annesinden değil de okulda fen dersinden öğrenmişti. On beş dakika önce açlıktan ölüyordu. Şimdiyse Şükran Günü yemeğinin ortasındaydı. Vejeteryan versiyonu evet, ne olacak yani?

Trisha diz çöktü, fıstıklardan birini aldı ve tırnaklarını kabuğun çizgisine soktu. Fazla bir şey beklemiyordu, ama şam fıstığı kadar kolay açıldı. Kabuk bir parmağın bir boğumu kadardı, içiyse bir ayçiçeği çekirdeğinden biraz daha büyüktü. Tadına baktı biraz,

* Flubber: Aynı adlı filmde icat edilen zıplayan bir nesne. (ed.)

güzeldi. Böğürtlenler kadar iyiydi, ama vücudu bunu değişik biçimde istiyordu.

Böğürtlenler açlığını büyük ölçüde kesmişti; kaç tanesini tıkındığı hakkında hiçbir fikri yoktu (yapraklar da cabası; dişleri herhalde Pepsi'nin sokağında oturan o acayip çocuk Arthur Rhodesunkiler gibi yeşildiler). Ayrıca midesi de büzülmüştü herhalde. Şimdi yapması gereken...

"Depolamak," diye mırıldandı. "Evet canım, bolca depola."

Enerjisine yeniden nasıl kavuştuğunu anlayarak çantasını sırtından indirdi (şaşırmanın ötesindeydi bu, gerçekte biraz ürkütücüydü) ve kapağını açtı. Kirli ellerle fıstıkları toplayarak açıklık boyunca emekledi. Saçları gözlerinin önüne sarkmıştı, kirli gömleği sallanıyordu ve arada bir, bin yıl önce giydiğinde üstüne oturan, ama artık yukarıda durmak istemeyen pantolonunu çekiştiriyordu. Fıstıkları toplarken otomobil camı şarkısını mırıldanıyordu, 1-800-54-GIANT. Çantanın dibine koyacak kadar fıstığı olduğunda yavaşça böğürtlenlerin olduğu yola döndü, topladığı (ağzına doldurmadığı) böğürtlenleri çantasındaki fıstıkların üzerine attı.

Daha önce durduğu yere gelip, uzanıp gördüğü şeye dokunmak için cesaretini toplamaya çalışırken neredeyse normal gibiydi. Bütünüyle değil, ama oldukça iyi. Aklına gelen sözcük sağlam sözcüğüydü ve o kadar hoşuna gitti ki yüksek sesle söyledi, bir kez değil iki kez.

Çantasını yanında sürükleyerek nehre gitti ve bir ağacın altına oturdu. Suyun içinde, akıntının yönünde mutlu bir haberci gibi hızla giden üstü benekli bir balık gördü; yavru bir alabalıktı belki de.

Trisha, yüzünü güneşe çevirip gözlerini kapatarak olduğu yerde oturdu. Sonra çantasını kucağına çekti ve meyveleri ve fıstıkları birbirine karıştırarak elini çantasının içine soktu. Bu hareketi ona *Para Kasası*'nda oynayan Cimri Amca McDuck'ı hatırlattı ve keyifle güldü. Görüntü saçma ve aynı zamanda kusursuzdu.

Bir düzine kadar fıstığın kabuğunu soydu, onları aynı sayıda meyveyle karıştırdı (bu kez saplarını ayırmak için kırmızı boyalı parmaklarını bir hanımefendi gibi kullanmıştı) ve üç defada ağzına attı; yemek üstü tatlısı. Tadı annesinin her zaman yediği o kahvaltı gevrekleri gibi cennet meyvesine benziyordu ve son avuç dolusunu bitirdiğinde yalnız doyduğunu değil, tıkabasa doyduğunu da fark etti. Bu duygunun ne kadar süreceğini bilmiyordu (belki de fıstık ve meyveler Çin yemeği gibiydiler, sizi şişirirler ama bir saat sonra yeniden açsınızdır) ama şu an orta kısmı fazla doldurulmuş bir Noel çorabı gibiydi. Tok olmak harikaydı. Dokuz yıl bunu bilmeden yaşamıştı ve hiç unutmayacağını ümit etti; tok olmak harikaydı.

Trisha yeniden ağaca yaslandı ve çantasının içine mutluluk ve minnettarlıkla baktı. Eğer bu kadar tok olmasaydı (*sıçrayamayacak kadar tok,* diye düşündü), meyvelerin ve fıstıkların o karışık nefis kokusunu burnuna çekmek için başını yem torbasına sokan bir at gibi çantasının içine sokardı.

"Hayatımı kurtardınız, çocuklar," dedi. "Kahrolası hayatımı kurtardınız."

Hızla akan nehrin uzak kıyısında çam iğnelerinden halıyla kaplanmış bir açıklık vardı. Güneş bu açıklığın üstüne dans eden çiçek tozlarıyla dolu parlak sarı ışık demetleri halinde düşüyordu usulca. Bu ışıkta kelebekler de uçuşup duruyorlardı. Trisha, gurultunun kesildiği karnının üstünde kavuşturdu ellerini ve kelebekleri izledi. O an annesini, babasını, kardeşini veya en yakın arkadaşını özlemiyordu. O anda, yürürken her yeri ağrıyor, poposu batıyor ve kaşınıyordu, ama eve gitmek bile istemiyordu. O anda huzurluydu, hatta huzurlu olmaktan da öteydi. Hayatının en büyük mutluluğunu yaşıyordu. *Eğer buradan kurtulursam, onlara hiç anlatamayacağım,* diye düşündü. Nehrin öte yanındaki kelebekleri izlerken göz kapakları kapanıyordu. Kelebeklerden ikisi beyazdı, üçüncüsü koyu renkli kadife gibiydi, kahverengi belki de siyahtı.

Ne anlatacaktın tatlım? Sert sokak kızıydı, ama ilk defa soğuk değildi sesi, yalnızca meraklıydı.

Gerçekten olanı. Ne kadar basit. Yalnızca yemek... Yemek, yalnız yemek ve sonra tok olmak...

"Altduyum," dedi Trisha. Kelebekleri izledi. İki beyaz ve bir koyu renkli, her üçü de ikindi güneşinde hızla hareket ediyorlardı.

Sağ elini soldan ayırdı, döndü ve avucu yukarı gelerek toprağa vurdu. Onu yeniden yerine koymak çok zahmetli geldi Trisha'ya, sadece bu nedenle olduğu yerde bıraktı.

Altduyum ne, tatlım? Ne olmuş ona?

"Şey," dedi Trisha, hafif, uykulu, düşünceli bir sesle. "*Hiçbir şey* değil gibi değil... Değil mi?"

Sert sokak kızı cevap vermedi. Trisha mutluydu. Kendisini o kadar uykulu, o kadar tok, o kadar harika hissediyordu ki... Uyumadı, daha sonra uyumuş olmalıydı, ama öyle gibi değildi sanki. Babasının daha küçük, daha yeni evinin arkasındaki bahçeyi düşündüğünü hatırladı, çimenlerin nasıl kesilmesi gerektiğini ve bahçe cücelerinin nasıl sinsi göründüğünü (sanki kimsenin bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi) ve babasının, vücudundan gelen o bira kokusuyla kendisine nasıl yaşlı ve kederli göründüğünü düşündü. Hayat çok hüzünlü olabiliyor gibi geldi ona ve çoğunlukla da öyleydi zaten. İnsanlar sanki böyle değilmiş gibi davranıyorlardı ve çocuklarını korkutmamak ve vazgeçirmemek için onlara yalan söylüyorlardı (gördüğü sinema veya televizyon programlarından hiçbiri onu, dengesini kaybetmeye ve kendi pisliğinin içine düşmeye hazırlamamıştı mesela), ama evet, hüzünlü olabiliyordu. Dünyanın dişleri vardı ve canı isteyince ısırabilirdi seni. Bunu biliyordu artık. Daha dokuz yaşındaydı, ama bunu biliyordu ve kabul edebileceğini düşündü. Neredeyse on yaşında olacaktı ve yaşına göre olgundu.

Neden sizlerin yaptığı hataları biz ödemek zorundayız bilemiyorum!

Bu, Pete'in söylediğini duyduğu son sözdü ve şimdi yanıtı bildiğini düşündü Trisha. Sert bir yanıttı, ama galiba doğruydu; sırf bundan ötürü.

Trisha artık birçok bakımdan Pete'den yaşlı olduğunu düşündü.

Nehrin aşağı tarafına baktı ve bir başka nehrin, oturduğu yerin on metre uzağında kendi nehrine karıştığını gördü; nehrin kıyısının üzerinden küçük bir çağlayan olarak geliyordu. Bulduğu ikinci dere giderek büyüyecek, büyüyecekti, bu kendisini insanlara götürecekti. Bu dere...

Gözlerini derenin öteki yanındaki açıklığa kaydırdı ve orada üç kişi ona bakarak duruyorlardı. En azından ona baktıklarını tahmin etti; Trisha yüzlerini göremiyordu. Ayaklarını da. Eski günlerle ilgili filmlerdeki rahipler gibi uzun cüppeler giymişlerdi. ("*Eski* günlerde şövalyeler *keldi ve* kadınlar popolarını gösterirlerdi" diye şarkı söylerdi Pepsi Robichaud bazen ip atlarken.) Cüppelerin etekleri, açıklığın iğnelerden halısında birikiyordu. Yüzlerini gizleyen kukuletaları geçirmişlerdi başlarına. Trisha derenin üstünden baktı onlara, biraz ürkmüştü ama gerçekten korkmamıştı o sırada. Cüppelerden ikisi beyazdı. Ortadakinin giydiği siyahtı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Trisha. Biraz daha dik oturmaya çalıştı ama beceremediğini fark etti. Yemeklerle çok doluydu. Ömründe ilk kez yemekle *uyuşturulmuş* gibi hissediyordu kendini. "Bana yardım edebilir misiniz? Ben kayboldum. Ben kaybolalı..." Hatırlayamıyordu. İki gün müydü yoksa üç mü? Uzun zaman oldu. "Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Yanıt vermediler, yalnız orada ona bakarak durdular (baktıklarını farz etti en azından) ve Trisha işte o zaman korkmaya başladı. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı ve cüppelerinin uzun yenleri üstlerine döküldüğü için elleri görünmüyordu.

"Kimsiniz? Bana kim olduğunuzu söyleyin!"

Soldaki ileri doğru çıktı ve elini başlığına uzattığında cüppenin kolu açılarak uzun beyaz parmakları gözüktü. Başlığı geri itti ve geriye çekik çeneli, akıllı bir yüz ortaya çıktı. Sanford ilkokulunda onlara New England'ın kuzeyinde yetişen bitkileri ve hayvanları öğreten fen öğretmeni Bay Bork'a benziyordu. Oğlanların çoğu ve kızların bazıları (mesela Pepsi Robichaud) ona Sersem Bork derdi. Derenin üstünden ve altın çerçeveli küçük gözlüklerinin arkasından ona baktı.

"Ben Tom Gordon'un tanrısından geliyorum," dedi. "Kurtarış yaptığında işaret ettiği."

"Öyle mi?" dedi Trisha kibarca. Bu adama güvendiğinden emin değildi. Eğer Tom Gordon'un Tanrısı olduğunu söylediyse, ona güvenmeyeceğini pekâlâ biliyordu. Birçok şeye inanabilirdi, ama Tanrı'nın dördüncü sınıf fen öğretmenine benzeyeceğine değil. "Bu çok ilginç."

"Sana yardım edemez," dedi Sersem Bork. "Bir sürü şey oluyor bugün. Japonya'da bir deprem oldu mesela, kötü bir tane. Kural olarak insanların işlerine karışmaz, yine de, itiraf etmeliyim ki kendisi bir spor taraftarıdır. Ama Red Sox olması gerekmez."

Geri gitti ve başlığını taktı. Bir an sonra sağda duran öteki beyaz cüppeli ileri doğru çıktı. Trisha da bunu bekliyordu zaten. Bu işler belirli bir sıra izlerdi; üç dilek, fasulye sırığından yukarı üç çıkış, üç kız kardeş, kötü cücenin adını bilmek için üç şans. Tabii ormandaki fıstıkları yiyen üç karacayı da saymazsan.

Rüya mı görüyorum, diye sordu kendine, sol elmacık kemiğinin üstündeki eşekarısı ısırığına dokunmak için elini uzattı. Oradaydı ve biraz inmiş olmasına rağmen dokununca acıyordu şişlik.

Rüya değildi. Ama ikinci beyaz cüppeli kukuletasını açtı ve babasına benzeyen bir adam gördü (tam değil, ama birinci beyaz cüppenin Bay Bork'a benzediği kadar benziyordu Larry

McFarland'a), öyle olması gerektiğini düşündü. Eğer öyleyse, bu şimdiye kadar gördüğü rüyaların hiçbirine benzemiyordu.

"Sakın bana," dedi Trisha, "Altduyumdan geldiğinizi söylemeyin, olur mu?"

"Aslında, altduyum *benim,*" dedi babasına benzeyen adam özür diler gibi. "Görünmek için senin tanıdığın birinin biçimine girmek zorundaydım, çünkü ben gerçekte oldukça güçsüzüm. Senin için bir şey yapamam, Trisha, özür dilerim."

"Sarhoş musun sen?" dedi Trisha birden kızarak. "Öylesin, değil mi? Buradan alıyorum kokunu, öff!"

Altduyum utanarak güldü hafifçe, bir şey söylemedi, geri çekilip başlığını taktı.

Şimdi siyah cüppeli kişi ileri doğru çıktı. Trisha aniden dehşete kapıldı.

"Hayır," dedi. "Sen değil." Ayağa kalkmaya çalıştı, ama hareket edemedi. "Hayır sen değil, git burdan, beni rahat bırak."

Ama siyaha bürünmüş kol, sarı beyaz pençeleri açığa çıkararak havaya kalktı. Ağaçlarda izleri olan pençeler, geyiğin başını koparıp sonra da gövdesini parçalayan pençeler.

"Hayır," diye fısıldadı, Trisha. "Hayır, lütfen. Görmek istemiyorum."

Kara cüppe aldırmadı. Kukuletasını geriye itti. Orada bir yüz yoktu, yalnız eşekarılarından oluşan şekilsiz bir baş vardı. İtişip vızıldayarak birbirlerinin üzerinden geçiyorlardı. Onlar hareket ettikçe Trisha bir insan yüzündeki rahatsız edici çizgileri gördü; boş bir göz, gülümseyen bir ağız. Sineklerin geyiğin başında vızıldadıkları gibi vızıldıyordu; sanki kara cüppeli yaratığın başında beyin yerine bir motor varmış gibi vızıldıyordu.

"Ben ormandaki şey'den geliyorum," dedi kara cüppe vızıldayan, insan dışı bir sesle. Trisha'ya sanki radyoda size sigara içmemenizi söyleyen ses gibi geldi, bir kanser ameliyatında ses

tellerini kaybeden ve bir aletle konuşmak zorunda kalan adam gibi. "Ben Kayıpların Tanrısı'ndan geliyorum. Seni izliyordu o. Seni bekliyordu. Senin mucizen o ve sen de onun mucizesisin."

"Git buradan!" diye bağırmaya çalıştı Trisha, ama aslında boğuk ve inleyen bir fısıltı çıktı.

"Dünya senaryoların en kötüsü ve korkarım bütün hissettiklerin gerçek," dedi vızıldayan eşekarısı sesi. Pençeleri böceklerden oluşan derisini yırtıp altındaki parlak kemiği göstererek başının kenarını tırmaladı. "Dünya acıdan oluşan bir kabukla örtülü, kendi kendine öğrenmiş olduğun bir gerçek bu. Bu kabuğun altında kemik ve paylaştığımız Tanrı'dan başka bir şey yok. Buna inanmak gerek, aynı fikirde misin?"

Dehşet içinde, ağlayarak başını çevirdi Trisha ve yeniden dereye doğru çevirdi gözlerini. İğrenç Eşekarısı Rahibe bakmadığı zaman biraz kımıldayabildiğini fark etmişti. Ellerini yanaklarına götürdü, gözyaşlarını sildi, sonra yeniden baktı. "Sana inanmıyorum! İnanmıyorum!"

Eşekarısı Rahibi gitmişti. Hepsi gitmişlerdi. Yalnız derenin üstünde dans eden kelebekler vardı, üç tanenin yerine sekiz veya dokuz taneydiler, yalnız siyah ve beyaz değil, rengârenktiler. Ve ışık da değişikti, altın turuncu bir ton almaya başlamıştı. En az iki, belki de üç saat geçmişti. Demek uyumuştu. "Hepsi bir rüyaydı." Masallarda dedikleri gibi ama ne kadar zorlarsa zorlasın uyuduğunu hatırlayamıyordu, bilinç zincirinde bir kopma yok gibiydi. Ve bir rüya gibi *değildi* sanki.

Aynı anda hem korkutan hem de rahatlatan bir fikir geldi Trisha'nın aklına o anda; belki de fıstık ve meyveler onu besledikleri gibi uyuşturmuşlardı da. İnsana uyuşturucu etkisi yapan mantarlar olduğunu biliyordu, çocuklar bazen kafayı bulmak için parçalar koparıp yiyorlardı ve eğer mantarlar bunu yapabiliyorlarsa, böğürtlenler neden yapmasındı?

"Veya yapraklar," dedi. "Belki de yapraklardı. İddiaya girerim onlardı." Tamam, artık *onlardan* yemeyecek, enerji verici olsun olmasın.

Trisha ayağa kalktı, midesine bir kramp girince yüzünü buruşturdu ve eğildi. Gaz çıkardı ve rahatladı. Sonra dereye gitti, suyun dışına çıkan birkaç kayayı gözüne kestirdi ve karşıya geçmek için kullandı onları. Sanki başka bir kız gibi hissediyordu kendini bazen, canlı ve enerji dolu, ama eşekarısı rahibini düşünmek ürkütüyordu onu ve bu huzursuzluğunun güneş battıktan sonra artacağını biliyordu. Eğer dikkatli olmazsa, çok fena korkabilirdi. Ama eğer bunun, yalnızca böğürtlen yaprakları yediğinden veya alışık olmadığı bir suyu içmekten oluşan bir rüya olduğunu kendine ispat edebilirse....

Aslında o küçük açıklıkta olmak ürkütüyordu onu, aptal kızın aşığının evine gidip, "kimse var mı" diye sorduğu, insanların bıçaklandığı bir filmde olduğu gibi. Yeniden derenin karşısına baktı, anında ormanın bu tarafında bir şey kendisine bakıyormuş gibi geldi ve Trisha o kadar hızla yön değiştirdi ki neredeyse yuvarlanıyordu. Hiçbir şey yoktu orada. Görebildiği kadarıyla hiçbir yerde bir şey yoktu.

"Seni korkak," dedi yavaş sesle, ama o izlendiği duygusu geri gelmişti ve adam akıllı, güçlüydü, Eşekarısı Rahibi. Kaybolanların Tanrısı öyle demişti. Seni izliyor, seni bekliyordu.

Eşekarısı Rahibi başka şeyler de söylemişti, ama o bunu hatırlıyordu.

Seni izliyor, seni bekliyor.

Trisha cüppeli üç kişiyi gördüğünden oldukça emin olduğu yere gidip onlardan bir iz aradı, herhangi bir iz. Hiçbir şey yoktu. Daha yakından bakabilmek için bir dizinin üstüne çöktü ama yine de bir şey bulamadı, korkmuş beyninin ayak izi diye yorumlayabileceği, çam iğnelerinin ezilmiş bir parçası bile yoktu. Yeniden ayağa kalktı, dereyi geçmek için dönerken ormandaki bir şey gözüne çarptı.

O yöne doğru yürüdü, sonra ince gövdelerinin içindeki genç ağaçların, toprağın üstündeki yer ve ışık için savaşarak, açgözlü çalılarla toprağın altındaki kök yeri için savaşarak büyüdüğü, karmakarışık karanlığın içine doğru bakarak durdu. Kararmakta olan yeşilin içinde huş ağaçları cılız hayaletler gibi orada burada duruyordu. Bunlardan birinin kabuğuna yayılmış bir leke vardı.

Trisha ürkek bir halde omuzunun üstünden baktı, sonra ormana ve huş ağacına doğru yürüdü. Kalbi göğsünde gümbürdüyor ve beyni buna son vermesini haykırıyor, bir aptal, bir salak, boktan biri olmamasını söylüyordu, ama o devam etti.

Huşun altında yatan birbirine dolanmış bir kangal kanlı bağırsak o kadar tazeydi ki daha ancak birkaç sinek toplayabilmişti. Dün böyle bir şeyin görüntüsü onu kusmamak için bütün gücünü toplamaya zorlardı, ama hayat değişik görünüyordu bugün; her şey değişmişti. Midesinde kelebekler yoktu, boğazının derinliklerinde dolu dolu hıçkırıklar yoktu, arkasını dönmek veya en azından gözlerini kaçırmak içgüdüsü yoktu. Bunların yerine çok daha fena olan bir soğukluk hissediyordu. Boğulma gibiydi bu, ama içeriden dışarı doğru.

Bağırsakların bir yanında kahverengi kürkten bir parça vardı ve onun yanında da beyaz lekeler görebiliyordu. Bu bir yavru karacadan kalanlardı, kayın fıstıklarını bulduğu yerde rastladığı iki tane yavru karacadan biri olduğundan çok emindi.

Ormanın gece olmak üzere olan kısmında, daha içerlerine doğru, üstünde o derin pençe izlerinden olan bir kızılağaç gördü. Yüksekteydiler, ancak çok uzun boylu bir adamın ulaşabileceği bir yerde. Trisha bu işaretleri bir adamın yaptığına inamıyordu ya.

Seni izlemekteydi. Ve şu anda yine izliyordu. Gözlerin, böcekler ve tatarcıkların gezindiği gibi teninde gezindiğini hissedebiliyordu. O üç rahibi rüyasında görmüş veya halüsinasyon görmüş olabilirdi, ama karaca bağırsakları veya kızılağacın üstündeki

pençe izleri bir halüsinasyon değildi. O gözler de halüsinasyon değildi.

Trisha nefes nefese, gözleri yuvalarında bir o yana bir bu yana dolaşıp, ormandaki *şey*'i, Kaybolanların Tanrısı'nı görmeyi bekleyerek derenin sesine doğru geri gitti. Çalılardan kurtuldu ve küçük dallara tutunarak dereye kadar geri gitti. Oraya varınca döndü ve kayalara basarak üstünden geçti, şu anda bile *şey*'in sivri dişler, pençeler ve acıtan darbelerle arkasında ormandan fırlayacağına kısmen inanıyordu. İkinci taşın üstünde ayağı kaydı, neredeyse suya düşüyordu, dengesini korumayı başardı ve zorlukla karşı kıyıya tırmandı. Döndü ve geriye baktı. Hiçbir şey yoktu orada. Hatta, birkaçının gündüzden beri hâlâ dans etmesine rağmen kelebeklerin çoğu da gitmişti.

Burası, böğürtlen çalılarının ve kayın fıstıkları açıklığının yanında, geceyi geçirmek için herhalde iyi bir yerdi, ama rahipleri gördüğü yerde kalamazdı. Onlar herhalde rüyadaki hayallerdi, ama siyah cüppelisi çok korkunçtu. Ayrıca karaca yavrusu da vardı. Sinekler tüm güçleriyle bir gelsinler, vızıltılarını duyardı.

Trisha çantasını açtı, bir avuç meyve aldı, sonra duraksadı. "Teşekkür ederim," dedi onlara. "Şimdiye kadar yediğim en güzel yiyeceksiniz, biliyorsunuz."

Birkaç tane kayın fıstığını soyup yiyerek derenin yanından yürümeye başladı yeniden. Biraz sonra şarkı söylemeye başladı, önce çekinerek sonra gün solmaya başlarken şaşırtıcı bir heyecanla. "Kollarını sar bana çünkü yanında olmalıyım. Sonsuza kadar beraber... Kendimi yeni gibi hissediyorum yanında...."

Evet, canım.

YEDİNCİ DEVRENİN BAŞI

Alacakaranlık gerçek karanlığa dönüşürken Trisha mavi gölgeli küçük bir vadiye bakan, kayalıklı açık bir yere geldi. Işık görmeyi ümit ederek gözden geçirdi burasını, ama ışık falan yoktu. Bir dalgıç kuşu öttü bir yerlerde ve bir karga yanıt verdi öfkeli sesiyle. Hepsi bu.

Çevreye bakındı ve birkaç alçak kaya gördü. Aralarında birikmiş çam iğneleri tümsekler oluşturuyordu. Trisha çantasını kayalardan birinin üstüne koydu, en yakın çam ağacının yanına gitti ve bir yatak yapmak için dal kopardı. Kusursuz uyku yatağı değildi tabii, ama yeterli olacağını düşündü. Yaklaşmakta olan gece, artık alışılmış yalnızlık ve yuva hasretinin hüzünlü duygularını geri getirmişti, ama dehşetin büyük bir kısmı geçmişti. İzleniyormuş duygusu yok olmuştu. Eğer ormanda gerçekten bir şey var olmuşsa, gitmiş ve onu yalnız bırakmıştı yeniden.

Trisha dereye gitti tekrar, çömeldi ve derenin suyundan içti. Bütün gün arada sırada küçük kramplar girmişti midesine, ama vücudunun her şeye rağmen suya alıştığını düşündü. "Meyveler ve fıstıklarla da problem yok, ayrıca," dedi, sonra gülümsedi. "Birkaç kötü rüyadan başka."

Yeniden çantasının ve uydurma yatağının yanına gitti, Walkman'ini aldı ve kulaklıkları taktı. Terli tenini üşütecek ve kendisini titretecek kadar soğuk bir rüzgâr esti o sırada. Trisha pançosun-

dan kalan harap parçayı çıkardı ve kirli mavi plastiği battaniye gibi örttü üstüne. Isıtmaya yaramayacaktı pek, ama (bu annesinin bir lafıydı) önemli olan niyetti.

Walkman'ini açtı, ayarları değiştirmemiş olmasına rağmen bu gece yalnız zayıf parazitler alabiliyordu. WACS'yi kaybetmişti.

Trisha FM'de gezindi. 95'te cılız bir klasik müzik ve bir de 99'da kurtuluş için bağıran bir İncil şarlatanı buldu. Kurtuluşla çok ilgiliydi, ama radyodaki adamın sözünü ettiğinden değil; şu anda Tanrı'dan istediği tek yardım dostça el sallayan insanlarla dolu bir helikopterdi. 104'te Celine Dion'u yakaladı, ses çok temiz ve yüksek geliyordu, duraksadı, sonra ayar düğmesini çevirmeyi sürdürdü.

FM'de beyzbol yoktu, hatta hiçbir şey yoktu. Trisha kısa dalgaya çevirdi ve Boston'daki WEEI olan 850'ye doğru gitti. EEI Red Sox'un amiral gemisi istasyonuydu. Güzel bir ses kalitesi filan beklemiyordu, ama ümitliydi; geceleri kısa dalgadan birçok radyo bulunabiliyordu ve EEI'nin güçlü bir sinyali vardı. Herhalde gider gelirdi, ama buna dayanabilirdi. Bu gece yapacak fazla bir şeyi yoktu, sıcak randevular filan gibi.

EEI'nin sesi iyiydi, cam gibi parlaktı hatta, ama Joe ve Troop yoklardı. Onların yerine babasının "talk-show aptalları" dediği tipten bir adam vardı. Bu bir *spor* talk-show aptalıydı. Boston'da yağmur olabilir miydi? Oyun iptal edilmiş, sahaya muşambalar mı sermişti? Trisha kuşkuyla lacivert kadifenin üstünde şimdi ilk yıldızların parladığı, kendi gökyüzü parçasına baktı. Çok geçmeden zilyonlarca olacaktı onlardan; tek bir bulut bile göremiyordu. Tabii Boston'dan yüz elli mil uzaktaydı, belki de daha fazla, ama talk-show aptalı, Framingham'dan Walt'la telefonda konuşuyordu. Walt araba telefonundan konuşuyordu. Talk-show aptalı, onun şu anda nerede olduğunu sorunca Framinghamlı Walt "Danvers'da bir yerde Mike," dedi, kasabanın adını bütün Massachussetts halkının yaptığı gibi telaffuz ederek. *Danvizz*, sanki

bir kasaba değil de bozuk mideyi düzeltmek için içtiğin bir şey gibiydi. *Ormanda mı kayboldunuz? Doğrudan dereden su içip bunun sonucu olarak bütün içinizi dışınıza mı çıkardınız? Bir kaşık dolusu Danvizz ve hızla iyi hissedeceksiniz kendinizi!*

Framinghamlı Walt, Tom Gordon'un her kurtarış yaptığında neden gökyüzünü işaret ettiğini öğrenmek istiyordu ("Biliyorsun Mike, hani şu gösterme işi," diyordu Walt) ve Mike, talk-show aptalı bunun 36 numaranın Tanrı'ya teşekkür etme şekli olduğunu açıklıyordu.

"Onun yerine Joe Kerrigan'ı işaret etmeli," dedi Framinghamli Walt. "Onu oyun kapatıcıya çevirmek Joe Kerrigan'ın fikriydi. Başlatıcı olarak bir işe yaramıyordu, biliyor musun?"

"Belki de Tanrı verdi bu fikri Joe Kerrigan'a, hiç düşündün mü bunu Walt?" diye sordu talk-show aptalı. "Joe Kerrigan Red Sox'un atıcı koçu olduğunu siz bilmeyenler için söyleyeyim."

"*Ben* biliyorum sersem," diye mırıldandı Trisha sabırsızlıkla.

"Biz burada Sox'dan söz ederken, Sox'lular az bulunan bir gecenin keyfini sürüyorlar," dedi talk-show aptalı Mike. "Yarın Oakland'la üç oyunluk bir set açıyorlar. Evet, Batı Kıyısı işte geliyoruz ve bütün heyecanı burada, WEEI'de izleyeceksiniz, ama bugün açık randevu günü."

Açık randevu, bu her şeyi açıklıyordu. Trisha saçma bir hayal kırıklığıyla çöktüğünü hissetti ve gözlerinde yine gözyaşları birikmeye başladı. Artık çok çabuk ağlıyordu, her şeye ağlar olmuştu. Ama maçı bekliyordu, lanet olsun; onları duyamayacağını anlayıncaya kadar Joe Castiglione ve Jerry Trupiano'nun seslerini duymaya ne kadar gereksinmesi olduğunu bilmiyordu.

"Birkaç açık hattımız var," dedi talk-show aptalı, "hadi onları dolduralım. Orada, Mo Vaughn'ın çocuk gibi davranmayı bırakıp noktalı çizgiyi imzalaması gerektiğini düşünen var mı? Ne kadar paraya gereksinmesi var bu adamın zaten? İyi soru değil mi?"

"*Aptalca* bir soru, seni budala," dedi Trisha, hırçınlıkla. "Eğer Mo gibi vurabilseydin, sen de çok para isterdin."

“Harika Pedro Martinez’le ilgili konuşmak ister misiniz? Darren Lewis? Şaşırtıcı Sox yedek kulübesi? Red Sox’lardan *güzel* bir sürpriz, inanabilir misiniz? Beni arayın, ne düşündüğünüzü söyleyin. Sakın bir yere ayrılmayın, birazdan yine burada olacağız.”

Neşeli bir ses tanıdık bir melodiyi söylemeye başladı: “*Ön camınız* patlayınca kimi ararsınız?”

“1-800-54-GIANT” dedi Trisha, sonra EEI’den başka yere geçti. Belki de başka bir maç bulabilirdi. Nefretlik Yankeeler bile olurdu. Ama beyzbol bulmadan önce kendi adını duyarak afalladı.

“... soluyor, cumartesi sabahından beri kayıp olan Patricia McFarland için.”

Haber spikerinin sesi zayıf, duraklayan ve parazit yüzünden kesik kesikti. Trisha, parmaklarını kulaklarına götürüp küçük siyah topuzları daha içeri bastırarak öne eğildi.

“Connecticut kanun uygulayıcı otoriteleri, Maine polisine yapılan bir telefon ihbarı üzerine bugün Massachusetts, Weymouth’dan Francis Raymond Mazzerole’u tutukladı ve McFarland’ın kayboluşuyla ilgili olarak onu altı saat sorguladı. Halen Hartford köprü inşaatında çalışan bir inşaat ustası olan Mazzerole, iki kez çocuklara sarkıntılıktan mahkûm olmuş, şu anda cinsel saldırılar ve çocuklara sarkıntılıktan dolayı Maine’de sürgünde bulundurulmaktadır. Ancak Patricia McFarland’ın bulunduğu yerle ilgili bilgisi bulunmadığı anlaşılmaktadır. Soruşturmada yetkili ağızlardan biri Mazzerole’un geçen hafta sonu Hartford’da olduğunu iddia ettiğini ve birçok tanığın da bunu doğruladığını...”

Ses azalarak kesildi. Trisha radyoyu kapatıp kulaklıkları kulağından çıkardı. Hâlâ onu arıyorlar mıydı? Herhalde öyleydi, ama bugünü onun yerine o Mazzerole denen adamın çevresinde dolanarak geçirdikleri gibi bir fikri vardı.

“Bir grup budala işte,” dedi kederle ve Walkman’ini yine çantasına koydu. Çam dallarının üstüne uzandı, pançosunu üs-

tüne örttü, sonra rahat bir pozisyon alıncaya kadar omuzlarını ve kalçasını oynatarak yerleşti. Yanından bir rüzgâr eserek geçti ve kayaların arasındaki tümsekli çukurlardan birinde olduğu için mutlu oldu. Bu gece serindi ve herhalde güneş doğuncaya kadar adamakıllı soğuk olacaktı.

Yukarıda siyahın içinde, hava tahmininde söylendiği gibi zilyonlarca yıldız vardı. Tam bir zilyon yıldız. Ay doğunca biraz solarlardı, ama şimdi onun kirli yanaklarını ayazla boyayacak kadar parlaktılar. Trisha o parlak noktalardan birinin başka canlıları ısıtıp ısıtmadığını merak etti her zamanki gibi. Orada harika yabancı hayvanların bulunduğu vahşi ormanlar var mıydı?

Piramitler? Krallar ve devler? Belki de beyzbolun bir şekli?

"*Ön camınız* patlayınca kimi ararsınız?" diye mırıldandı Trisha. "1-800-54-"

Sanki yaralıymış gibi, alt dudağının üstünden hızlı nefes alarak sustu. Yıldızlardan biri düşerken beyaz bir ateş gökyüzünü tırmaladı. Çizgi siyahın yarısına kadar gitti ve sonra söndü. Bir yıldız değil tabii, gerçek bir yıldız değil, ama bir meteor.

Bir daha, sonra bir tane daha. Pançosunun yarılmış paçavraları kucağına düştü, gözleri kocaman açılmış bir şekilde kalkıp oturdu. İşte bir dördüncü ve beşinci, bunlar başka yönlere gidiyorlardı. Yalnızca bir tane meteor değildi, bir meteor *yağmuruydu* bu.

Sanki bir şey bunu anlamasını bekliyormuş gibi, gökyüzü parlak izlerden oluşan bir fırtınayla aydınlandı. Trisha, başını kaldırmış, gözleri faltaşı gibi açık, kolları yassı göğsünde kavuşmuş, sinirden tırnakları kemirilmiş elleriyle omuzlarını kavramış bir şekilde öylece bakakaldı. Böyle bir şey hiç görmemişti, böyle bir şeyin olabileceğini asla hayal edemezdi.

"Tom," diye fısıldadı titreyen bir sesle. "Tom, şuna bak. Görüyor musun?"

Çoğu düz ve inceydiler ve o kadar çabuk geçtiler ki bu kadar çok olmasalar hayal sanılabilirlerdi. Ama birkaçı, beş belki de se-

kiz tanesi, gökyüzünü sessiz havai fişekler, kenarları turuncu alev almış parlak çizgiler gibi aydınlattılar. Turuncu bir göz yanılması olabilirdi, ama Trisha öyle olduğunu düşünmüyordu.

Meteor yağmuru azalmaya başladı sonunda. Trisha uzandı yine ve yeniden rahat edinceye kadar gövdesinin sızlayan bazı uzuvlarını biraz daha yerleştirdi... Olabileceği kadar rahat en azından. Bunu yaparken anlık ışık parlamalarının atmosfer kalınlaştıkça önce kırmızılaşıp sonra ölüp dünyanın yerçekimi kuyusuna düştüklerini izledi. Uykuya dalarken hâlâ izliyordu onları Trisha.

Rüyaları açık seçik, ancak parçalar halindeydi; bir tür zihinsel meteor yağmuru. Net olarak tek hatırladığı rüya, gecenin yarısında dizleri ta çenesine kadar çekilerek yan yatmış, üşümüş ve öksürerek, titreyerek uyanmasından hemen önce gördüğüydü.

Bu rüyada kendisi ve Tom Gordon, şimdi çalılar ve genç ağaçların, özellikle kayınların bulunduğu yaşlı bir otlaktaydılar. Tom kalçasının hizasına gelen kıymıklı bir direğin yanında duruyordu. Üstünde kırmızı, paslı eski bir halka kilit vardı. Tom bunu parmaklarının arasında ileri geri oynatıyordu. Üniformasının üstüne ısınırken giydikleri eşofman üstünü giymişti. Gri yol üniforması. Bu gece Oakland'da olacaktı. Tom'a o "işaret etme"yi sormuştu. Biliyordu aslında tabii, ama yine de sormuştu. Herhalde Framinghamlı Walt bilmek istediği içindi ve Walt gibi hücresel bir budala ormanda kaybolmuş herhangi bir kıza inanmazdı. Walt bunu doğrudan oyun bitiricinin ağzından duymak isterdi.

"İşaret ediyorum çünkü, dokuzuncu devrenin sonunda gelir hep bu Tanrı," dedi Tom. Direğin üstündeki halkalı kilidi parmaklarının arasında ileri geri salladı. Halkalı anahtarınız kırılınca kimi ararsınız? 1-800-54-HALKALI ANAHTAR'ı ara tabii. "Özellikle köşelerin biri dışında hepsi doluysa." Ormanda bir şey çatırdadı bunun üzerine, belki de alay ediyordu. Trisha karanlıkta gözlerini açıp bunun kendi dişleri olduğunu anlayıncaya kadar sürdü bu çatırtı.

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı, çünkü vücudunun her parçası karşı koyuyordu. En kötüsü bacaklarıydı, sonra da sırtı. Bir rüzgâr hissetti (bu kez esinti değil hızlı) ve neredeyse yere yıkıyordu Trisha'yı. Ne kadar kilo kaybettiğini merak etti. *Böyle bir hafta daha geçirirsem bana bir ip bağlayıp uçurtma diye uçurabilirsiniz,* diye düşündü. Buna gülmeye başladı ve gülmesi bir öksürük nöbetine dönüştü. Elleri dizlerinin yukarısında, başı önüne eğik, öksürerek durdu. Öksürük göğsünün derinlerinden başlıyor ve ağzından seri, sert havlamalar gibi çıkıyordu. Harika, gerçekten harika. Elini alnına götürüp ateşi olup olmadığını anlamaya çalıştı, ama anlayamadı.

Bacakları iki yana açık bir şekilde yürüyerek (böyle yapınca poposu daha az acıyordu) yeniden çamlara gitti ve bu defa üstüne battaniye yapmak niyetiyle daha fazla dal kopardı. Bir kucak dolusu götürdü yatağına, bir ikinciyi aldı, sonra ağaçlar ve uyumak için seçtiği iğne tabanlı çukurun arasında durdu. Parlayan saat, dört buçuk yıldızlarının altında tam bir daire çizerek yavaşça döndü.

"Beni rahat bırak, olmaz mı?" diye bağırdı ve yeniden öksürmeye başladı. Öksürüğü kontrol altına alınca yeniden, ama daha yavaş bir sesle "Vazgeçemez misin?" dedi. "Bana bir mola verip, rahat bırakamaz mısın beni?"

Hiçbir şey. Ses yoktu, ama çamların arasında bir rüzgâr uğultusu vardı... Sonra bir homurtu. Kısık ve yumuşak bir sesti, insan sesine benzemiyordu. Trisha orada kollarını kokulu, özlü dal yükünün çevresine dolamış olarak durdu. Derisi küçük sert şişlerle doldu. Bu homurtu nereden gelmişti? Derenin yanından mı? Öteki taraftan mı? Çam sıralarından mı? Bunun çamlardan geldiği gibi korkunç bir fikir, neredeyse kesin bir fikirdi bu. Kendisini izleyen şey çamlardaydı. Örtünmek için dalları keserken, onun yüzü belki de kendisininkinden sadece bir metre ötedeydi. Ağaçları sıyırıp her iki geyiği de parçalayanlar, dalları ileri geri eğip,

önce çatlatıp sonra da kıran pençeler, belki de kendi ellerinin birkaç metre ötesinde dolaşıyorlardı.

Trisha yeniden öksürmeye başladı ve bu harekete geçirdi onu. Dallan karmakanşık bir şekilde yere ve o karmaşadan bir düzen yaratmaya çalışmadan aralanna girdi sürünerek. Kalçasındaki ısınldığı yere dallardan biri batınca biraz yüzünü buruşturup inledi, sonra sessizce yattı. Şimdi onun geldiğini hissediyordu, çamlann arasından süzülüp sonunda ona doğru geliyordu. Sert sokak kızının özel şey'i, eşek ansı rahibinin Kaybolanlann Tannsı. Ona ne istersen diyebilirdin; karanlık yerlerin tannsı, alt katlann imparatoru, her çocuğun en korkunç karabasanı... Her neyse, oyun oynamıyordu artık. Üstünü örten dallan öylece sıyınp canlı canlı yiyecekti Trisha'yı.

Öksürüp titriyordu, bütün gerçeklik duygusu kaybolduğundan geçici delilik halindeydi... Trisha, kollannı başının arkasına koydu ve şey'in pençeleriyle parçalanıp, dişlerle dolu ağzına tıkılmayı bekledi. Bu şekilde uykuya daldı ve salı günü sabahın ilk ışıklanyla uyandığında, her iki kolu da dirsekten aşağı uyuşmuştu. Boynunu hiç bükemedi önce. Kafası hafifçe yana eğik bir şekilde yürümek zorunda kaldı.

Galiba yaşlı olmanın nasıl bir şey olduğunu büyükanneme sormam gerekmeyecek, dedi çiş yapmak için çömeldiğinde. *Sanırım artık bunu biliyorum.*

Aralarında uyuduğu dal kümesine doğru yürürken (*bir oyuktaki sincap gibi*, diye düşündü hoşnutsuzca), iğnelerle kaplı öteki tümseklerden birinin, hatta en yakındakinin, karışmış olduğunu gördü. İğneler çevreye saçılmış ve bir yerde ta ince siyah toprağa kadar kazılmıştı. Öyleyse belki de sabahın erken karanlığında delirmemişti. Ya da *bütünüyle* delirmemişti, çünkü daha sonra, yeniden uykuya daldığında, bir şey gelmişti. Belki de çömelip uyumasını izlemişti hemen yanında. Trisha, hemen şimdi mi alsın diye düşünüp, en azından bir gün daha olgunlaşmasına karar vermişti sonra. Bir böğürtlen gibi tatlanması için bırakmıştı.

Birkaç saat önce aynı yerde aynı şekilde bir daire yaparak döndüğünü unutup, bir déjà vu yaşadığı hissiyle bir daire yaparak döndü. Başladığı yere gelince, asabi bir şekilde öksürerek durdu. Öksürük, ta derinlerden gelen bir ağrıyla göğsünü acıttı. Pek aldırmadı, ağrı hafifti en azından ve bu sabah üşüyordu.

"Gitti Tom," dedi. "Her neydiyse, yine gitti. Bir süre için en azından."

"Evet," dedi Tom, "ama geri gelecek. Ve eninde sonunda onunla karşılaşmak zorunda kalacaksın."

"Bırak bugünün kötülüğü bu kadarla kalsın," dedi Trisha. Bu Büyükanne McFarland'ın sözüydü. Ne demek olduğunu tam bilmiyordu, ama bilir gibiydi ve bu duruma uyuyordu sanki.

Tümseğinin yanındaki taşa oturdu ve üç büyük avuç dolusu meyve ve fıstığı, kahvaltı gevreği olduklarını düşünerek yedi. Meyveler bu sabah çok lezzetli değillerdi, hatta biraz serttiler, ve Trisha öğleye doğru daha da az lezzetli olacaklarını düşündü. Yine de üç avuç dolusunu da yemeye zorladı kendini. Sonra dereden su içmeye gitti. O küçük alabalıklardan bir tane daha gördü ve gördükleri, hamsilerden veya büyük sardalyalardan daha büyük olmamasına rağmen aniden birini yakalamaya karar verdi. Vücudundaki tutulma biraz açılmaya başlamıştı, güneş çıktıkça hava ısınıyordu ve biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı kendini. Neredeyse umut doluydu. Belki de şanslı. Öksürük bile azalmıştı.

Trisha yeniden karmakarışık yatağına gitti, zavallı eski pançosundan kalanları çıkardı ve toprağın üstündeki kayalardan birinin üzerine serdi. Keskin kenarları olan bir taş aradı ve derenin kenarından aşağıdaki vadiye aktığı yuvarlak ağzında bir tane buldu. Bu yokuş, kaybolduğu gün (o gün Trisha'ya en az beş yıl önce gibi geliyordu) yuvarlandığı yokuş kadar dikti, ama buradan daha kolay inilebileceğini düşündü. Tutunacak bir sürü ağaç vardı.

Trisha uyduruk kesme aracını yeniden pançosunun yanına götürdü (kayanın üstüne o şekilde yayılınca büyük bir mavi kâğıt

bebeği andırıyordu) ve başlığını omuz hizasından kesti. Başlıkla gerçekten balık yakalayabileceğinden kuşkuluydu, ama denemek eğlenceli olacaktı ve kasları biraz daha gevşeyinceye kadar yokuşu tırmanmak istemiyordu. Çalışırken şarkılar mırıldanıyordu, önce hep kafasında olan Boyz To Da Maxx'dan bir şarkı, sonra Hanson'lardan "MMMm-Bop," sonra "Take Me Out to the Ballgame,"den bir bölüm. Ama en çok, "*Ön* camınız *patlayınca* kimi ararsınız?" diye sürüp gideni söyledi.

Gecenin soğuk rüzgârı böceklerin çoğunu uzaklaştırmıştı, ama gün ısındıkça minik hava göstericilerinin alışılmış bulutu Trisha'nın başının çevresinde toplanmaya başladı. Pek farkına varmadı onların, yalnız gözlerine yaklaştıklarında sabırsız bir şekilde eliyle kovalıyordu.

Başlığını kesmeyi bitirince baş aşağı çevirdi pançoyu, eleştirel gözlerle inceledi. Kuşkusuz aptalca bir şeydi, ama bir bakıma ilginçti.

"O *lanet* şey patladığında kimi ararsın?" Trisha melodik bir fısıltıyla söyledi şarkıyı ve dereye doğru yürüdü. Suyun içinden çıkan yan yana iki tane kaya seçti üstlerine bastı. Ayrık bacaklarının arasından hızla geçen akıntıya baktı. Derenin çakılla kaplı yatağı hareketli ama berraktı. Şu anda balık yoktu, ama olsun ne olacak? Eğer balıkçı kız olmak istiyorsan sabırlı olman gerek. "Kollarını sar boynuma... çünkü yemeliyim *seni*" diye şarkı söyledi Trisha, sonra güldü. Çok aptalcaydı! Başlığını omuzlarının yırtık kumaşından baş aşağı tutarak eğildi ve uyduruk tuzağını dereye bıraktı.

Akıntı, başlığı bacaklarının arasından geriye çekti, ama açık kaldı, onun için zararı yoktu. Problem duruşundaydı, sırtı eğik, poposu havada, başı belinin hizasında. Bu durumda çok duramayacaktı ve eğer kayaların üstünde çömelmeye kalkarsa, ağrıyan titrek bacakları büyük olasılıkla kendisine ihanet edecek ve onu dereye yuvarlayacaktı. Bütün gövdesiyle suya dalması da öksürüğüne pek iyi gelmezdi.

Trisha, şakakları zonklamaya başlayınca dizlerini büküp vücudunun üst kısmını biraz dikleştirdi. Bu duruşla derenin üst kısmını göre-

biliyordu artık ve kendisine doğru gelen üç cıva parıltısı gördü; bunlar balıktı, hiç kuşkusu yoktu. Eğer tepki vermeye vakti olsaydı, Trisha mutlaka başlığı çekecek ve hiçbirini yakalayamayacaktı. Ancak tek bir düşünce için vakti vardı; *su altında kayan yıldızlar gibi.*

... Ve sonra gümüş parıltılar onun üstünde durduğu kayaların arasında dolaşmaya başladılar. Biri başlıktan sıyrıldı, ama öteki ikisi tam içine doğru yüzdüler.

"Yaşasın!" diye bağırdı Trisha.

Trisha hem neşe hem de korku ve şok dolu bu çığlıkla yeniden öne eğildi ve başlığın alt kenarını yakaladı. Bunu yaparken neredeyse dengesini kaybetti ve derenin içine düştü, ama ayakta kalmayı başardı. Kenarlarından su taşan başlığı iki eliyle kaldırdı. Derenin kıyısına geri çıkarken sular pantolonunun sol paçasını kalçasından dizine kadar ıslatarak aktı. Küçük alabalıklardan biri kıvrılarak ve kuyruğunu havada döndürerek gitti sularla, sonra suya düştü ve yüzerek uzaklaştı.

"KAHRETSİN!" diye çığlık attı Trisha, ama gülüyordu. Başlığı hâlâ elinde tutarak kıyıya tırmanırken öksürmeye de başladı.

Düz bir yere gelince başlığın içine baktı, hiçbir şey görmeyeceğinden emindi. Öteki balığı da kaybetmişti zaten, ama gidişini görememişti, kızlar pançolarının başlığıyla alabalık yakalayamazlardı, yavru olanları bile. Ama alabalık hâlâ oradaydı, bir kırmızı balık akvaryumunun içindeymiş gibi yüzüyordu orada.

"Tanrım, şimdi ne yapacağım?" diye sordu Trisha. Bu hem acı dolu hem de karmakarışık soruydu.

Yanıt veren ruhu değil bedeniydi. Wile E. Coyote'nin Roadrunner'a bakıp, onu bir Şükran Günü yemeği gibi gördüğü birçok çizgi film izlemişti. Gülmüştü, Pete de gülmüştü, hatta annesi bile eğer izliyorsa gülerdi. Şimdi gülmüyordu Trisha. Meyveler ve ayçiçeği çekirdeği boyutundaki fıstıklar da iyiydi, ama çok iyi değillerdi. Birlikte yesen ve kahvaltılık gevrek olduklarını

söylesen bile çok iyi değillerdi. Mavi başlığın içinde yüzen dört alabalığın karşısında vücudunun tepkisi çok farklıydı, tam açlık değil, ama bir çeşit kasılma, merkezi karnının ortasında olan ama gerçekte her yerden gelen bir kramp, sözsüz bir çığlıktı.

(ONU BANA VER)

Beyniyle ilgisi yoktu bunun. Bir alabalıktı bu, yasal ölçülerin çok altında olan bir tane, ama gözleri ne görürse görsün, gövdesi yemek görüyordu. *Gerçek* yemek.

Başlığı hâlâ kayanın üstünde serili olan pançonun (kafası olmayan bir kâğıt bebekti artık) yanına götürdüğünde, Trisha'nın tek bir net düşüncesi vardı: *Bunu yapacağım, ama asla bundan söz etmeyeceğim. Beni bulur, kurtarırlarsa onlara nasıl kendi bokumun içine düştüğümden başka her şeyi anlatacağım... Bir de bundan başka.*

Hiçbir plan ya da düşünce olmadan hareket etti; vücudu beynini bir kenara itti ve idareyi ele aldı. Trisha başlığın içindekileri çam iğneleri kaplı toprağa döktü ve küçük balığın havada boğularak zıplamasını izledi. Hareketsiz kalınca alıp pançosunun üstüne koydu ve pançonun başlığını kesmek için kullandığı taşla karnını yardı. Kandan daha çok sümüğü andıran bir yüksük dolusu kadar bir sıvı aktı içinden. Balığın içindeki küçük kırmızı bağırsakları gördü. Trisha bunları başparmağının kirli tırnağıyla çıkardı. Bağırsaklarının arkasındaki bir kemiği çıkarmaya çalıştı, ama ancak yarısını çıkarabildi. Bütün bunları yaparken beyni tek bir kez devreye girmeye çalıştı. *Kafasını yiyemezsin,* dedi ona, mantıklı sesi, dehşet ve iğrenme duygusunu tümüyle gizleyemeyerek. *Yani...gözleri, Trisha. Gözleri!* Sonra vücudu beynini bir kenara itti yeniden, bu kez daha sertçe. *Senin fikrini soran oldu mu,* derdi Pepsi bazen.

Trisha derisi yüzülmüş küçük balığı kuyruğundan tuttu, yeniden dereye götürdü ve çam iğneleri ve kirlerden arındırmak için suya batırdı. Sonra başını geriye attı, ağzını açtı ve balığın üst

yarısını ısırdı. Küçük kemikler dişlerinin arasında çatırdadı. Beyni, alabalığın gözlerinin kafasından fırlayışını ve dilinin üstüne koyu renkli küçük jöle damlaları halinde dökülüşünü göstermeye çalıştı ona. Hayal meyal baktı ve sonra vücudu yeniden, bu kez yalnızca itmek yerine vurarak beynini dışarı attı. Beyin, beyin gerekli olduğu zaman geri gelebilirdi; hayalgücü de hayalgücü gerektiğinde geri gelebilirdi. Şu anda idare vücudunun elindeydi ve vücudu yemek dedi, kendi akşam yemeği, kahvaltı olabilirdi, ama akşam yemeği sunulmuştu ve bu sabah taze balığımız vardı.

Alabalığın üst yarısı boğazından içinde yumrular olan büyük bir yağ yudumu gibi gitti. Tadı korkunçtu, ama aynı zamanda da harikaydı. Hayat tadındaydı. Yalnız içindeki bir başka kılçığı çıkarmak için durakladı. Trisha, "1-800-54-TAZE BALIĞI ara" diye fısıldayarak alabalığın damlayan alt yarısını salladı.

Balığın kuyruğuyla birlikte geri kalan kısmını yedi.

Hepsi gidince ağzını silip hepsini yeniden kusup kusmayacağını merak ederek dereye bakıp durdu, çiğ bir balık yemişti ve tadı hâlâ boğazını kaplıyorsa da, inanamıyordu buna. Midesi garip bir şekilde oynadı ve Trisha, *Tamam geliyor işte*, diye düşündü. Sonra geğirdi ve midesi düzeldi yeniden. Elini ağzından çekti ve avucunda birkaç balık pulunun parladığını gördü. Yüzünü buruşturarak onları pantolonuna sildi, sonra çantasının olduğu yere yürüdü yeniden. Pançosunun artıklarını ve kesik başlığı (çok iyi iş görmüştü, en azından küçük ve aptal balıklarda) depo ettiği yiyeceklerin üstüne tıktı, sonra çantasını yeniden omuzladı. Kendini güçlü, utanmış, gururlu, ateşli ve biraz da deli gibi hissetmekteydi.

Bundan söz etmeyeceğim, hepsi bu kadar. Bundan söz etmek zorunda değilim ve etmeyeceğim. Hatta buradan kurtulsam bile.

"Ve kurtulmayı da hak ediyorum," dedi Trisha yavaşça. "Çiğ bir balık yiyebilen herkes kurtulmayı hak eder."

"Japonlar her zaman yapıyorlar bunu," dedi sert sokak kızı, Trisha, bir kez daha derenin yanında yürümeye başladığında.

"O halde ben de anlatırım *onlara,*" dedi. "Eğer bir gezi için gidersem oraya, anlatırım *onlara.*"

İlk kez sert sokak kızının söyleyecek bir lafı yok gibiydi. Trisha çok mutlu oldu.

Yokuştan inip kayın ağaçları ve yaprakları dökülen ağaçlardan oluşan bir ormanın içinden hızla geçtiği vadiye doğru yola koyuldu. Bunlar çok sıkışıktılar ama daha az çalı ve böğürtlen çalısı alanı vardı ve sabahın büyük bir bölümünde Trisha rahat yürüdü. İzleniyormuş duygusu yoktu ve balık yemiş olmak gücünü yeniden canlandırmıştı. Tom Gordon'la birlikte yürüdüklerini ve daha çok Trisha ile ilgili uzun ilginç bir konuşma yaptıklarını hayal etti. Tom onunla ilgili her şeyi bilmek ister gibiydi sanki. Okulda en sevdiği dersleri, Bay Hall'un cumaları ev ödevi verdiği için neden kötü olduğunu, Debra Gilhooly'nin bütün kancıklıklarını, Pepsi ve kendisinin geçen Cadılar Bayramı'nda Spice Girls kılığında ev ev dolaşmayı planladıklarını ve annesinin, Pepsi'nin annesinin istediğini yapabileceğini, ama *kendi* dokuz yaşında kızının kısa bir etek, yüksek topuklar ve üstünde yarım gömlekle kapı kapı dolaşamayacağını söylediğini. Tom, Trisha'nın utancına bütünüyle anlayış gösterdi.

Babalarının doğum günü için Pete'le birlikte firmasından özel yapılmış bir yap-boz almayı (ya da eğer o çok pahalıysa, bir yabani ot yolucuya razı olacaklardı) planladıklarını anlatıyordu ki, aniden durdu. Hareketsiz kaldı. Konuşmayı kesti.

Bir eliyle başının çevresindeki böcekleri otomatik olarak kovalıyordu, ağzının kenarları aşağı sarkmıştı, neredeyse tam bir dakika dereyi inceledi. Çalılar ağaçların altını sarıyordu yeniden; ağaçlar daha bodur, ışık daha parlaktı. Cırcırböcekleri vınlıyor ve ötüyorlardı.

"Hayır," dedi Trisha. "Hayır, ı-ıh. Olmaz. Yine olamaz."

Derenin yeni sessizliği Tom Gordon'la yaptığı harika sohbeti kesmesine neden olmuştu (hayal insanları ne kadar iyi dinleyicilerdi). Dere artık uğuldamıyor ve gürültü etmiyordu çünkü akıntının hızı yavaşlamıştı. Dere yatağı yukarıda, vadinin dibinde olduğundan daha yosunluydu. Giderek genişlemekteydi.

"Eğer bir bataklığa daha girersem kendimi öldürürüm Tom."

Bir saat sonra Trisha iç içe girmiş kavak ve huşların arasından dikkatle yol açtı, kendisini rahatsız eden sivrisineği avucunun içiyle ezdi, sonra yorgun ve ne yapacağını, nereye gideceğini bilemeyen biri gibi eli alnında orada öylece durdu.

Bir noktada dere sığ kıyılarından dışarı taşıyor, geniş bir açık alanı suya boğarak kamış ve sazlarla dolu sığ bir bataklık yapıyordu. Güneş, bitkilerin arasından durgun suyun üstünde sıcak ışık dikenleri gibi parıldıyordu. Cırcırböcekleri vınlıyordu, tepede iki atmaca gergin kanatlarla uçuyorlardı, bir yerde bir karga gaklıyordu. Bataklık, aralarından zorlukla yürüdüğü tümsekler ve ölü ağaç dalları gibi kötü görünmüyordu, ama çamlarla kaplı alçak bir sırta gelinceye kadar bir (belki de iki) mil kadar uzanıyordu.

Ve dere, doğal olarak, yok olmuştu.

Trisha toprağın üstüne oturdu, Tom Gordon'a bir şey söylemeye başladı ve sonra öleceği apaçıkken (giderek daha da belirginleşiyordu) hayal kurmanın ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Ne kadar yürüdüğü veya kaç tane balık yakalayıp yutmayı başardığı önemli değildi. Ağlamaya başladı. Gitgide daha fazla hıçkırarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"*Annemi* istiyorum!" diye umursamayan güne karşı bağırdı. Atmacalar gitmişti, ama ağaçlı sırtın orada karga hâlâ gülüyordu. "*Annemi* istiyorum, *kardeşimi* istiyorum, *bebeğimi* istiyorum, *eve* gitmek istiyorum!" Kurbağaların vıraklayışı küçükken babasının anlattığı bir öyküyü hatırlattı ona; çamura gömülmüş bir araba ve bütün kurbağalar *çok derin, çok derin,* diye vıraklıyorlar. Bu onu ne kadar korkutmuştu.

Daha fazla ağladı ve bir noktada gözyaşları (bütün bu gözyaşları, bu *lanet olası* gözyaşları) onu kızdırmaya başladı. Başını kaldırıp havaya baktı. Böcekler çevresinde dolaşıyor, nefretlik gözyaşları hâlâ kirli suratından süzülüyorlardı.

"ANNEMİ istiyorum! KARDEŞİMİ istiyorum! *Buradan çıkıp gitmek* istiyorum, DUYUYOR MUSUN BENİ?" Bacaklarını havaya kaldırıp indirdi ve yere o kadar hızla vurdu ki lastik ayakkabılarından biri ayağından fırladı. Eni konu bir sinir krizi geçirmekte olduğunun farkındaydı, beş ya da altı yaşından beri ilk kez oluyordu, ama umurunda değildi. Kendini sırt üstü yere attı, yumruklarıyla yere vurdu, sonra yerden avuç avuç ot yolup havaya atabilmek için açtı ellerini. "BU LANET OLASI YERDEN GİTMEK İSTİYORUM! *Neden beni bulmuyorsunuz, sizi köpek boku pislikler? Neden beni bulmuyorsunuz? BEN... EVE... GİTMEK... İSTİYORUM!"*

Nefes nefese kalmıştı, gökyüzüne bakarak yattı orada. Midesi ağrıyor ve bağırmaktan boğazı acıyordu, ama sanki tehlikeli bir şeyden kurtulmuş gibi kendini biraz daha iyi hissetti. Bir kolunu yüzünün üstüne koydu ve burnunu çekerek uykuya daldı.

Uyandığında, güneş bataklığın uzak kenarındaki sırtın üzerindeydi. Yine öğleden sonra olmuştu. *Söyle bana Johnny, yarışmacılarımız için neyimiz var? Şey, Bob, bir öğleden sonramız daha var. Pek büyük bir ödül değil, ama sanırım, bizim gibi bir grup köpek boku pisliklerinin yapabileceğinin en iyisi bu.*

Kalkıp oturunca başı döndü Trisha'nın. Bir alay kara güve kelebeği kanatlarını açtı ve yavaş yavaş uçarak önünden geçtiler.

Bir an için bayılacağından emindi. Bu duygu yok oldu sonradan, ama yutkunurken boğazı hâlâ acıyordu ve başı yanıyordu sanki. "Güneşin altında uyumamalıydım," dedi kendi kendine, ama bu şekilde hissetmesinin nedeni güneşin altında uyumak değildi. Bunun nedeni hastalanmakta olduğuydu.

Trisha geçirdiği aptalca sinir krizi sırasında ayağından attığı lastik ayakkabıyı giydi, sonra bir avuç meyve yedi ve şişesinden biraz

dere suyu içti. Bataklığın kenarında yetişen bir demet sallabaş gördü ve onları da yedi. Solmaktaydılar ve lezzetli olmaktan çok, serttiler, ama zorla yuttu onları. Çay saatini böyle geçiştirince ayağa kalktı ve bu kez gözlerini güneşten koruyarak bataklığın karşısına baktı. Biraz sonra bezgin bir halde yavaşça başını salladı. Bir çocuğun değil, bir kadının davranışıydı bu, hem de yaşlı bir kadının. Sırtı açıkça görebiliyordu ve oranın kuru olduğundan emindi, ama boynunda Reebokları bağlı, bir başka bataklığın daha içinden geçmeyi gözü yemiyordu. Bu ötekinden daha sığ ve dibi o kadar berbat olmasa bile, bütün dünyadaki bahar sonu turfandası sallabaşlar için bile... İzleyecek bir dere yoksa, neden yapsındı ki? Başka yönde daha kolay bir yardım ya da başka bir dere bulmak niyetindeydi.

Trisha böyle düşünerek vadi tabanının büyük kısmına yayılmış olan bataklığın doğu tarafında yürüyüp tam kuzeye döndü. Kaybolduğundan beri bir sürü şeyi doğru yapmıştı (tahmin edebileceğinden çok fazlasını), ama bu kötü bir karardı, ilk başta yoldan ayrıldıktan sonrakinden sonra en kötüsü. Eğer bataklığı geçip sırta tırmansaydı kendini New Hampsire, Green Mount'da Devlin Gölü'ne bakıyor bulacaktı. Devlin küçüktü, ama güney kısmında kulübeler ve New Hampshire 52. yoluna giden bir kamp yolu vardı.

Günlerden cumartesi veya pazar olsaydı Trisha gölün kenarında hafta sonu geçirenlerin çocuklara su kayağı yaptırdıkları deniz motorlarının sesini duyabilirdi. 4 Temmuz'dan sonra orada haftanın her günü deniz motorları olurdu, hatta birbirlerinin yolundan çekilmeye çalışacak kadar çok olurdu. Ama şimdi haziran başlarının hafta ortasıydı, küçük yirmi beygirlik pata pata motorlarıyla birkaç balıkçıdan başka kimse yoktu ve Trisha bundan dolayı kuşlar, kurbağalar ve böceklerden başka bir şey duymadı. Gölü bulacağına, Kanada sınırına doğru döndü ve ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Dört yüz mil kadar ileride Montreal vardı.

YEDİNCİ DEVRENİN UZATMA DAKİKALARI

Mc Farland'lar boşanma gerçekleşmeden önce, Trisha ve Pete'in şubat tatilinde bir haftalığına Florida'ya gitmişlerdi. Kötü bir tatil olmuştu, ebeveynleri kiraladıkları sahil evinde kavga ederlerken (adam çok fazla içiyor, kadın fazla harcıyor, bana şunu yapacağına söz vermiştin, neden sen hiç, vıdı vıdı vıdı vıdı...) çocuklar üzgün bir şekilde sahilde deniz kabukları toplamışlardı. Eve dönerken Trisha, nasıl olduysa kardeşi kapmadan cam kenarını kapmıştı. Uçak, üstünde yer yer buz olan bir kaldırımda dikkatle yürüyen şişman bir kadın gibi bulutların üstünden Logan Havaalanı'na inmişti. Trisha başı cama dayalı, inişi hayranlıkla izlemişti. Kusursuz beyaz bir dünyadaydılar... Arada bir yer, bazen de altlarındaki Boston Limanı görünüyordu... Biraz daha beyazlık... Sonra yeniden toprak veya suyun ani görüntüsü.

Kuzeye dönme kararını izleyen dört gün bu iniş gibi olmuştu; çoğunlukla bir bulut kümesi. Sahip olduğu anıların bazılarına inanmıyordu; salı akşamından başlayarak gerçek ve hayal arasındaki sınır kaybolmaya başlamıştı. Ormanda geçen tam bir haftadan sonra, cumartesi sabahı, bütünüyle yok olmuştu. Cumartesi sabahı (Trisha onun cumartesi olduğunu fark ettiğinden değil, o sırada artık günlerin izini kaybetmişti) Tom Gordon sürekli arka-

daşı durumuna gelmişti. Hayal etmiyor, gerçek olarak kabul ediyordu. Pepsi Robichaud bir süre yürüdü onunla; ikisi en sevdikleri Bozy ve Spice Girls düetleri söylediler ve sonra Pepsi bir ağacın arkasına yürüdü, ama öteki taraftan çıkmadı. Trisha ağacın arkasına baktı, Pepsi'nin orada olmadığını gördü ve birkaç dakika kaşlarını çatarak düşündükten sonra, onun hiç orada olmadığını anladı. O zaman yere oturup ağladı Trisha.

Geniş, kayalarla kaplı bir açıklığı geçerken büyük, siyah bir helikopter (kötü hükümet ajanlarının *X-Dosyaları*'nda kullandıkları helikopterlerden) geldi ve Trisha'nın başının üstünde dolaştı. Motorlarının hafif uğultusunun dışında sessizdi. Ona el salladı ve yardım için bağırdı, ama içerideki adamların görmüş olmaları gerekmesine rağmen kara helikopter uçup gitti ve bir daha geri gelmedi. Işığın bir katedralin yüksek pencerelerinden süzülen güneş ışıkları gibi eski tozlu ışınlar halinde aralarından geçtiği eski bir çam ormanına geldi. Bu, perşembe günü olmuş olabilirdi. Ağaçlardan binlerce geyiğin parçalanmış cesedi sarkıyordu, üstünde sineklerin dolaştığı ve kurtçuklarla şişmiş, öldürülmüş bir geyik ordusu. Trisha gözlerini kapattı ve açtığında çürümekte olan geyikler kaybolmuştu. Bir dere buldu ve bir süre onu izledi ve sonra ya o kendisini bıraktı ya da kendi uzaklaştı ondan. Ancak bundan önce, içine baktı ve dibinde kendisine bakan ve sessizce konuşan, boğulmuş, ama hâlâ canlı, kocaman bir yüz gördü. Boş ve eğri bir eli andıran çok büyük gri bir ağacın yanından geçti; içinden ölü bir ses adını çağırdı. Bir gece göğsüne baskı yapan bir şeyle uyandı ve ormandaki şeyin sonunda geldiğini sandı, ama sonra ona elini uzatınca orada hiçbir şey bulamadı ve yeniden nefes almaya başladı. Birkaç kez insanların kendisine seslendiklerini duydu, ama o da geri seslenince hiç yanıt gelmedi.

Bu hayal bulutlarının arasında zaman zaman gerçek parlamaları da oluyordu. Tepenin bir yanına yayılmış kocaman bir meyve alanını keşfedişini, tepenin bir yanına yayılmış kocaman bir alan

ve "Ön camınız patlayınca kimi ararsınız?" şarkısını söyleyerek çantasını doldurduğunu hatırlıyordu. Su ve Surge şişesini dereden doldurduğunu hatırlıyordu. Ayağının bir köke takılıp gördüğü en güzel çiçeklerin (mumlu beyaz ve kokulu, çanlar gibi zarif) yetiştiği bir eğime düşüşünü hatırlıyordu. Kafası olmayan bir tilkiye rastladığını hatırlıyordu net bir şekilde. Bu ceset, ağaçlardan sarkan ölü geyiklerin tersine, gözlerini kapatıp yirmiye kadar saydığında kaybolmadı. Bir dalda ayaklarından baş aşağı sarkan ve kendisine gaklayan bir karga gördüğünden çok emindi ve bu olanaksız olmasına rağmen öteki anıların çoğunda (kara helikopterin anısında) olmayan bir niteliğe sahipti: Sertlik ve anlaşılırlık. Sonra da o uzun, boğulmuş yüzü gördüğü derede başlığıyla balık tuttuğunu hatırlıyordu. Alabalık yoktu, ama birkaç iribaş yakaladı. Yemeden önce ölü olmalarına dikkat ederek tümüyle yedi bunları. Midesinde yaşayıp kurbağa olmaları gibi bir fikir dehşete düşürüyordu onu.

Hastaydı, bunda haklıydı, ama bünyesi, boğaz ve sinüslerindeki iltihaplanmayla kayda değer bir gayretle savaşıyordu. Zaman zaman saatlerce ateşleniyor ve dünyayla ilgisi kesiliyordu. Işık, loş olsa ve ağaçlar tarafından siperleniyorsa da gözlerini rahatsız ediyordu ve hiç susmadan çoğunlukla Tom Gordon'la, ama aynı zamanda annesi, kardeşi, Pepsi ve ta yuvadaki Bayan Garmond'a kadar, şimdiye dek olan bütün öğretmenleriyle konuşuyordu. Geceleri dizleri göğsüne çekilmiş yan yatarken, içinde bir şeylerin yırtılacağını sanacak kadar kötü öksürerek ateşler içinde uyanıyordu. Ama sonra, daha fena olacağına ateş ya azalıyor ya da kayboluyor ve onunla birlikte gelen baş ağrıları da geçiyordu. Kesintisiz uyuyup bütünüyle yenilenmiş gibi uyandığı bir gecesi oldu (kendisi bilmemesine rağmen perşembeydi). Eğer gece öksürdüyse de bu, uyandıracak kadar fazla değildi. Zehirli sarmaşık sol kolunda bir bölgeyi tutmuştu, ama bunun ne olduğunu anladı ve çamurla sıvadı. O da yayılmadı.

En net anıları, yatık tepede yıldızlar soğuk soğuk parlarken bir sürü dalın altında Red Sox'ları dinlemesiydi. Oakland'da üç maçtan her ikisinde de kurtarışları Tom yaptı, ikisini kazandılar. Mo Vaughn kendi sahasında iki vuruş yaptı ve Troy O'Leary (Trisha'nın alçakgönüllü fikrine göre pek şeker bir beysbol oyuncusuydu) bir tane vurdu.

Maçları WEEI'den dinledi ve her gece radyonun alış kalitesi azalmasına rağmen pilleri iyi dayandı. Eğer buradan kurtulursa Energizer tavşanına övgü dolu bir mektup yazması gerektiğini düşündüğünü hatırlıyordu.

Uykusu geldiği zaman radyoyu kapatarak kendisine düşeni yapıyordu. Tek bir gece, hatta cuma gecesi, titreme, ateş ve ishalle kırılırken bile radyoyu açık bırakıp uyumadı. Radyo can simidi, maçlar hayat kurtarıcısıydı. Eğer onlar olmasaydı direnmekten çoktan vazgeçerdi.

Ormana giren kız (neredeyse on yaşında ve yaşına göre iri) kırk dört kiloydu. Yedi gün sonra çamlı bir yokuşu yuvarlanarak çıkıp çalılı bir açıklığa gelen yarı kör kız ancak 37 kilo gelirdi. Yüzü sivrisinek ısırıklarıyla şişmişti ve ağzının yanında büyük bir uçuk vardı. Kolları sopa gibiydi. Durmadan bollaşan pantolonunun farkına varmadan belini çekiştiriyordu. Sessizce bir şarkı mırıldanıyordu, "Kollarını sar bana... çünkü yanında olmak istiyorum" ve dünyanın en genç eroin bağımlısını andırıyordu. Çok becerikli davranmıştı, hava durumu bakımından şanslı olmuştu (ılımlı dereceler, kaybolduğundan beri hiç yağmur yağmamıştı) ve kendi içinde derin ve beklenmedik güç stokları keşfetmişti. Artık bu stoklar neredeyse bitmişti ve Trisha'nın yorgun beyninin bir yanı bunu biliyordu. Yokuşun başındaki açıklığın içinden ağır ağır geçmeye çalışan kız neredeyse tükenmişti.

Bıraktığı dünyada aramaların dağınık bir kalıntısı sürmekteydi, ama yine de onu arayanların çoğu artık öldüğü kanısındaydılar.

Anne babası şaşkın bir şekilde, bir dini ayin mi yapsınlar, yoksa cesedi bulununcaya kadar beklesinler mi diye tartışıyorlardı. Ve beklemeye karar verirlerse, ne kadar bekleyeceklerdi? Bazen kaybolanların cesetler asla bulunmuyordu. Pete çok az konuşuyordu, ama boş gözlerle ve sessiz duruyordu. Moanie Balogna'yı almış ve onu kendi yatağını görebileceği bir köşeye oturtmuştu. Annesinin bebeğe baktığını görünce, "Sakın dokunma ona," dedi. "Sakın sürme elini."

Işıklar, arabalar ve kaldırımlı yollar dünyasında o ölmüştü. Buradakinde de (yolun dışında var olan, kargaların bazen dallardan baş aşağı sarktığı dünyada) ölmek üzereydi. Ama o kamyonculuğu sürdürdü (Bu, babasının sözüydü). Rotası bazen biraz doğuya veya batıya doğruydu, ama pek sık ve pek çok değil. Tek bir yönde ilerlemedeki yeteneği neredeyse bedeninin göğsünde ve boğazındaki iltihaplanmaya yenilmemekteki ısrarı kadar dikkate değerdi. Ama bu, o kadar işine yaramamıştı. Seçtiği yol onu yavaşça ama şaşmaz bir şekilde kasaba ve köylerin sık olduğu yerlerden uzağa ve New Hampsire'in bacalarına doğru götürmekteydi.

Ormandaki şey, bu her neyse, yolculuk boyunca eşlik etti ona. Hissettiği ve gördüğünü sandığı şeylerin çoğuna aldırmadıysa da, Eşekarısı Rahibi'nin, Kaybolanların Tanrısı dediği şeyi asla aklından çıkarmadı. Pençe izi olan ağaçları (ya da başsız tilkiyi) yalnızca hayal ürünü diye adlandırmadı. O şeyi ne zaman hissetse ya da duysa (kendisiyle birlikte giderken birkaç kez dalların kırıldığını ve iki kez de insana benzemeyen homurtusunu duydu), onun varlığının gerçekliğini asla sorgulamadı. O duygu kendisini bıraktığı zaman, şeyin gerçekten gitmiş olduğunu da sorgulamadı. Kendisi ve o şey birbirlerine bağlıydılar artık; ölünceye kadar da öyle kalacaklardı. Trisha bunun uzun süreceğini sanmıyordu. "Hemen köşe başında," derdi annesi, ama ormanlarda köşeler yoktu tabii. Böcekler, bataklıklar, ani uçurumlar ve köşeler yoktu. Hayatta

kalabilmek için bu kadar savaştıktan sonra ölmesi haksızlıktı, ama bu haksızlık onu çok kızdırmıyordu artık. Kızmak, enerji ve canlılık istiyordu. Trisha ikisininden de yoksundu neredeyse.

Şimdiye kadar içinden geçtiği açıklıklardan farklı olmayan bu açıklığın ortasında Trisha öksürmeye başladı. Göğsünün derinlerini acıtıyor, sanki orada büyük bir kanca varmış gibi oluyordu. Trisha iki büklüm oldu, toprağın üstündeki bir ağaç kütüğüne tutundu ve gözlerinden yaşlar fışkırıp çift görmeye başlayıncaya kadar öksürdü. Öksürük sonunda azalıp durunca, kalbinin ürkütücü atışı düzelinceye kadar eğilmiş halde kaldı. Ayrıca gözlerinin önündeki o kocaman kara kelebeklerin kanatlarını toparlayıp geldikleri yere gitmelerini de bekledi. Tutunacak bir kütüğü olması çok iyiydi, yoksa yuvarlanacağı kesindi.

Gözleri kütüğe gitti ve düşünceleri aniden kesildi. Geri gelen ilk düşünce *gördüğümü sandığım şeyi görmüyorum. Bu da bir uydurma, bir hayal ürünü,* oldu. Gözlerini kapatıp yirmiye kadar saydı. Açtığında kara kelebekler yok olmuştu, ama gerisi aynı duruyordu. Kütük, kütük değildi. Bir direkti. Tepesinde gri ve süngerimsi eski tahtaya vidalanmış paslı, kırmızı bir halka kilit vardı.

Trisha demiri tutup gerçekliğini hissetti. Bıraktı ve parmaklarındaki pas lekelerine baktı. Yeniden tuttu, ileri geri salladı. Bir daire yaparak döndüğünde olduğu gibi bir déjá vu duygusu sarstı onu, ancak bu kez daha güçlüydü ve bir şekilde Tom Gordon'la ilişkiliydi. Ne...?

"Hayal ettin bunu," dedi Tom. Yirmi metre kadar ötede kollarını kavuşturmuş ve arkasını bir kayın ağacına dayamış, üstünde gri yol üniformasıyla duruyordu. "Buraya gelmiş olduğumuzu rüyanda gördün."

"Öyle mi yaptım?"

"Tabii, hatırlamıyor musun? Takımın izin gecesiydi. Walt'ı dinlediğin gece."

“Walt...?” Bu ad ancak belirsiz şekilde tanıdıktı, anlamı bütünüyle kaybolmuştu.

“Framinghamlı Walt. Cep telefonundaki o budala.”

Hatırlamaya başladı. “Ve sonra yıldızlar kaydı.”

Başıyla onayladı Tom.

Elini halka kilitten hiç çekmeden direğin çevresinde yürüdü Trisha. Dikkatle çevresine baktı ve gerçekten bir açıklıkta olmadığını gördü. Çok fazla ot vardı; tarla ve otlaklarda gördüklerinden daha yüksek yeşil otlar. Bu bir otlaktı veya bir zamanlar öyleydi, uzun zaman önce. Huşlara ve çalılara bakmayıp da gözlerini gerçek olanı görmesine fırsat verilirse bunun başka bir şey olmadığı anlaşılırdı. Bu bir otlaktı. Otlakları *insanlar* yapardı, direkleri insanların toprağa diktiği gibi; üstünde halka kilit olan direkleri.

Trisha bir dizinin üstüne çöktü ve elini yukarıdan aşağı hafifçe, kıymıklara dikkat ederek direkte gezdirdi. Ortasında bir çift delik ve madenden yapılmış kıvrık bir demir buldu. Altındaki otları aradı, önce bir şey bulamadı ve yerdeki ince çalıların daha derinine daldı. Orada, eski saman ve kuru otların arasında bir şey daha buldu. Onu çekip çıkarabilmek için iki elini de kullanmak zorunda kaldı. Paslı, eski bir menteşeydi bu. Kaldırıp güneşe doğru tuttu onu. Kalem inceliğinde bir güneş ışını vida deliklerinden birinden geçti ve bir yanağına, iğne ucu kadar parlayan bir nokta koydu.

“Tom,” diye nefes aldı. Onun yine gitmiş olacağını düşünerek kollarını kavuşturup kayın ağacına dayandığı yere baktı. Ama gitmemişti ve gülümsemese bile, gözlerinin ve ağzının çevresinde bir gülümsemenin izini gördü. “Tom, bak!” Menteşeyi havaya kaldırdı.

“Bir kapıymış,” dedi Tom.

“Bir kapı!” diye tekrarladı kendinden geçmiş bir halde. “Bir kapı!” Yani başka bir deyişle, insanlar tarafından yapılmış bir şey. Sihirli ışıklar, araçlar ve 6-12 Böcek Kovucu dünyasının insanları.

“Bu senin son şansın, biliyorsun.”

"Ne?" Huzursuzlukla baktı ona.

"Sonuncu devredesin artık. Hata yapma Trisha."

"Tom sen.."

Ama orada kimse yoktu. Tom yok olmuştu. Onun yok olduğunu görmemişti tam olarak, çünkü Tom orada hiç olmamıştı ki. O sadece kendisinin hayalindeydi.

Kesin olarak ne zaman olduğunu hatırlıyamıyordu ama, "Kapatışın sırrı nedir?" diye sormuştu ona.

"Kendinin daha iyi olduğuna kendini inandırmak," demişti Tom. Beyni, belki de bir spor maçından veya babasıyla birlikte izledikleri bir oyun sonrası röportajından yarı işitilmiş bir yorumu yeniden kullanıyordu. "En iyisi bunu hemen yapmaktır."

"Son şansın. Sonuncu devre. Hata yapma."

Ne yaptığımı bile bilmeden nasıl yapabilirim bunu?

Buna bir yanıt gelmedi. Trisha, eski Maypole direği tanışma törenindeki Saksonyalı bir kız gibi eli halka kilitte, bir kere daha direğin çevresinde yavaşça ve dikkatle dolaştı. Fazla büyümüş otlağı kuşatan orman, Revere Plajı'nda veya Eski Meyve Bahçesi'ndeki dönme dolaptaki gibi gözlerinin önünde dönüyordu. Şimdiye kadar geçtiği millerce ormandan farklı değildi bu. Hangi yol doğru yoldu? Bu bir direkti ama bir işaret direği değildi.

"Bir direk, ama işaret direği değil," diye fısıldadı, şimdi biraz daha hızlı yürüyerek. "Nasıl bir şey öğrenebilirim ondan, işaret direği olmayan bir şeyden, bir direkten? Nasıl benim gibi bir geri zekâlı..."

Aklına bir fikir geldi o anda ve yeniden dizlerinin üstüne çöktü. İncik kemiğini bir taşa vurdu, kanattı, ama farkına varmadı bile. Belki de o bir işaret direğiydi. Öyleydi belki de.

Çünkü o bir kapı direğiydi.

Trisha direkteki menteşe vidaları düşmüş delikleri buldu yeniden. Ayakları bu deliklere gelecek şekilde durdu, sonra düz bir çizgide emekleyerek uzaklaştı direkten. Bir diz ileri... sonra öteki...

"Of!" diye bağırdı ve elini otlardan çekti. İncik kemiğini kırmamıştı, ama acıtmıştı. Avucuna baktı ve orada yerleşen kirin arasından sızan küçük kan damlalarını gördü. Trisha kollarının üstünde öne eğilip otları kenara itti. Eline neyin battığını biliyor, ama yine de görmek istiyordu onu.

Bu, öteki kapı direğinin yerden bir ayak kadar yukarısından kırılmış kütüğüydü ve kendisini daha fazla yaralamadığı için gerçekten şanslıydı; direkten çıkan kıymıklardan ikisi rahat on santimetre uzunluğunda vardı ve iğne gibi sivriydi. Kütüğün biraz ilerisinde, bu taze ve saldırgan haziran yeşilliğinin altındaki beyaz ve eski otların içine gömülmüş direğin geri kalan kısmı vardı.

Son çare. Sonuncu devreler.

"Evet, belki de birisi küçük bir çocuktan çok fazla şey istiyor," dedi.

Çantasını omzundan indirip açtı, pançodan kalanları çıkardı ve şeritlerinden birini kopardı. Bunu kırık kapı direğinin çevresine, asabi bir şekilde öksürerek düğümledi. Yüzünden ter damlıyordu. Tatarcıklar geldi bu damlacıkları içmeye başladı. Bazıları boğuldu, Trisha farkına varmadı.

Çantasını yeniden omuzlayarak ayağa kalktı ve ayakta kalan direkle, gömülü olanı belli eden mavi şeridin arasında durdu.

"İşte kapı buradaydı," dedi. "Tam burada." Doğru ileri, kuzeybatıya doğru baktı. Sonra arkasını döndü ve güneydoğuya baktı. "Birinin buraya neden kapı koyduğunu bilmiyorum, ama biliyorum ki bir yol veya yürüyüş yolu veya binici yolu yoksa zahmet etmezsin. İstiyorum..." Sesi titredi ağlayacak gibi. Durdu, sözcüklerini yuttu ve yeniden başladı. "Ben yolu bulmak istiyorum. *Herhangi* bir yol. Nerede? Yardım et bana Tom."

36 Numara cevap vermedi. Bir alacakarga onu azarladı ve ormanda bir şey kımıldadı (*o şey* değil, yalnızca bir hayvan, belki bir geyik, son üç dört gündür bir sürü geyik görmüştü) ama hepsi bu

kadardı. Önünde, bütün çevresinde, yakından bakılmazsa eskiliğinden ötürü bir orman açıklığı daha sanılabilecek bir otlak vardı. Onun ilerisinde yine adını bilemeyeceği bir sürü ağaçtan oluşan bir orman vardı. Hiç bir yol görmedi.

Biliyorsun, bu son şansın.

Trisha döndü, açık alandan kuzeybatıya doğru yürüdü, sonra düz bir çizgi tutturduğundan emin olmak için dönüp geriye baktı. Tutturmuştu ve yine ileriye baktı. Dallar, her yere kandırıcı ışık beneklerl yayıp, sanki bir diskotek havası yaratarak, hafif bir rüzgârda sallanıyorlardı. Devrilmiş yaşlı bir kütük gördü ve sık ağaçların arasından süzülerek ve birbirine girmiş delirtici dalların altlarından eğilerek onun yanına gitti, ümit ediyordu ki... Ama o bir kütüktü, yalnızca bir kütük, bir direk değil. Daha ileri baktı, ama bir şey göremedi. Trisha nefesi dehşetli, balgamlı bir halde, kalbi çarparak açıklığa doğru koştu ve kapının olduğu yere geri geldi. Bu kez güneydoğuya döndü ve bir kez daha ormanın kıyısına kadar yürüdü.

"İşte başlıyoruz," derdi Troop her zaman. "Son devreler ve Red Sox'un köşe koşucularına gereksinmesi var."

Ormanlar. Ormanlardan başka hiçbir şey yok. Bırak yolu, bir av yolu bile yoktu, azından Trisha'nın görebildiği kadarında.

Ağlamamaya çalışarak, ama çok yakında buna engel olamayacağını bilerek, biraz daha ileri gitti. Neden rüzgâr esiyordu sanki? Bütün bu lanet olası ışık damlaları çevresinde dolaşırken nasıl bir şey görebilsin ki? Bu sanki bir planetaryumda olmak filan gibiydi.

"Nedir o?" diye sordu Tom arkasından.

"Ne?" Dönmeye zahmet etmedi. Artık Tom'un ortaya çıkması ona bir mucize gibi gelmiyordu. "Ben bir şey görmüyorum."

"Azıcık solunda." Parmağıyla sol omuzunun üstünden işaret ederek.

"O yalnızca eski bir kütük," dedi, ama öyle miydi? Yoksa inanmaya korkuyor muydu onun bir...

"Ben öyle olduğuna inanmıyorum," dedi 36 Numara ve tabii bir beyzbol oyuncusu gözü vardı onda. "Bence bu da bir direk kızım."

Trisha zorla ona doğru gitti (ve bu *zor* bir işti; ağaçlar deli edecek kadar sık, yerler karmakarışık ve tehlikeliydi) ve evet, bu da bir direkti. Üzerinde iç kenarından yukarıya doğru keskin küçük uçları olan paslı dikenli tel parçaları vardı. Trisha bir eli direğin çürümüş tepesinde durdu ve güneşle damgalanan sahtekâr ormana baktı.

Yağmurlu bir günde odasında oturup annesinin ona aldığı bir eğlence kitabıyla uğraştığını hatırlıyordu hayal meyal. Bir resim vardı orada, çok kalabalık bir resim ve onun içinde on tane gizli nesne bulman gerekiyordu; bir pipo, bir soytarı, bir elmas yüzük, bunun gibi şeyler. Şimdi kendisinin yolu bulması gerekiyordu. *Lütfen Tanrım yolu bulmam için yardım et bana*, diye düşündü ve gözlerini kapattı. Bu, Tom Gordon'ın dua ettiği Tanrı'ydı, babasının altduyumu değil. Artık Malden'da veya Sanford'ta değildi ve gerçekten orada olan bir Tanrı'ya gereksiniyordu. Kurtarışı yaparsan, eğer yapabilirsen işaret edebileceğin bir Tanrı. *Lütfen Tanrım, lütfen. Yardım et bana son devrelerde.*

Gözlerini sonuna kadar açtı ve görmeden baktı. Beş saniye geçti, on beş saniye, otuz. Ve birden oradaydı. Ne gördüğü hakkında bir fikri yoktu. Belki de daha seyrek ağaç ve daha fazla berrak ışık olan bir yer, belki yalnızca hepsi aynı yöne işaret eden anlamlı gölge şekilleri, ama ne olduğunu biliyordu. O, bir yolun son kalıntılarıydı.

Onu çok düşünmediğim sürece kalabilirim üstünde, dedi Trisha kendine, yürümeye başlayarak. Bir direğe daha geldi, bu eğri bir açıda yan yatmıştı; bir kış daha gelip buz ve donma onu çözecek, bir bahar daha gelecek; yazın otları arasına gömülecekti. *Sanırım onun hakkında çok düşünür veya çok bakarsam kaybolacak.*

Trisha zihninde bu düşüncelerle 1905 yılında Elias McCorkle adında bir çiftçinin diktiği diğer direkleri izlemeye başladı. Bunlar,

onun gençken kendini içkiye kaptırıp bütün hırsını kaybetmeden önce yaptığı odun taşıma yolunun işaretleriydi. Trisha gözleri ardına kadar açık, hiç duraksamadan yürüdü (duraksaması düşüncelerin ona sokulup ihanet etmelerine fırsat verirdi). Bazen direklerin olmadığı bir ara oluyordu, ama o yerdeki çalıların arasında kalıntıları aramak için durmuyordu. Işığın, gölge şekillerinin ve içgüdüsünün yol göstermesine izin verdi. Günün geri kalan kısmında, sık ağaç kümelerinin ve böğürtlen çalısı demetlerinin aralarından geçerek gözlerini yolun soluk izinden ayırmaksızın düzgün bir biçimde yürüdü. Yedi saat kadar gitti ve tam yeniden pançosunun altında, böceklerin çoğunu uzak tutmak için oraya büzülüp uyumayı düşünürken bir başka açıklığın kenarına geldi. Tam ortasında üç direk, sarhoş gibi bir o yana bir bu yana eğilmişlerdi. İkinci bir kapıdan kalanlar, altındaki iki çapraz direğin çevresindeki kalın ot halatlarının yardımıyla ayakta kalan direkten sarkıyordu. İlerisinde, üstü ot ve papatyalarla kaplı soluk bir çift tekerlek izi yeniden ormanın içine doğru yönelerek güneye doğru gidiyordu. Bu eski bir orman yoluydu.

Trisha yavaşça kapıyı geçti ve yolun başladığı ya da bittiği (*hangi yöne işaret ettiğine bağlı bu,* diye düşündü) yere doğru yürüdü. Bir an öylece durdu, sonra dizlerinin üstüne çöktü ve tekerlek izlerinden birinin yanında emekledi. Bunu yaparken yeniden ağlamaya başladı. Yüksek otların çenesini gıdıklamasına izin verip, eski yolun otlarla kaplı yerini geçerek emekledi, elleri ve dizlerinin üstünde öteki izin de üzerinde ilerledi. Kör bir insan gibi gözyaşlarının arasında seslenerek emekledi.

"Bir yol! Bu bir yol! Bir yol buldum! Teşekkürler Tanrım! Teşekkürler Tanrım!"

Sonunda durdu, çantasını çıkardı ve tekerlek izlerinin içine uzandı. *Bunu tekerlekler yapmış*, dedi ve gözyaşlarının arasında güldü. Bir süre sonra döndü ve gökyüzüne baktı.

SEKİZİNCİ DEVRE

Birkaç dakika sonra Trisha ayağa kalktı. Alacakaranlık çevresini sarıncaya kadar bir saat daha yolda yürüdü. Kaybolduğundan beri ilk kez gök gürültüsünün batıdan gelen sesini duyabiliyordu. Bulabileceği en yakın ağaç topluluğunun altına girmesi gerekiyordu, çünkü yağmur çok fazla yağarsa ıslanacaktı yine de. Ama bulunduğu durumda Trisha buna aldırmadı bile.

İleride yarı karanlığın içinde bir şey gördüğü an eski tekerlek izlerinin arasında durdu ve sırtından çantasını indirdi. İnsanların dünyasından bir şey; köşeli bir nesne. Çantasının kayışlarını yeniden yerleştirdi ve yakını göremeyen, ancak gözlük takmayacak kadar gururlu biri gibi gözlerini kısıp bakarak yolun sağ tarafına ilerledi. Batıda, gök biraz daha yüksek sesle gürlüyordu.

Karışık çalılıkların arasından ucu çıkan şey bir kamyondu, ya da kamyonun sürücü yeriydi. Kaputu uzundu ve orman sarmaşıklarının arasına gömülmüştü neredeyse. Kaputun bir kapağı uçmuştu ve Trisha orada bir motor göremedi, onun yerinde eğreltiotları büyümüştü. Araba pas yüzünden koyu kırmızıydı ve yan yatmıştı. Ön cam çoktan yok olmuştu, ama içinde hâlâ bir koltuk vardı. Döşemesinin büyük kısmı ya çürümüş ya da küçük hayvanlar tarafından kemirilmişti.

Yine gök gürültüsü, Trisha bu defa gittikçe yaklaşan ve gelirken yıldızları yutan bulutların arasında şimşeğin çakışını görebiliyordu.

Bir dal kopardı, ön camın olduğu delikten uzattı ve becerebildiği kadar hızla döşemelere vurdu. Kalkan toz şaşırtıcıydı, ön cam boşluğundan ve pencere deliklerinden sis gibi çıktı. Daha da şaşırtıcı olan, cırlayarak yerdeki döşemenin arasından fırlayıp oval biçimdeki arka camdan kaçan sincapların çokluğuydu.

"Gemiyi terk edin!" diye bağırdı Trisha. "Bir buzdağına çarptık! Önce kadınlar ve sincaplar..." Bir ciğer dolusu toz yuttu. Bunun sonucu olarak gelen öksürük krizi, temiz bir nefes almaya çalışıp yarı baygın bir halde yere hızla oturuncaya kadar sarstı onu. Geceyi kamyonun sürücü yerinde geçiremeyeceğine karar verdi. Geri kalan birkaç sincaptan, hatta yılanlardan bile korkmuyordu (eğer orada yılanlar olsa sincapların çoktan kaçmış olacaklarını tahmin ediyordu) ama sekiz saati toz yutarak ve mosmor oluncaya kadar öksürerek geçirmek istemiyordu. Yeniden gerçek bir dam altında uyumak harika olurdu, ama bu fazla ağır bir bedeldi.

Trisha kamyonun arkasındaki çalıların içinden geçti ve sonra ormanın biraz içine doğru gitti. Oldukça büyük bir ladin ağacının altına oturdu, biraz fıstık yedi, su içti. Su ve yemeği yine azalıyordu, ama bunu düşünemeyecek kadar yorgundu bu gece. Bir yol bulmuştu, önemli olan buydu. Eskiydi ve kullanılmıyordu, ama onu bir yerlere götürebilirdi. Tabii tıpkı dereler gibi bu da azalarak yok olabilirdi, ama bunu düşünmeyecekti şimdi. Şimdilik yolun kendisini derelerin götürmediği yere götüreceğini ümit etmek istedi.

O gece sıcak ve basıktı, New England'ın kısa ama bazen çok sert olan yaz aylarının nemli havasıydı. Trisha kirli gömleğinin yakasını kirli boynunda yelpaze gibi salladı, alt dudağını uzattı ve alnındaki saçları geri üfledi, sonra şapkasını yeniden yerleştirdi ve çantasına dayanarak uzandı. Walkman'ini çıkarmayı düşündü, ama bunu yapmamaya karar verdi. Eğer bu gece bir Batı Sahili maçını dinlerse, kesinlikle uyuyup kalırdı ve pillerden geri kalan kısmını tüketirdi.

Biraz daha geriye yaslanıp yastığını düzeltirken, geri gelişi bir mucize gibi görünen, uzun zamandır bütünüyle kaybolmuş bir şeyin geri geldiğini hissetti; basit bir mutluluk duygusu. "Teşekkürler Tanrım," dedi. Üç dakika sonra uyumuştu.

İki saat kadar sonra, bir sağanak yağmurun ilk soğuk damlaları ormanın sık dallarının arasından yol bulup yüzüne düşünce uyandı. Sonra gök gürültüsü dünyayı deldi ve Trisha nefes nefese kalkıp oturdu. Dallar neredeyse bora gibi güçlü bir rüzgârda gıcırdıyor, inliyordu ve çakan ani bir şimşek onları bir haber fotoğrafı gibi meydana çıkarıyordu.

Trisha saçlarını gözünden çekti ve gök yine gürleyince büzülerek güçlükle ayağa kalktı. Ama bu, gürlemeden çok, bir kamçı şaklaması gibiydi. Fırtına tam tepesinde gibiydi. Ağaçlar olsa da olmasa da kısa sürede sırılsıklam olacaktı. Çantasını kaptı ve kamyonun yan yatmış karanlık hurda ön kısmına doğru tökezleyerek gitti. Üç adım attı, ıslak havayı yutup sonra öksürdü, sert rüzgârda boynunu ve kollarını döven yaprakların ve dalların farkında bile olmayarak durdu. Ormanda bir yerde bir ağaç yırtılma, parçalanma sesiyle devrildi.

O şey burada ve çok yakınındaydı.

Rüzgâr, yüzüne bir avuç yağmur vurarak yön değiştirdi ve şimdi gerçekten onun kokusunu alabiliyordu; hayvanat bahçesindeki kafesleri hatırlatan keskin vahşi bir koku. Ancak oradaki şey bir kafeste değildi.

Trisha bir eliyle rüzgârdan sallanan dalları itti, ötekiniyse Red Sox şapkasının başında durması için kullanarak yeniden kamyonun sürücü yerine doğru hareket etmeye başladı. Dikenler bilekleri ve baldırlarını yırtıyordu ve kendisini koruyan ormandan çıkıp yolun kenarına gelince (onu kendi yolu olarak düşünüyordu) bir anda sırılsıklam oldu.

Arabanın cam deliğinden içeri sarmaşıkların dolandığı açık sürücü kapısına vardığında şimşek bütün dünyayı mora boyayarak

çaktı yeniden. Trisha şimşeğin ışığında yolun uzak kenarında duran düşük omuzlu bir şey gördü, kara gözleri ve boynuz gibi dik kocaman kulakları olan bir şey. Belki de *boynuz*du onlar. İnsan değildi; insan olduğunu da düşünmedi zaten. Bir tanrıydı bu. Orada yağmurda duran *kendi* tanrısı, eşekarısı tanrısıydı.

"HAYIR!" diye bağırdı, bütün çevresinde kalkan tozun ve döşemelerin çürümüş eski kokusuna aldırmayarak, kamyonun içine dalarken. "HAYIR, GİT BURADAN! GİT BURADAN VE RAHAT BIRAK BENİ!"

Gök gürültüsü yanıt verdi ona. Arabanın paslı damına vurarak yağmur da yanıt verdi. Trisha başını kollarının arasına sakladı ve öksürüp titreyerek yan tarafına döndü. Yeniden uykuya daldığında onun gelmesini bekliyordu hâlâ.

Bu uyku derin ve hatırlayabildiği kadarıyla rüyasızdı. Uyandığında ortalık aydınlanmıştı yine. Sıcak ve güneşli bir havaydı, ağaçlar bir gün öncesinden daha yeşil, otlar daha gürdü, kuşlar ormanın derinlerinde daha keyifli ve mutlu cıvıldıyorlardı. Yapraklar ve dallardan su damlıyordu. Trisha başını kaldırıp arabanın ön camının olduğu yerdeki yan yatmış camsız pencereden baktığında ilk gördüğü şey, yolun üstündeki tekerlek izlerinden birinin üstündeki su birikintisinde parlayan güneş ışığıydı. Işık o kadar parlaktı ki bir elini siper ederek gözlerini kıstı. Gerçeği kaybolduktan sonra bile görüntüsünün hayali önünde asılı kaldı; gökyüzünün önce mavi sonra solan bir yeşile dönen aksi.

Camı olmamasına rağmen kamyon onu ıslanmaktan oldukça korumuştu. Yerde, eski kontrol pedallarının çevresinde bir gölcük oluşmuştu ve sol kolu da ıslanmıştı, ama hepsi bu kadardı. Eğer uykusunda öksürdüyse bile bu onu uyandıracak kadar güçlü olmamıştı. Boğazı biraz acıyordu ve sinüsleri tıkanmıştı, ama şu lanet tozdan kurtulunca bunların hepsi düzelebilirdi belki.

Dün gece buradaydı. Gördün onu.

Ama görmüş müydü? Gerçekten görmüş müydü?

Senin için geldi, seni almak niyetindeydi. Sonra sen kamyona tırmandın ve o da almamaya karar verdi. Neden olduğunu bilmiyorum, ama olan bu.

Belki de değildi. Belki her şey yarı uykuda, yarı uyanık olduğun zaman gördüğün rüyalardan biriydi. Şimşeklerin çaktığı ve rüzgârın bora gibi estiği bir fırtınanın içine uyanmanın neden olduğu bir şeydi. Böyle bir durumda herkes, her şey görebilirdi.

Trisha çantasını hafifçe yıpranmış kayışından tuttu ve sürücü tarafındaki kapıdan, kaldırdığı tozları burnuna çekmemeye çalışarak geri geri kıvrılıp çıktı. Dışarı çıkınca, geri çekildi (hâlâ ıslak olan, arabanın paslı kırmızı yüzeyi erik rengine dönmüştü) ve çantasını takmaya başladı. Sonra durdu. Hava berrak ve ılıktı. Yağmur durmuştu. İzleyecek bir yolu vardı... Birden kendini yaşlı, yorgun ve kemikleri erimiş hissetti. İnsanlar aniden uyanınca hayal görebilirlerdi, özellikle bir fırtınanın göbeğine uyanırlarsa. Tabii bu olabilirdi, ama şimdi gördüğü şeyi hayal etmiyordu.

O uyurken bir şey, arabanın çevresini saran yaprakların, çam iğnelerinin ve çalıların içinde bir daire kazmıştı. Yeşilliklerin arasındaki ıslak siyah eğri çizgi, sabah güneşinde son derece açık seçikti. Yol üzerindeki çalılar ve küçük ağaçlar köklerinden çıkarılmış ve kırık parçalar halinde kenara atılmıştı. Kaybolanların Tanrısı gelmiş ve onun çevresinde sanki *Geri çekilin, o benim, o benim malım* der gibi bir daire çizmişti.

DOKUZUNCU DEVRENİN BAŞI

Trisha, bütün o pazar günü puslu alçak havanın eşliğinde yürüdü. Sabahleyin ıslak ağaçlardan duman çıkıyordu, ama öğleden sonrasının erken saatlerinde yeniden kurumuştu ağaçlar. Sıcaklık dayanılmazdı. Yolu bulmuş olmaktan dolayı mutluydu, ama şimdi gölge de istiyordu. Yine ateşi var gibiydi ve yalnızca yorgun değildi, bütünüyle tükenmişti. O şey onu izliyordu, ormanda dolaşıyor ve izliyordu onu. Bu duygudan sıyrılamadı bu kez, çünkü o şey de terk etmiyordu kendisini. Sağındaki ağaçların içindeydi. Bir iki kez onu gördüğünü sandı, ama belki de bu yalnızca ağaç dallarının arasında dolaşan gün ışığıydı. Onu görmek istemiyordu; görmek istediği her şeyi bir gece önce çakan o şimşeğin ışığında görmüştü. Onun kürkünü, onun kocaman dik kulaklarını, koca gövdesini.

Gözlerini de. İri ve insanlık dışı o gözleri. Cam gibi ama bilinçli. Onun bilincindeydi Trisha.

Benim ormandan dışarı çıkamayacağımdan emin oluncaya kadar gitmeyecek, diye düşündü bitkin bir halde. *Buna izin vermeyecek. Benim kaçmama izin vermeyecek*.

Öğleden hemen sonra yoldaki tekerlek izlerindeki su birikintilerinin kurumakta olduğunu gördü ve suyu şapkasından pançosunun başlığına süzüp, oradan da plastik şişelere koyarak stoğunu yeniledi. Suyun hâlâ bulanık, kirli bir görüntüsü vardı, ama bu

gibi şeyler artık fazla umurunda değildi. Eğer orman suyu onu öldürecekse, ilk hasta ettiğinde öldürürdü diye düşündü. Onun tek endişesi yiyecek olmamasıydı. Son kalan birkaçının dışında bütün fıstık ve meyveleri şişelerini doldurduktan sonra yemişti. Ertesi sabah kahvaltıda patates cipsleri için yaptığı gibi çantasının dibini kazıyacaktı. Yol boyunca belki başka şeyler de bulabilirdi, ama ümitli değildi.

Yol bazen biraz gözden kaybolarak ve bazen de birkaç yüz metre netleşerek sürüp gitti. Bir süre devam eden tekerlek izlerinin arasında, üst kısımda çalılar vardı. Trisha onların kara böğürtlen çalıları olduğunu düşündü. Annesiyle Sanford oyuncak ormanlarında şapkalar dolusu toplamışlardı, ama kara böğürtlenler bir ay sonra olgunlaşacaktı. Mantarlar da gördü, ama hiçbirine yiyecek kadar güvenmedi. Annesinin bilgi alanına girmiyorlardı ve okulda da okumamışlardı onları. Okulda fıstıkları ve yabancıların arabalarına binmemeyi öğrenmişlerdi (çünkü bazı yabancılar deliydi), ama mantarları öğrenmemişlerdi. Ama emin olduğu bir şey vardı, o da eğer yanlış mantarları yersen ölürdün, hem de korkunç bir biçimde. Onları gözardı etmek çok büyük bir özveri değildi. Şimdi iştahı yoktu ve boğazı acıyordu.

Öğleden sonra dört sularında ayağı bir kütüğe takıldı, yan tarafına doğru düştü, ayağa kalkmaya çalıştı, ama kalkamayacağını anladı. Bacakları titriyordu ve iyice zayıf düşmüşlerdi. Çantasını çıkardı (korkutacak kadar uzun bir süre uğraşarak) ve sonunda kurtuldu ondan. Son kalan bir ikisinin dışında bütün fıstıkları yerken sonuncuya gelince neredeyse kusuyordu. Boynunu yavru bir kuş gibi uzatarak ve iki kez yutkunarak savaştı onunla ve kazandı. Üzerine bir yudum kumlu, ılık su içti.

"Red Sox zamanı," diye mırıldandı, Walkman'inini çıkardı. Onları duyabileceğinden kuşkuluydu, ama denemenin zararı olmazdı; Batı Yakası'nda saat bir sıralarıydı, maç yeni başlıyordu.

FM bandında hiçbir şey, hafif bir fısıltı bile yoktu. Kısa dalgada hızla Fransızca geveleyen (bunu yaparken de kıkırdıyordu, bu da rahatsız ediciydi) bir adam buldu ve sonra, 1600'lere yakın bir yerde, çubuğun hemen dibinde bir mucize, hafif ama duyulabilir, Joe Castiglione'nin sesi.

"Tamam, Valentin ikincinin önünde," dedi. "Üçe bir atışı... Ve Garciaparra orta sahanın tam içine uzun yüksek bir atış yapıyor! Geri geliyor... GİTTİ! Red Sox ilerde, iki sıfır!"

"Daha çok var Nomar, adamım," dedi Trisha tanıyamadığı boğuk, çatlak bir sesle ve yumruğunu güçsüzce havaya salladı. O'Leary vurdu ve devre sona erdi. "*Ön camın patlayınca kimi ararsın*?" diye şarkı söyledi dünya kadar uzaktaki sesler, her yerde yollar olan ve her sahnenin ardında tanrıların çalıştığı bir dünya.

"1-800" diye başladı Trisha. "54..."

Bitiremeden dalıp gitti. Uykusu derinleştikçe, zaman zaman öksürerek biraz daha, biraz daha sağına doğru kaydı yattığı yerde. Öksürüklerin sesi, derinden ve balgamlı geliyordu. Beşinci devre sırasında bir şey ormanın kenarına geldi ve baktı ona. Sinekler ve tatarcıklar suratının çevresinde bir bulut yaptılar. Gözlerinin sahte parlaklığında hiçliğin tüm tarihi vardı. Uzun bir süre durdu orada. Sonunda jilet keskinliğindeki pençeli elini ona doğru uzattı –*o benim, benim malım* o– ve yeniden ormana döndü.

DOKUZUNCU DEVRENİN SONU

Oyunun sonlarına doğru bir noktada Trisha, bir an için dalgın bir halde uyandığını düşündü. Jerry Trupiano anons ediyordu, en azından Troop'u *andırıyordu sesi*, ama Seattle Canavarları'nın köşeleri doldurduğunu ve Gordon'un oyunu kapatmaya çalıştığını anlatıyordu. "Kale levhasındaki o şey bir katil," dedi Troop, "ve Gordon bu yıl ilk kez korkmuş görünüyor. Ona gereksinimin olduğu zaman Tanrı nerede, Joe?"

"Danvizz," dedi Joe Castiglione. "Ağlıyor gerçekten."

Kesinlikle bir rüyaydı bu, öyle olmalıydı, belki biraz, veya değil, gerçek bulaşmıştı. Trisha'nın kesinlikle bildiği tek şey, tamamen uyandığında güneşin batmak üzere, kendisinin ateşli olduğu, boğazının her yutkunuşta fena halde acıdığı ve de radyosunun korkutucu bir şekilde sustuğuydu.

"Açık bırakıp uyumuşsun aptal şey," dedi yeni çatlak sesiyle. "Seni koca aptal." Kutunun üstüne, kırmızı ışığı görmeyi, yana dönerken kazayla ayar düğmesini oynatmış olmayı umarak (başı bir omuzuna doğru yatmış ve boynu feci şekilde ağrıyarak uyandı) ama öyle olmadığını bilerek baktı. Ve doğal olarak, kırmızı ışık sönmüştü.

Kendisine pillerin zaten daha fazla dayanamayacağını söylemeye çalıştı, ama yararı olmadı ve biraz daha ağladı. Radyonun öldüğünü bilmek üzdü onu, çok üzdü. En son arkadaşını kaybet-

mek gibiydi bu. Yavaşça ve güçlükle hareket ederek radyoyu yeniden çantasına koydu, tokalarını kapattı ve çantayı taktı sırtına. Neredeyse bomboştu, ama bir ton ağırlığındaydı. Nasıl olabilirdi bu?

Bir yoldayım en azından, dedi kendi kendine. *Bir yoldayım.* Ama şimdi bir günün ışığı daha gökten kaybolurken bu bile yardım edemiyordu. *Yol, mol,* diye düşündü. Bu olgu gerçekte onunla alay ediyor gibiydi, kaçırılmış bir kurtarış fırsatıydı sanki, bir takımın kazanmaya bir ya da iki milim yaklaşması ve sonra tavanın başlarına çökmesi gibi. Ona kalırsa o aptal yol bu ormanların içinde yüz kırk mil daha gidebilirdi ve sonunda hiçbir şey olmayabilirdi; yalnızca pis çalılar veya bir tane daha iğrenç bataklık.

Yine de yavaş ve bitkin bir şekilde yürümeye başladı, başı önünde ve omuzları o kadar düşmüştü ki, çanta kayışları sanki üstü çok büyük bir bluzun askıları gibi durmadan düşüyorlardı, ancak bir bluzla bütün yapman gereken askıları yukarı itmekti. Çanta kayışlarınıysa önce *toplayıp* sonra *yukarı kaldırman* gerekiyordu.

Karanlık basmadan bir saat kadar önce, kayışlardan biri omuzlarından bütünüyle kaydı ve çanta eğrildi. Trisha bir an lanet şeyin düşmesine izin verip onsuz yürümeyi düşündü. Eğer içinde yalnızca son bir avuç meyve olsaydı bunu yapabilirdi de. Ama su vardı ve su kumlu olmasına rağmen boğazını rahatlatıyordu. Gece için konaklamaya karar verdi.

Yolun başında çömeldi, içini çekerek çantasını indirdi sırtından, sonra başını üzerine koyup uzandı. Sağındaki karanlık ağaç topluluğuna baktı.

"Benden uzak dur," dedi başarabildiği kadar net. "Uzak dur, yoksa 1-800'ü çevirir devi çağırırım. Anlıyor musun beni?"

Bir şey duydu onu. Anlamış da olabilirdi, anlamamış da ve yanıt vermedi, ama oradaydı. Hissedebiliyordu bunu. Hâlâ olgunlaşsın diye mi bekliyordu? Kendisini yemeye gelmeden önce kor-

kusuyla mı doyuruyordu karnını? Eğer öyleyse oyun neredeyse sona ermişti. Artık korkmuyordu eskisi gibi. Birden ona yeniden seslenmeyi, demin söylediklerini kast etmediğini, çok yorgun olduğunu ve isterse gelip kendisini alabileceğini söylemeyi düşündü. Ama yapmadı bunu. Eğer yaparsa dediğini yapacağından korkuyordu.

Biraz su içti ve gökyüzüne baktı. Aptal Bork'un, Tom Gordon'un Tanrısı'nın onunla uğraşamayacağını, yapacak başka işleri olduğunu söylediğini düşündü. Trisha bunun tam olarak böyle olduğundan kuşkuluydu... Ama o burada değildi, bu kesin gibi görünüyordu. Belki de *uğraşamayacak* değil, *uğraşmayacaktı.* Aptal Bork aynı zamanda *itiraf etmeliyim ki, o bir spor taraftarıdır... Ama bu Red Sox taraftarıdır demek değildir,* dedi.

Trisha, berbat durumdaki, terle lekelenmiş ve orman kalıntıları bulaşmış Red Sox kepini çıkardı ve parmağını eğik gölgeliğinde dolaştırdı. En kıymetli eşyası. Babası onu kendisi için Tom Gordon'a imzalatmıştı. Fenway Park'a Tom'un kızının en sevdiği oyuncu olduğunu söyleyen bir mektupla birlikte yollamış ve Tom (ya da onun yetkili temsilcisi) onu, gölgeliği imzalı olarak, babasının aldığı damgalı, kendinden adresli zarfın içinde geri yollamıştı. Bunun hâlâ en kıymetli eşyası olduğunu düşündü. Bir avuç kurumuş, tatsız meyve ve kirli giysilerinden başka sahip olduğu *tek* şeydi. Artık imzadan eser yoktu, çünkü yağmur ve kendi terli elleriyle kara bir gölgeye dönüşerek yok olmuştu. Ama eskiden bir imza vardı ve kendisi de *hâlâ* buradaydı, en azından şimdilik.

"Tanrım, eğer sen bir Red Sox taraftarı olamıyorsan, bir Tom Gordon taraftarı ol," dedi. "Hiç olmazsa bu kadarını yapamaz mısın? Bu kadarcık *olamaz mısın?*"

Bütün gece titreyerek, uykuya dalıp sonra aniden uyanarak, onun, *Şey'in,* orada olduğundan, sonunda ormandan çıkıp kendisini almaya geldiğinden emin bir şekilde, kendine gelip gelip

gitti. Tom Gordon konuştu onunla; bir keresinde babası da konuştu. Hemen arkasında durup, bademli kurabiye ister mi diye soruyordu, ama arkasını döndüğünde orada hiç kimse yoktu. Gökyüzünden daha birçok meteor düştü, ama onlar gerçekten orada mı, yoksa onları rüyasında mı görüyor bilemiyordu. Bir ara pillerin birazcık canlandığını ümit ederek radyosunu çıkardı, onlara dinlenme fırsatı verirsen bazen olurdu, ama bakamadan uzun otların arasına düşürdü ve parmaklarını otların arasında ne kadar gezdirirse gezdirsin bulamadı. Sonunda elleri çantasına döndü ve kayışlarının hâlâ tokaların içinde olduklarını fark etti. Trisha radyoyu hiç oradan çıkarmadığına, çünkü o karanlıkta tokalar ve kayışları yeniden bu kadar düzgün yerleştirmiş olamayacağına karar verdi. Bir düzine öksürük nöbetiyle boğuştu, artık kaburgaları ağrıyordu. Bir noktada çiş yapmak için zorla kaldırdı kendini ve içinden çıkan o kadar sıcaktı ki, Trisha'ya acı verdi.

Artan hastalıkların gecelerinde olduğu gibi o gece de geçti; zaman yumuşadı ve garipleşti. Sonunda kuşların cıvıldamaya, ağaçların arasından biraz ışığın süzülmeye başladığını gördüğünde gözlerine inanamadı Trisha. Ellerini kaldırdı ve kirli tırnaklarına baktı. Hâlâ hayatta olduğuna bile inanamıyordu, ama öyle gibi görünüyordu.

Başının çevresinde her zaman var olan böcek bulutunu görebilecek kadar aydınlık oluncaya kadar olduğu yerde kaldı. Sonra yavaşça kalktı ve bacakları ağırlığını çekecek mi, yoksa yeniden onu yere mi yuvarlayacak diye görmek için bekledi.

Eğer beni yere yuvarlarlarsa emeklerim, diye düşündü, ama emeklemesi gerekmiyordu, henüz değil; destek verdi bacakları ona. Eğildi ve çantasının kayışlarından birine bir elini geçirdi. Yeniden dikleştiğinde bir baş dönmesiyle sarsıldı ve o kara kanatlı kelebeklerden bir tabur, gözlerinin önüne doluştular. Sonunda yok oldular ve çantasını takmayı başardı.

Sonra başka bir sorun çıktı, hangi yöne gitmekteydi? Artık çok emin değildi, yol her iki yönden de aynı görünüyordu. Duraksayarak bakındı ileri geri. Ayağı bir şeye takıldı. Kulaklığına dolaşmış ve çiyle ıslanmış Walkman'iydi bu. Demek ki dışarı çıkarmıştı. Eğildi, yerden alıp aptal aptal baktı ona. Yine mi çantayı çıkaracak, açacak ve Walkman'i içine koyacaktı? Bu çok zor geliyordu, bir dağı oynatmak gibiydi. Öte yandan, onu atmak da yanlıştı sanki, vazgeçtiğini kabullenmek gibiydi.

Trisha ateşten parlayan gözleriyle radyo-teybine bakarak üç dakika veya biraz daha fazla, olduğu yerde durdu. Atmalı mı, saklamalı mıydı? Atmalı mı, saklamalı mıydı? Kararın nedir Patricia, tencere setini mi alacaksın, yoksa araba, mink palto ve Rio'ya yolculuk için yarışacak mısın? Eğer kardeşi Pete'in Mac PowerBook'u olsaydı her yere hata mesajları ve küçük bomba ikonları saçıyor olacağını düşündü. Bu görüntü karşısında birden gülmeye başladı.

Gülmesi öksürüğe dönüştü çabucak. Şu ana kadar olan en kötü krizdi bu, iki büklüm olmuştu. Çok geçmeden elleri hemen dizlerinin üstünde ve sarkan saçlarını pis bir perde gibi ileri geri sallayarak bir köpek gibi havlıyordu. Nasıl olduysa, kendini bırakıp düşmeden ayakta kalabildi ve öksürük krizi azalırken, Walkman'i pantolonunun beline takmış olması gerektiğini fark etti. Kılıfının arkasındaki klips bunun içindi, değil mi? Tabii ya. Nasıl bir budalaydı o.

Basit bir şey bu, sevgili Watson, demek için açtı ağzını (o ve Pepsi bazen bunu birbirlerine söylerlerdi) ve bunu yapınca, ıslak ve ılık bir şey alt dudağından salyalar halinde aktı. Avucuna dolan parlak kırmızı kanı sildi ve baktı ona, gözleri ardına kadar açıldı.

Öksürürken ağzımda bir şeyi ısırmış olmalıyım, diye düşündü ve anında öyle olmadığını anladı. Bu daha derinlerden gelmişti. Bu fikir korkuttu onu ve bu korku dünyayı daha berraklaştırdı. Yeniden düşünebildiğini gördü. Yavaşça boğazını temizledi çün-

kü başka türlüsü çok acıtıyordu ve sonra tükürdü. Parlak kırmızı. Eyvah, yandık, ama yapabileceği bir şey yoktu şu anda ve yoldaki yönünden emin olması için ne yapması gerektiğini düşünecek kadar aklı başındaydı. Güneş sağında batmıştı. Anında doğru yöne baktığını gördü. İlk başında nasıl yanıldığını anlayamıyordu.

Trisha, yeni yıkanmış çini bir zeminde yürüyen biri gibi yavaşça, dikkatle harekete geçti. *İşte o bu herhalde,* diye düşündü. *Herhalde bugün son şansım, hatta belki bu sabah son şansım. Bu öğleden sonra yürüyemeyecek kadar yorgun olabilirim* ve *eğer burada bir gece daha geçirince hâlâ ayağa kalkabilirsem mavi gözlü bir mucize olur.*

Mavi gözlü mucize. Bu annesinin sözü müydü, yoksa babasının mı?

"Kimin umurunda ki?" dedi Trisha, kurbağa vıraklaması gibi bir sesle. "Eğer bundan kurtulursam, kendi sözlerimi yaratacağım."

O sonsuz pazar gecesini ve pazartesi sabahını geçirdiği yerin yirmi veya otuz metre ilerisinde Trisha Walkman'inin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Durdu ve onu beline takma işini büyük bir dikkat ve zahmetle yerine getirdi. Pantolonu üstünden düşüyordu artık ve kalça kemiklerinin keskin çıkıntısını görebiliyordu. *Birkaç kilo daha verirsem Paris'te mankenlik yapabilirim,* diye düşündü. Sabah havası uzaktan gelen patlamalarla yarıldığında kulaklık parçasını ne yapabilirim diye düşünüyordu. Sanki bir gazoz birikintisi dev bir kamışla çekilmiş gibi bir ses çıktı.

Trisha çığlık attı ve şaşkınlığında yalnız değildi; birkaç karga gakladı ve bir sülün tüylerini kabartan bir kızgınlıkla çalıların arasından fırladı.

Trisha'nın gözleri sonuna kadar açılmıştı. Öylece durdu. O sesi tanıyordu; eski bir susturucudan bir sıra geri tepmeydi. Bir kamyon, belki bir çocuğun tabancası. Orada bir yol daha vardı. *Gerçek* bir yol.

Koşmak istedi, ama yapmaması gerektiğini biliyordu. Eğer yaparsa bütün enerjisini bir defada tüketirdi. Bu korkunç olurdu. Trafik sesinin bu kadar yakınında bayılmak veya korunmasızlık yüzünden ölmek, karşı takım son vuruşuna kalmışken kurtarışı kaçırmak gibi bir şeydi. Böyle iğrençlikler olurdu, ama bunun kendisine olmasına izin vermeyecekti.

Koşmaktansa kendini yavaş hareket etmeye zorlayıp o geri tepmeleri bir kez daha duymak için kulak kesilerek yürümeye başladı. Hiçbir şey yoktu, hiçbir şey ve bir saatlik yürüyüşten sonra her şeyi hayal ettiğini düşünmeye başladı. Bu pek de hayal etmeye benzemiyordu ama....

Bir tümseğe tırmandı ve aşağı baktı. Yeniden öksürmeye başladı ve dudaklarından güneşten parlayan kan fışkırdı, ama Trisha hiç aldırmadı, elini bile kaldırmadı. Aşağısında, üstünde durduğu tekerlek izleri olan yol toprak bir yola dönüşerek sona eriyordu.

Trisha yavaşça yürüdü ve o yolun üstünde durdu. Lastik izleri göremiyordu –katı topraktı– ama burada gerçek tekerlek izleri vardı ve ortalarında çimenler büyümemişti. Yeni yol kendi eski yolunun yanında doğru açılarda gidiyordu, doğuya ve batıya.

Ve en sonunda Trisha doğru kararı verdi. Batıya dönmesinin nedeni yalnızca başının ağrıması ve güneşe doğru gitmek istememesiydi... Ama batıya *döndü.* Durduğu yerin dört mil ilerisinde New Hampshire 36. Yolu, kızgın bir kurdele parçası gibi ormanın içinden geçiyordu. Birkaç araba ve pek çok çöp arabası kullanırdı bu yolu. İşte birinin sesi duyuluyordu. Eskilerden kalma bir araba egzosundan çıkan bir sesti bu, sabah sessizliğinde dokuz milden uzağa gidiyordu.

Yeniden hareket etmeye başladı yeni bir güç duygusuyla. Belki kırk beş dakika sonra bir şey duydu, uzak ama yanılmanın imkânsız olduğu bir şey.

Aptal olma, sen her şeyin yanıltıcı olabileceği bir yere geldin.

Belki de öyleydi, ama...

Başını Büyükanne McFarland'ın tavan arasında koruduğu eski plaklarının üstündeki köpek gibi bir yana eğdi. Nefesini tuttu. Şakaklarında kanın dolaştığını, iltihaplı boğazında hırıltılı nefesini, kuşların cıvıltısını, rüzgârın hışırtısını duyabiliyordu. Kulaklarının çevresinde sivrisineklerin vınlamasını duydu ve bir vınlama daha. Lastiklerin asfalt üzerindeki vınlaması. Çok uzak, ancak orada.

Trisha ağlamaya başladı. "Lütfen uyduruyor olmayayım," dedi artık bir fısıltıya dönüşen çatlak bir sesle. "Oh Tanrım, lütfen uyduruyor olmama izin v..."

Arkasında daha yüksek bir ses belirdi. Rüzgâr değildi, bu kez rüzgâr değildi. Eğer kendisini öyle olduğuna birkaç saniyeliğine inandırdıysa bile ya o kırılan dalların sesi neydi? Ve düşen bir şeyin ezilen, kırılan sesi; küçük bir ağaç belki, yolunun üstünde olan. *O*'nun yolunun üstünde. Kurtarılmaya bu kadar yaklaşmasına tesadüfen ve dikkatsizce kaybettiği yolu duyacak kadar yakınına gelmesine izin vermişti. Onun zorlukla ilerlemesini belki eğlenerek, belki de Tanrı'ya ait bir çeşit acıma duygusuyla izlemişti. Artık izlemeyi bırakmış, beklemekten vazgeçmişti.

Trisha hem dehşet hem de kaçınılmazlığın verdiği garip bir sükûnetle, Kaybolanların Tanrısı'na bakmak için yavaşça döndü.

DOKUZUNCU DEVRENİN SONU:

KURTARIŞ DURUMU

En sonunda yolun solundaki ağaçların içinden çıktı ve Trisha'nın ilk düşüncesi: "*Hepsi bu mu? Hepsi bu muydu?*" oldu. Kocaman adamlar bile son çalı perdesinden çıkan hantal *Ursus americanus*'u görünce döner ve kaçarlardı (belki dört yüz kilo ağırlığında, tam gelişmiş bir Kuzey Amerika siyah ayısıydı) ama Trisha gecenin dibinden çıkmış feci bir dehşete hazırlıklıydı.

Parlak kürküne yapraklar ve sarmaşıklar takılmıştı ve bir elinde (evet, bir eli vardı, pençeli bir el) kabuğunun çoğu soyulmuş bir dal vardı. Onu bir sihirbaz değneği ya da asa gibi tutuyordu. Sanki suda gezer gibi iki yana salınarak yolun ortasına geldi. Bir an dört ayak üstünde durdu ve sonra hafif bir homurtuyla, arka ayaklarının üstüne kalktı. Bunu yapınca Trisha, onun gerçekte siyah bir ayı olmadığını gördü. İlk bakışta haklıydı. Biraz ayıya benziyordu, ama gerçekte Kaybolanların Tanrısı'ydı ve onu almaya gelmişti.

Göz olmayıp yalnızca göz boşlukları olan kara gözleriyle dikkatle baktı kendisine. Deriden burnu havayı kokladı ve sonra elindeki kırık dalı ağzına götürdü. İki sıra kocaman yeşil lekeli dişleri ortaya çıktı böylece. Dalının ucunu, bir çocuğun lolipop şekerini emdiği gibi emmeye başladı. Sonra dişlerinin arasına alıp büyük bir dikkatle dalı ikiye ayırdı.

Orman sessizleşmişti ve dişlerinin sesi çok net olarak duyuluyordu, kırılan bir kemik sesi gibi. O şeyi ısırdığında kendi kolundan çıkacak olan sesti. *Isırdığı zaman.*

Kulaklarını oynatarak boynunu gerdi ve Trisha onun aynen kendisinin yaptığı gibi, tatarcık ve böceklerden oluşan küçük galaksisinin içinde hareket ettiğini gördü. Sabah güneşiyle uzayan gölgesi, neredeyse Trisha'nın paralanmış lastik ayakkabılarına kadar uzandı. Yirmi metreden fazla yoktu aralarında.

Onu almaya gelmişti.

Kaç, dedi Kaybolanların Tanrısı. *Kaç benden, yarış benimle yola kadar. Bu ayı gövdesi henüz yaz gıdalarıyla dolmadığından yavaştır. Pek bir şey toplayamadım, kaç. Belki yaşamana izin veririm.*

"Evet, kaç!" diye düşündü ve sonra, aniden sert sokak kızının soğuk sesi duyuldu: *Kaçamazsın. Ayakta zor duruyorsun, tatlım.*

Ayı olmayan şey ona bakmaya devam ediyor, kulakları büyük üçgen kafasının çevresindeki böcekleri kovalıyordu. Pençeli eliyle sopasının dibini tutuyordu. Çeneleri geviş getirir gibi yavaş hareket ediyor ve dişlerinin arasından ufalanmış küçük parçalar saçılıyordu. Bazıları düştü, bazıları ağzına yapıştı. Gözlerinin çevresinde vızıldayan minik bir yaşam vardı. Kurtçuklar ve kıvrılıp bükülen sinek yavruları, sivrisinek kurtçukları ve tanrı bilir başka neler.

Geyiği ben öldürdüm. Seni izledim ve seni çemberimin içine aldım. Kaç benden. Ayaklarınla tap bana ve belki yaşamana izin veririm.

Orman, yeşilin ekşi kokusunu içine çekerek sessizce durdu çevrelerinde. Nefesi hasta boğazından hırıltıyla hafifçe girip çıkıyordu. Ayıya benzeyen şey kibirli bir halde iki metre yükseklikten bakıyordu ona. Başı gökyüzündeydi ve pençeleri toprağı kavrıyordu. Trisha başını kaldırıp ona baktı yeniden ve ne yapması gerektiğini anladı.

Kapatmalıydı.

Dokuzuncu devrenin bitiminde gelmek Tanrı'nın huyudur, demişti Tom ona. Ve kapatmanın sırrı neydi? Kimin daha iyi olduğunu saptamak. Yenilebilirdin... Ama kendi kendini yenmemelisin.

Ancak önce, o dinginliği yaratmalısın. Omuzlardan gelen ve bir kesinlik kozası gibi gövdeyi saran dinginliği. Yenilebilirsin, ama kendini yenmemelisin. İyi bir atış yapamazsın ve koşamazsın.

"Buzlu su," dedi ve toprak yolun ortasında dikilen şey, sahibini dinleyen kocaman bir köpek gibi kafasını yana eğdi. Kulaklarını dikti. Trisha uzandı, kepini doğru yöne çevirdi ve eğri güneşliğini alnına doğru indirdi. Tom Gordon'un taktığı gibi taktı. Sonra gövdesini yolun sağına bakar şekilde döndürdü ve sol bacağı ayı gibi şeye doğru, bacaklarını açık tutarak bir adım attı. Adımını atarken yüzü ona doğru dönüktü. Gözlerini dans eden böcek bulutunun arkasından bakan göz deliklerine dikti. *Her şey buna bağlı,* dedi Joe Castiglione; *herkes kemerlerini bağlasın.*

"Gel hadi, geleceksen!" diye bağırdı ona Trisha. Pantolonunun belinden Walkman'i çıkardı, kordonu ayırdı ve kulaklıkları ayağının dibine attı. Walkman'i arkasına doğru götürdü ve doğru tutuşu arayarak parmaklarının arasında çevirmeye başladı. "Benim damarlarımda buzlu su var ve umarım ilk lokmada donarsın. Hadi gel, çalılık kuşu. İşi-bok-eden-vurucu!"

Ayı-şey sopasını bıraktı ve sonra dört ayağının üstüne çöktü. Huzursuz bir boğa gibi pençeleriyle toprak parçalan kopararak, katı toprak yüzeyde eşindi ve sonra ördek gibi salınarak, şaşırtıcı bir hızla kıza doğru ilerledi. Gelirken kulaklarını kafatasına yapıştırdı. Ağzı büzülerek geri çekildi ve Trisha onun ağzından hemen tanıdığı bir vızıltı duydu; anlar değil, eşekanlan. Dıştan ayı biçimini almıştı, ama içi daha gerçekti; içi eşekanlanyla doluydu. Doğal olarak öyleydi. Derenin yanındaki kara cübbe onun peygamberi değil miydi?

Koş, dedi, koca poposu sağa sola sallanarak ona doğru gelirken. Ardında katı toprağın üstüne dökülen dışkılar ve toprakta pençe izleri bırakıyordu, garip bir şekilde zarifti. *Koş, bu senin son şansın.*

Ama dinginlikti onun son şansı.

Dinginlik ve belki de güzel, sıkı eğri bir atış.

Trisha ellerini bitiştirerek duruşunu aldı. Walkman artık Walkman gibi gelmiyordu; beyzbol topu gibiydi. Boston Beyzbol Kilisesi'nde ayağa kalkan Fenway Fanatikleri yoktu burada. Ritmik el çırpma, hakemler ve sopacı çocuk yoktu. Yalnızca kendisi, yeşil dinginlik, sıcak sabah güneşi ve dışarıdan ayıya benzeyen ve içeride eşekarılarıyla dolu bir şey vardı. Yalnız dinginlikti istediği ve Tom Gordon gibi birinin, bütün baskının sıfıra düştüğü ve bütün seslerin kesildiği ve her şeyin buna bağlı olduğu, duruş pozisyonunda nasıl hissettiğini artık anlıyordu; kemerlerinizi bağlayın.

Duruş pozisyonunda kaldı ve dinginliğin akışına kaptırdı kendini. Evet, omuzlarından geliyordu. Bırak yesin seni, bırak yensin seni. İkisini de yapabilirdi. Ama o kendi kendini yenmeyecekti.

Ve kaçmayacağım.

Kızın önünde durdu ve sanki öpecekmiş gibi ona uzanarak boynunu gerdi. Gözler yoktu, yalnızca iki kıvranan daire, üreyen böceklerle dolu solucan evreni vardı. Mırıldanıyor, kıvranıyor ve Tanrı'nın hayal edilemeyen beynine giden tünellerde yer tutabilmek için birbirlerini itekliyorlardı. Ağzı açıldı ve boğazının çiğnenmiş sopanın kalıntıları, dil görevi yapan pembemsi geyik bağırsağı yumrunun üstünde dolaşan eşek arıları ve şişman hantal zehir fabrikalarıyla kaplandığını gördü. Nefesi bataklığın çamurlu kokusuyla kaplıydı.

Bütün bunları gördü, bir an dikkat etti, sonra ileriye baktı. Varitek işareti çaktı. Az sonra atışını yapacaktı, ama şu an hareketsizdi. Hareketsizdi. Bırak vurucu beklesin, zamanlamasını kay-

bederek heyecanlansın; bırak merak etsin, topun alacağı falsoyla ilgili tahmininin yanlış olduğunu sanmaya başlasın.

Ayı yaratık Trisha'nın yüzünün her yanını kibarca kokladı. Burun deliklerinden böcekler girip çıkıyorlardı. Birbirine kilitlenmiş, biri tüylü, biri düzgün iki yüzün arasında tatarcıklar uçuşuyordu. Trisha'nın hiç kırpmadığı açık gözlerinin ıslak yüzeylerinde böcekler uçuşuyordu. O *Şey*'in surat yerine geçen şeyi ise durmadan değişiyor, değişiyordu. Bu öğretmenler ve arkadaşların yüzüydü; bu, evden okula giderken gelip seni arabasına davet eden adamın yüzüydü. Yabancı tehlikedir diye öğretilmişti onlara birinci sınıfta, yabancı tehlikedir. Ölüm ve hastalık kokuyordu. Zehirli mekanizmasının vınlamasıysa *gerçek* altduyumdu diye düşündü.

Sanki yalnızca kendi duyabildiği müziğe uyup iki yana sallanarak arka ayaklarının üstüne dikildi yeniden ve sonra Trisha'ya vurmaya kalktı, ama ıskaladı. Oyun oynar gibiydi. Toprağın karарttığı pençelerinin rüzgârı kızın saçlarını alnından kaldırdı. Saçlar mısır püskülü gibi oturdu yine yerlerine ama Trisha kımıldamadı. Ayının karnında mavimsi beyaz bir tutam tüyün yıldırım işareti şeklinde büyüdüğü yere bakarak, aldığı pozisyonda durdu.

Bana bak.

Hayır.

Bana bak!

Sanki görünmeyen eller çenesinin altından tutmuş gibiydi. İstemeyerek, ancak karşı koyamayarak yavaşça başını kaldırdı. Karşıya baktı. Ayı-şey'in boş gözlerine baktı ve ne olursa olsun kendisini öldürmeye kararlı olduğunu anladı. Yüreklilik yeterli değildi. Ne olacaktı yani? Eğer bütün sahip olduğun birazcık yüreklilikse, ne olacaktı yani? Kapanışı yapma zamanıydı.

Trisha hiç düşünmeden babasının arka bahçede öğrettiğine göre değil, televizyonda Gordon'u izlerken öğrendiği gibi sol ayağını sağ ayağının önüne getirdi ve hareketine başladı. Yeniden

ileri adım atıp sağ elini sağ kulağına doğru iyice geriye çekti, çünkü bu tembel bir yavaş atış, öylesine bir savurma olamazdı, ayı-şey geriye beceriksiz bir adım attı. Ona yarı aydınlık görme gücünü veren kımıldayan şeyler elindeki beyzbol topunu bir silah olarak mı algılamışlardı? Yoksa onu ürküten o tehdit edici, kavgacı hareket miydi? Kalkan el, geriye adım atıp kaçmak için dönmesi gerekirken ileriye atılan adım mıydı? Önemli değildi bu. Şaşkınlık olarak adlandırılabilecek şekilde homurdandı *şey*. Ağzından canlı bir eşekarısı bulutu buhar gibi fışkırdı. Dengesini koruyabilmek için tüylü bir ön ayağını havada salladı. O ayakta kalmaya çabalarken bir tüfek sesi duyuldu.

O sabah ormandaki adam, dokuz gündür Trisha'nın ilk gördüğü insan, güçlü bir otomatik tüfekle ormanda neden bulunduğuyla ilgili yalan bile söyleyemeyecek kadar sarsılmıştı; mevsimsiz bir geyik işi için oradaydı. Adı Travis Herrick'ti ve gerekmediği zaman yiyeceğe para harcamayı sevmezdi. Piyango biletleri ve bira gibi para harcayacak daha önemli başka birçok şey vardı. Her neyse, hiçbir şey için yargılanmamıştı, hatta ceza bile almamıştı ve son derece sakin ve o kadar cesurca duran küçük kızın karşısında dikildiğini gördüğü yaratığı da öldürmemişti.

"Eğer ilk yaklaştığında hareket etseydi, parçalardı kızı," dedi Herrick. "Zaten parçalamamış olması inanılmayacak şey." O eski orman filmlerindeki Tarzan gibi yukarıdan bakmıştı ona herhalde. "Tümseğin üstüne çıktım ve ikisini gördüm, en azından yirmi saniye durup onları izlemiş olmalıyım. Bir dakika bile olabilir, böyle bir durumda zaman kavramını kaybediyorsun, ama ateş edemedim. Çok yakın duruyorlardı. Kızı vurmaktan korkuyordum. Sonra hareket etti o. Elinde bir şey vardı ve ona doğru sanki bir beyzbol topu fırlatır gibi atmaya başladı." Kızın böyle hareket etmesi ürküttü onu. Geri adım attı ve sanki dengesini kaybeder gibi oldu. "İşte o zaman bunun küçük kızın tek şansı olduğunu anladım, onun için tüfeğimi kaldırdım ve ateş ettim."

Ne yargılama, ne ceza. Travis Herrick'e verilen tek şey, 1998 Grafton Notch'un 4 Temmuz geçitinde kendi özel geçit arabasıydı.

Trisha tüfek sesini duydu, ne olduğunu hemen anladı ve şey'in dikilmiş kulaklarından birinin ucunun yırtılan kâğıt gibi parçalanıp uçtuğunu gördü. Yırtık yerlerden mavi gök parçaları görebiliyordu; ayrıca böğürtlenlerden büyük olmayan kırmızı damlacıkların dağıldığını, küçük bir yay çizerek havaya uçtuklarını da görebiliyordu. Aynı anda ayının yalnızca bir ayı olduğunu, gözlerinin kocaman ve cam gibi ve neredeyse komik bir şekilde şaşkın olduklarını gördü.

Ama tabii bunun böyle olmadığını biliyordu.

Beyzbol topunu atarak hareketini sürdürdü. Top, ayının tam gözlerinin arasına çarptı ve bir çift Energizer double A pilin oradan fırlayıp yola düştüğünü gördü.

"Üçüncü vuruş tamam!" diye çığlık attı ve boğuk, başarmış, kısık sesini duyunca, yaralı ayı döndü ve dört ayağının üstünde birden hızlanıp koşmaya başladı, yırtık kulağından kanlar akıyordu. Bir tüfek daha patladı ve Trisha yirmi santim kadar sağından geçen kurşunun havayı tokatladığını hissetti. Sola sapıp yeniden ormana dalan ayının hayli arkasında bir toz bulutu kaldırdı. Bir an için onun parlak siyah tüylerini göremedi, sonra ayı aralarından geçerken küçük ağaçlar sanki korku parodisiyle sarsıldı ve sonra ayı gözden kayboldu.

Sendeleyerek döndü ve yamalı yeşil pantolon, yeşil lastik çizmeler ve eski bol bir tişört giymiş ufak tefek bir adamın kendisine doğru koştuğunu gördü. Başının tepesi çıplaktı, uzun saçları iki yandan sarkıyor ve omuzlarına kadar iniyordu ve çerçevesiz küçük gözlükleri güneşte parlıyordu. Eski filmlerdeki Kızılderililer gibi başının üzerinde havaya kaldırdığı bir tüfek taşıyordu. Gömleğinin üstünde Red Sox amblemini görmek hiç şaşırtmadı onu. New England'daki herkesin en azından bir tane Sox gömleği vardı.

"Hey küçük kız!" diye çığlık attı. "Hey, küçük, Tanrı aşkına, iyi misin? Aman Tanrım, bu lanet bir AYIYDI, iyi misin?"

Trisha sendeleyerek ona doğru gitti. "Üçüncü vuruş tamam," dedi, ama sözcükler kendi ağzından öteye gidemedi. O son çığlıkla nesi varsa çoğunu tüketmişti. Geriye kalan tek şey kanayan bir fısıltıydı. "Üçüncü vuruş tamam, dondurdum onu."

"Ne?" Kızın önünde durdu. "Anlayamadım seni tatlım, bir daha söyle."

"Gördün mü?" diye sordu, attığı topu kast ederek kamçı gibi şaklayan inanılmaz topu. "Gördün mü onu?"

"Ben... Ben gördüm..." Ama gerçekte *ne* gördüğünü bilmiyordu. O donmuş zamanın içinde emin olmadığı, onun ayı *olduğundan* bütünüyle emin olmadığı, kız ve ayının birbirlerine baktığı birkaç saniye vardı, ama asla hiç kimseye anlatmadı bunu. Herkes onun içtiğini bilirdi; deli olduğunu sanırlardı. Ama şimdi bütün gördüğü kirli ve yırtık pırtık giysilerin bir arada tuttuğu yarı deli, sopa gibi bir küçük kızdı. Adını hatırlayamıyordu, ama kim olduğunu biliyordu çünkü radyo ve televizyonda yayınlanmıştı. Buraya, kuzeye ve batıya kadar nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Trisha kendi ayaklarına takılıp sendeledi, Herrick tutmasa yola devriliyordu. Tüfeği (hayatının gururu olan bir 350 Krag) kızın kulağının yakınında, onu sağır edercesine yeniden ateş aldı. Trisha farkına bile varmadı. Bu çok normal gibi geldi ona nedense.

"Gördün mü?" diye, kendi sesini duyamayarak, hatta gerçekten konuştuğundan bile emin olamayarak sordu yeniden. Ufak adam şaşkındı ve korkmuştu. Pek akıllı biri gibi görünmüyordu, ama kız onun iyi bir insana benzediğini düşündü. "Onu bir eğri atışla yakaladım, dondurdum, gördün mü?"

Adamın dudakları oynuyordu, ama ne dediğini anlayamıyordu. Tüfeği yere koydu, oyun bitmişti sonunda. Trisha'yı kaldırıp

öyle hızla döndürdü ki, kızın başı döndü, eğer midesinde bir şey olsaydı mutlaka kusardı. Öksürmeye başladı. Bunu da duyamıyordu, kulaklarındaki o korkunç çınlama ve göğsünün derinliklerinde ve kaburgalarının içindeki *hırıltıyı* hissedebiliyordu.

Taşındığından, kurtarıldığından ötürü mutlu olduğunu söylemek istiyordu ona, ayrıca ayı-şey'in o tüfeğini ateşlemeden önce de gerilemekte olduğunu da söylemek istiyordu. Ayı-şeyin yüzündeki şaşkınlığı görmüştü, harekete geçtiğinde kendisinden korktuğunu görmüştü. Kendisiyle birlikte koşan bu adama bir şey söylemek istiyordu, çok *önemli* bir şey, ama o kendisini zıplatıyordu ve Trisha da öksürüyordu ve başı çınlıyordu ve anlatıp anlatmadığının farkında değildi.

Bayıldığında hâlâ *yaptım, kurtarışı yaptım,* demeye çalışıyordu Trisha.

OYUN SONRASI

Yine ormandaydı ve tanıdığı bir açıklığa geldi. Ortasında direk değil de tepesine çakılmış paslı bir halka kilit olan bir kapı direği olan direğin yanında, Tom Gordon ayakta duruyordu. Halka kilidi dalgın dalgın ileri geri sallıyordu.

Bu rüyayı zaten görmüştüm, diye düşündü, ama ona yaklaşırken bir noktada değişmiş olduğunu gördü; Tom gri yol üniformasının yerine, arkasında parlak kırmızıyla 36 numara yazan beyaz, kendi sahasının üniformasını giyiyordu. O halde deplasman bitmişti. Sox'lar yine Fenway'deydiler, yeniden kendi sahalarındaydılar ve geziler bitmişti. Ancak Tom ve kendisi buradaydı, yeniden bu açıklıktaydılar.

"Tom?" dedi çekinerek.

Kaşlarını kaldırarak baktı ona adam. Yetenekli parmaklarının arasında bir ileri bir geri gidip geldi paslı halka kilit. Bir ileri bir geri.

"Kapattım."

"Biliyorum yaptığını tatlım," dedi. "İyi bir iş başardın."

İleri geri, ileri geri. Halka kilidiniz kırılınca kimi ararsınız?

"Ne kadarı gerçekti?"

"Hepsi," dedi, sanki bu önemli değilmiş gibi. Ama sonra, yeniden:

"İyi bir iş başardın."

"Benim yaptığım gibi yoldan çıkmak aptalcaydı, değil mi?"

Hafifçe şaşırarak baktı ona, sonra halka kilidi ileri geri sallamayan eliyle kepini yukarı itti. Gülümsedi ve gülümseyince daha genç göründü. "Ne yolu?" dedi.

"Trisha?" Bu bir kadın sesiydi, arkasından geliyordu. Annesinin sesi gibiydi, ama annesinin burada ormanda ne işi vardı?

"Herhalde duymuyor seni," dedi bir başka kadın. Bu sesi tanımıyordu.

Trisha döndü. Orman kararıyor, ağaçların şekli birbirine karışıyor, hayali olmaya başlıyordu. Orada şekiller kıpırdadı ve bir an bir korkunun dürtüsünü hissetti. *Eşekarısı rahibi,* diye düşündü. *Bu, Eşekarısı Rahibi, geri geliyor.*

Sonra rüya gördüğünü fark etti ve korkusu geçti. Yine Tom'a döndü, ama o artık orada değildi, yalnızca üstündeki halka kilitle kırık direk vardı ve otların üstünde duran, ısınırken giydiği eşofman üstü. Arkasına GORDON yazılmıştı.

Açıklığın uzağında gördü onu Trisha, hayalet gibi, beyaz bir şekildi. "Trisha, Tanrı'nın huyu nedir?" diye bağırdı.

Dokuzuncu devrenin sonunda gelmek, demek istedi, ama hiç ses çıkmadı.

"Bak," dedi annesi. "Dudakları kımıldıyor!"

"Trish?" Bu Pete'ti, endişeli ve ümitliydi sesi. "Trish, uyanık mısın?"

Gözlerini açtı ve orman bundan sonra kendisinden hiç ayrılmayacak bir karanlığın içinde kayboldu. *Ne yolu?* Bir hastane odasındaydı. Burnuna bir şey sokulmuştu ve bir şey daha akıyordu eline. Göğsü çok ağır, çok dolu gibiydi. Yatağının yanında babası, annesi, kardeşi duruyordu. Arkalarında geniş ve beyaz bir hayal gibi, "Herhalde sizi duymuyor," diyen hemşire vardı.

"Trisha," dedi annesi. Ağlıyordu. Trisha Pete'in de ağladığını gördü. "Trisha, tatlım. Oh tatlım." Trisha'nın elini aldı annesi, içinde o nesne olmayan elini.

Trisha gülümsemeye çalıştı, ama ağzı yukarı gitmek için çok ağırdı, kenarları bile. Gözlerini oynattı ve yatağının yanındaki iskemlenin üstünde Red Sox kepini gördü. Güneşliğinin üstüne bulaşmış halde soluk siyahımsı gri bir gölge vardı. Bu, bir zamanlar Tom Gordon'un imzasıydı.

Baba, demeye çalıştı. Bir öksürükten başka bir şey çıkmadı. Küçük bir öksürüktü yalnızca, ama yüzünü buruşturacak kadar acıtmıştı.

"Konuşmaya çalışma, Patricia," dedi hemşire ve Trisha hemşirenin ses tonu ve duruşundan ailesinin buradan çıkmasını istediğini anladı; bir dakika sonra onları çıkartacaktı. "Hastasın kızım. Zatürree oldun. Her iki ciğer de berbat durumda."

Annesi bunların hiçbirini duymuyordu sanki. Şimdi yatağın üstüne onun yanına oturmuş, Trisha'nın incelmiş kolunu okşuyordu. Hıçkırmıyordu, ama gözyaşları durmadan gözlerine doluyor ve yanaklarından aşağı süzülüyordu. Pete onun yanında durmuş, sessizce ağlıyordu. Onun gözyaşları, Trisha'ya annesininkilerden daha fazla dokundu, ama yine de Pete'in gururlu olduğunu düşündü. Onun yanında, iskemlenin yanındaysa babası duruyordu.

Bu kez Trisha konuşmaya çalışmadı, yalnızca babasına dikti gözlerini ve dudaklarını dikkatlice hareket ettirdi yine.

Babası bunu görüp öne doğru eğildi.

"Ne tatlım? Ne var?"

"Sanırım bu yeterli," dedi hemşire. "Bütün bulguları yüksek ve kötü bir şey olmasını istemeyiz. Yeterince heyecan çekti zaten. Biraz anlayışlı olun, şimdi... *Ona* yardımcı olursanız..."

Annesi ayağa kalktı. "Seni seviyoruz, Trish. Tanrı'ya şükür kurtuldun. Burada olacağız, ama uyuman gerek şimdi. Larry, haydi..."

Larry, Quilla'ya hiç aldırmadı. Parmakları çarşafın üzerinde hafifçe açılmış bir şekilde yatan Trisha'nın üzerine eğilerek durdu. "Nedir, Trish? Ne istiyorsun?"

Gözlerini iskemleye doğru oynattı, onun yüzüne, sonra yine iskemleye. Şaşırmış görünüyordu adam. Anlayacağından emin değildi kız; sonra yüzü aydınlandı. Gülümsedi, döndü, şapkayı aldı ve onun başına koymaya çalıştı.

Annesinin okşadığı elini kaldırdı, sanki bir ton ağırlığındaydı, ama başardı. Sonra parmaklarını açtı. Kapattı. Açtı.

"Tamam, tatlım. Tamam, oldu."

Kepi Trisha'nın eline verdi ve Trisha parmaklarını güneşliğin üstüne kapatınca, onları öptü. Trisha ağlamaya başladı bunun üzerine, annesi ve kardeşi kadar sessizce.

"Tamam," dedi, hemşire. "Bu kadar. Sizin gerçekten..."

Trisha hemşireye baktı ve başını salladı.

"Ne?" diye sordu hemşire. "*Şimdi* ne var? Tanrı aşkına!"

Trisha yavaşça kepi serum takılı olan eline geçirdi. Bunu yaparken babasına bakıyor, onun kendisine baktığından emin olmak istiyordu. Yorgundu. Birazdan uyuyacaktı. Ama henüz değil. Söylemek istediğini söyleyinceye kadar değil.

Babası izliyordu, dikkatle izliyordu.

Trisha sağ eliyle gövdesinin üstünden uzandı, gözlerini asla babasından ayırmadan, çünkü anlayacak olan oydu. Eğer anlarsa çevirecekti.

Trisha kepinin güneşliğine eliyle vurdu, sonra sağ elinin işaret-parmağıyla tavanı işaret etti.

Babasının yüzünü gözlerinden aşağı aydınlatan gülümseme, şimdiye kadar gördüğü en tatlı, en gerçek şeydi. Eğer bir yol varsa, oradaydı. Trisha gözlerini babasının kendisini anladığı noktada kapattı ve uykunun kollarında uçmaya başladı.

Oyun sona ermişti.

Yazarın dipnotu

Önce Red Sox'un 1998 programıyla haddim olmayarak biraz oynadım. Azıcık, sizi temin ederim.

Oyun bitirici olarak Boston Red Sox'ta atış yapan, gerçek bir Tom Gordon var, ama öyküdeki Gordon hayalidir. Taraftarların biraz ün yapmış olan insanlar hakkındaki fikirleri, kendi deneyimlerime dayanarak söyleyebileceğim gibi *sürekli* hayalidir. Bir konuda gerçek Gordon ve Trisha'nın onunla ilgili yorumu aynıdır: Her ikisi de başarılı bir kurtarış kaydedildiğinde gökyüzünü işaret ederler.

1998'de Tom "Flash" Gordon Amerikan Ligi'nin önünde giderek kırk dört kurtarış yaptı. Bunların kırk üçü Amerikan Ligi rekoru kırarak arka arkaya geldi. Ancak Gordon sezonu talihsiz bir şekilde kapattı. Aptal Bork'un dediği gibi, Tanrı bir spor taraftarı olabilir, ama bir Red Sox taraftarı değil gibi görünüyor. Indians'a karşı klasmanlarında rövanş maçının dördüncü oyununda, Gordon üç vuruş ve iki koşu verdi. Red Sox 2-1 kaybetti. Bu, Gordon'un beş ayda işe yaramayan ilk kurtarışıydı ve Red Sox'un 1998 sezonunu sona erdirdi. Ama Gordon'un olağanüstü başarılarını azaltmadı. Kırk dört kurtarış olmasaydı, Red Sox'lar doksan bir oyun kazanıp Amerikan Ligi'nde 1998'de en iyi ikinci olacaklarına kendi klasmanlarında dördüncü bitirebilirlerdi ancak. Bir deyiş vardır, Tom Gordon gibi pek çok kapatıcının fikir birliği edeceği gibi: Bazı günler ayı yersin ve bazı günler ayı seni yer.

Trisha'nın hayatta kalabilmek için yediği şeyler gerçekten ilkbaharın sonlarında Kuzey New England ormanlarında bulunabilir. Eğer bir şehir kızı olmasaydı, başka fıstıklar, kökler, hatta bataklık çiçekleri gibi yiyecek çok fazla şey bulabilirdi. Arkadaşım Joe Floyd, işin bu bölümünde bana yardım etti ve sallabaşların kuzey ormanlarının bataklıklarında ta temmuz başına kadar yetiştiklerini söyleyen de Joe'ydu.

Ormanlar gerçektir. Eğer tatilinizde ormanda geziye çıkacaksanız, bir pusula ve güncel haritalar getirin. Ve yoldan ayrılmamaya dikkat edin.

STEPHEN KING
Longboat Key, Florida
1 Şubat 1999